

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๕

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑๓ ถึง ครั้งที่ ๒๒ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๕๑

ครั้งที่ ๑๘/๒๔๙๐ (สามัญ) ชุดที่ ๑

๑. แจ้งให้ เจ้าอาวาส วัด งดบิณฑบาตให้ใช้พระราชบัญญัติของรัฐบาลไป หลวง ก้อน (ฉบับที่ ๑๖๓) พ.ศ. ๒๔๙๐ ได้ ๑๘๓๓
๒. รับรอง การ แต่งตั้งของสมาชิกผู้แทนครั้งที่ ๑๘/๒๔๙๐ (ฉบับที่ ๑) ชุดที่ ๑ ๑๘๓๔
๓. ระบุตาม
  - (๑) เรื่อง ส่วนประสาวินิจฉัย ตั้ง ทำคำขอของนายบรรณเจียมวิโรจน์ ตามกระทรวงเกษตรธิการ ๑๘๓๔ - ๑๘๓๕
  - (๒) เรื่อง โฉนดที่ดิน สหกรณ์ธรรมคุณชาตกระษัตริย์ ของนางสาว ทรงมสุชาติ ตามกระทรวงเกษตรธิการ ๑๘๓๕ - ๑๘๔๓
  - (๓) เรื่อง การช่วยเหลือกรรมกรสามล้อของนายเพ็ง คุ้มประพันธ์ ตามกระทรวงมหาดไทย ๑๘๔๓ - ๑๘๔๕
  - (๔) เรื่อง ทนาย เจ้า เศต เทงบ้านเว็กน ตำบลอ่าวี่ ของนางมา เสวีบุตร ตามกระทรวงมหาดไทย ๑๘๔๕ - ๑๘๔๗
  - (๕) เรื่อง นาย ช่าง ส.ท.อ. บรรจงศักดิ์ ทัพเนบขลุ่ย ของนายโอง สุวรรณทัต ตามกระทรวงมหาดไทย ๑๘๔๗ - ๑๘๔๘

- (๖) เรื่องเจ้าหน้าที่ตำรวจทำการจับกุม
ผู้ไม่เคารพธงชาติ ของนายเทพ โชติพันธุ์
ถามสำนักนายกรัฐมนตรี ๑๘๔๘ - ๑๘๕๒
- (๗) เรื่องสถานะการณ์ ๔ จังหวัดภาค
ใต้ ของนายเจริญ สืบแสง ถามสำนัก
นายกรัฐมนตรี ๑๘๕๓ - ๑๘๕๔
- (๘) เรื่องทางหลวงสายสาทรน้อย ของ
นายจรัส มหาวงศ์นันท์ ถามกระทรวง
คมนาคม ๑๘๕๕ - ๑๘๕๖
- (๙) เรื่อง การเผยแพร่พระพุทธรูปศาสนา
ของขุนสิ่มะสิงห์ สวัสดิ์ ถามกระทรวง
ศึกษาธิการ ๑๘๕๖ - ๑๘๕๗
- (๑๐) เรื่องเงินรายได้ของกองสลากกิน
แบ่งรัฐบาล ของนายเพ็ง สิมปะพันธ์ ถาม
กระทรวงการคลัง ๑๘๕๗ - ๑๘๖๑
๔. ร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๑ เสนอโดยคณะ
รัฐมนตรี ๑๘๖๒ - ๑๘๖๓
๕. ขอเชิญพระแม่กวนอิมมาประดิษฐานในคราว
หน้า ๑๘๖๓ - ๑๘๖๕
๖. พิจารณาเรื่อง พระราชบัญญัติกำหนดโทษ
ทหารเรือตำรวจและลูกเรือตั้งเครื่องแบบ

ทหารหรือตำรวจไป กระทำความผิด พ.ศ.
๒๔๘๑ ซึ่งคณะกรรมการทหารพิจารณาเสร็จ
แล้ว (ก่อนรับหลักการ)

๑๕๓๖ - ๑๕๖๐

รายงานการประชุมสภาผู้แทน

ครั้งที่ ๑๘/๒๔๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑

วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๕๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๒๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : วันนี้สมาชิกมาประชุม ๓๘ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมด้วยคำขวัญ ตามระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องทรงแจ้งให้ที่ประชุมทราบรายละเอียดในประชุม มีเรื่องที่ทรงแจ้งให้ที่ประชุมทราบจะให้เจ้าหน้าที่อ่าน

เลขาธิการรัฐสภา : ตามที่สภาผู้แทนได้ลงมติให้ใช้พระราชบัญญัติอนุญาตให้จ่ายเงินไปพลางก่อน (ระเบียบที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๑ ของรัฐบาลได้และได้เสนอไปยังวุฒิสภาแล้วนั้น ก็บัดนี้ วุฒิสภาได้พิจารณาและลงมติเห็นชอบด้วยโดยไม่มีกั๊ก

ประธานสภาผู้แทน : ระเบียบวาระที่ ๒ ขอเสนอให้รับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่ ๑๘/๒๔๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถัดจากที่ประชุมอนุมัติรับรองรายงานการประชุม

ระเบียบวาระที่ ๓ กระทู้ถาม ครั้งที่ ๑ เรื่องสวนมะพร้าวถูกฉีกทำลาย ของนายสมรุด เขษมวิโรจน์ ถาม กระทรวงเกษตรพาณิชย์

นายสมรุด เขษมวิโรจน์ (นราธิวาส) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ที่ถามถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรพาณิชย์ดังนี้

๑. รัฐมนตรีทราบหรือไม่ว่าขณะนั้นส่วนมะพร้าว (ส่วนขายแคง) ของราษฎรในท่าฉลอมจะถูกรูด อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ได้ลักทำตาย โดยตัววิ่งประมาณ ๒๐,๐๐๐ ตัน ถ้าลักลักตามข้อไปยังส่วนที่ใกล้เคียง ทำความเสียหายให้แก่เจ้าของส่วนอย่างร้ายแรง

๒. รัฐบาลจะจัดการช่วยเหลือในเรื่องนี้ โดยด่วนหรือไม่ เมื่อใด อย่างไร

นายกิจจา วิดมสีกา รม.ส.ช. : กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ คงตระหนักถึงข้อนี้ ทางราชการยังไม่ได้รับรายงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ได้มีโทรเลขสั่งให้หัวหน้าแผนกสถานีทดลองพืชสวนราชบุรีเดินทางสืบสวน โดยด่วน พร้อมกับให้พิจารณาหาทางช่วยเหลือแก่ราษฎรข้อไปแล้ว ขณะนี้ยังไม่ได้รับรายงานการปฏิบัติจากเจ้าหน้าที่ เมื่อได้รับรายงานการปฏิบัติมาแล้ว จะให้คัดค้านแจ้งให้ผู้ตั้งกระทู้ถามทราบข้อไป

นายสมรรถ เอี่ยมวิโรจน์ (นครราชสีมา) : เมื่อยังไม่ได้รับรายงานก็ไม่ชัด

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ข้อไปเรื่องโรคระบาดสัตว์และราษฎรขาดกระเบื้องทำนา ของนายขาว ธรรมสุชาติ ถ้ากรมกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

นายขาว ธรรมสุชาติ (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามถาม รม.ส.ช. ว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ คงข้อไปนี้

๑. ในท้องที่ จังหวัดสุรินทร์ทั่วไปได้เกิดโรคระบาดสัตว์อย่างร้ายแรง (โดยเฉพาะกระเบื้อง) ซึ่งมักันกระเบื้องของชาวนาได้ตายไปแล้วประมาณ ๗๐% ทางกรมได้ช่วยเหลือป้องกันอย่างไร เพราะเหตุใด

๒. ชาวนาส່ว่นมากที่เสียชีวิตกัน ร้ายแรงกว่านี้จากกระเบื้องในการทำนา ต้องตั้งให้มีส่วนมากที่ถึง ร้ายแรงเพราะมีส่วมาก จะหา

กระทรวงให้ เสนอขอเงินไม่สงนงจะขอกระทรวงหนึ่ง แต่ขอไปแก้ด้วยกระทรวง
ที่กำเนิดโรคคนไข้เองเพราะโดยไม่มีใครช่วยป้องกันอีกประการหนึ่ง จึง
ขอเรียนถามว่า รัฐบาลเห็นโดยสมควรช่วยเหลืออย่างไรจังหวัดสุรินทร์
เพียงใดหรือมี เพราะเหตุใด

นายถวิล จันทสินธุ์ รัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทยกราบทูล
กระทรวงมหาดไทย

๑. กระทรวงมหาดไทยจังหวัดสุรินทร์ขอรับทราบว่าได้เกิดโรคนี้ ๒๐-๓๐
ซึ่งทางการได้ดำเนินการสำรวจที่รวมยี่สิบจังหวัดแล้ว ขณะ
ปรากฏตามรายงานของเจ้าหน้าที่ว่ายังมีโรคนี้เกิดขึ้นที่ ๑๒ ตำบล และ
ยังมีสัตว์ปีกป่วยอยู่คิด ไร่ ๒๖ ไร่เศษ ๑๐๐ ตัว มีสัตว์แพทย์ประจำ
ที่ว่าการการอยู่ที่ขณะ ๗ นาย

สำหรับโรคนี้และเข้มนั้นได้จัดส่งไปให้แก่นักศึกษาเป็นจำนวน
วิชาชั้นต้นห้าพันห้าร้อย และเข้มนั้นห้าพันห้าร้อย ซึ่งโรคนี้ในเว
การสำรวจและป้องกันโรคระบาดสัตว์นั้น รัฐบาลมองเป็นเรื่องสำคัญ
ที่จะต้องรีบจัดทำโดยด่วน เพื่อให้โรคสงบลงโดยเร็ว เท่าที่สามารถจะ
ทำได้

โดยฉพาะทางภาคอีสานและจนถึงกับกำลังจัดแพทย์จาก
ภาคกลางไปช่วยจังหวัดสุรินทร์ก็ส่งของแล้วส่งไปใหม่ตามลำดับมา
และจะได้พิจารณาตรวจตามกำลังสัตว์แพทย์ไปทำการสำรวจป้องกันโรคระบาด
ทางภาคอีสานให้ถึงจังหวัดที่ยังมีโรคนี้

(๒) โดยเรื่องความช่วยเหลือของราษฎรที่ป่วยและเข้มนั้น ขณะ
ทางราชการได้พิจารณาจัดงบประมาณสำหรับช่วยเหลือไว้ในงบประมาณ
ประจำปี ๒๕๒๗ เป็นจำนวนเงิน ๗ ล้านบาท และได้มีเรื่องให้กระทรวง

มหากาพย์เรื่องนี้ได้เป็นเอกเข่งสมัย เพราะพระมหากษัตริย์เจ้าแก้วเจียงในจังหวัดสุรินทร์ ซึ่งพระนางเสด็จเยือนในเสด็จ สัตว์ก็สนใจให้ตัวเล็ก คณะกรรมการจังหวัดขึ้นยื่นขอกองทัพ มีถิ่นละลวดนี้: ส่วนที่เหลือ สืบไปยังกระทรวงมหาดไทย ก็ให้

นายขอ ธรรมสุชาติ (สุรินทร์) : ตามที่รัฐมนตรีได้คุยกะที่ของข้าพเจ้าในข้อ ๑ นั้น เมื่อครั้งกบฏความจริงที่ข้าพเจ้าได้ตั้งถามไป เพราะพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว: ตามที่รัฐมนตรีคุยไปว่า ได้ส่งวัดขึ้นไปปราบ โรคระบาดที่จังหวัดสงขลา และในสงขลา ข้าพเจ้าได้ถามคุณหมอโดยละเอียดอย่างถึงในจังหวัดสุรินทร์นั้นไม่มีการช่วยเหลือในการปราบโรคระบาดเลย เพราะเหตุใด ส่วนที่ท่านจะช่วยเหลือจังหวัดใดก็ไปนั้น ข้าพเจ้ายังไม่คิดใจที่จะถาม เพราะพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่าจังหวัดสุรินทร์นั้นท่านไม่ช่วยเหลือเพราะเหตุใด และข้อ ๒ ที่ท่านถามว่า จะช่วยเหลือชาวภาคประชาชนในการกินยา โดยจะอนุมัติเงินไปยังจังหวัดสุรินทร์นั้น ท่านจะส่งไปเมื่อไร โดยจะเพราะจังหวัดสุรินทร์นั้นท่านจะส่งให้จ่ายเมื่อไร

นายอภิชาต วิวัฒน์สินธุ์ รัฐมนตรี : ตามที่ท่านสมาชิกได้ซักถามว่าการช่วยเหลือโดยจะเพราะในการส่งวัดขึ้นไปที่เพื่อช่วยกันในการปราบปรามโรคจังหวัดสุรินทร์นั้นก็มีอยู่ เพราะว่าได้ส่งไปจริง แต่โดยจะเพราะเหตุที่ท่านถามว่า ข้าพเจ้าก็ช่วยรายงาน จากเจ้าหน้าที่ว่า เขาได้ส่งวัดขึ้นจำนวนหนึ่งจริง เมื่อได้ซักถามเจ้าหน้าที่เขาแล้วเขาก็ยืนยันว่า ได้ส่งไปจริง โดยจะส่งตามจังหวัดสุรินทร์ เมื่อครั้งกบฏความจริงข้อเท็จจริงให้ทราบถึงสมาชิกพรรคแล้วนั้น ก็คงจะรายงานให้กระทรวงศึกษาธิการทราบเป็นแห่ง ๆ ไปโดยจะเพราะที่จังหวัดสุรินทร์นั้น เมื่อครั้งกบฏความจริงข้อเท็จจริงที่มากันแต่ในต้นเดือนกันยายนปี ๒๔๗๖ แล้ว และก็ได้แพร่ข่าวมาทางภาคกลางและ

ทางการก็ได้ส่งสัปดาห์แพทย์และส่งค่าใช้จ่ายการพยาบาลโรครุคได้เพียงพอ
 ขยายไปภาคอีสาน ซึ่ง โดยเฉพาะจังหวัดสุรินทร์นั้นทำอยู่ในภาคอีสานหลัง
 ค้อหลังจากที่ปราบปรามโรครุคระบาดจังหวัดอื่นสงขลาร่วมด้วยแล้วก็จะได้
 เริ่มระดมกำลังไปปราบยังจังหวัดสุรินทร์ต่อไป ทางราชการมีคั้งนึกสนใจ
 ในการที่จะช่วยเหลือปราบโรครุคในแต่ยระดารโค โดยโดยเฉพาะจังหวัด
 สุรินทร์นั้นตั้งได้เรียนมาแล้วว่าอยู่ในลำดับที่ ๒ ก็คือ ถ้าการปราบโรครุค
 ระบาดทางท่านอธิบดีสงขลาร่วมแล้วด้วยแล้วก็จะได้เร่งระดมไปยังจังหวัด
 สุรินทร์ต่อไป ส่วนในข้อที่ท่านมีความประสงค์จะขอโครงการเงินอุดหนุนกิจการ
 ส่งเงินไปช่วยเหลือซอกกระบือเพียงราชการความขาดแคลนในการที่นั่น
 ในเรื่องทางรัฐบาลได้ตกลงในหลักการตอนที่ได้ส่งงบประมาณเคยเข้ามาใน
 สภาแล้ว เราได้ตั้งเงินช่วยเหลือสี่หรือห้าล้าน ในการขาดแคลนกระบือ
 เป็นจำนวนเงิน ๕ แสนบาท แต่ถ้างบประมาณนั้นจะต้องผ่านการอนุมัติ
 จากสภาเสียก่อนเราจึงจะใช้จากเงินได้ เพราะฉะนั้นได้ให้กว่านี้จึงไม่ได้
 รัยอนุมัติจากสภาการที่จะส่งโทรเลขสั่งขอมายังไปยังจังหวัดต่าง ๆ ที่ขาด
 กระบือนี้ เราจึงไม่สามารถที่จะทำได้จึงขอให้ไปยังกระทรวงเสียก่อน

นายขาว ชรรวมสุชาติ (สุรินทร์) : ความที่รัฐมนตรีได้ตอบมา
 เมื่อก่อนเพราะข้อ ๑ ก็เหมือนท่านอธิบดีได้ปรึกษาแล้วว่าท่านไม่ได้ช่วยเหลือ
 ราษฎรในการปราบปรามโรครุคสัตว์ในจังหวัดสุรินทร์ โดยที่ท่าน
 ชี้แจงว่าจังหวัดสุรินทร์นั้นอยู่ในอันดับหลัง ในเวลานี้ข้าพเจ้าขออยาก
 ทราบบอกไปว่า ท่านพิจารณาอย่างไร ถ้าหนักหนักแล้วอย่างไรที่จะ
 ช่วยเหลือราษฎรชาวนา ถ้าปีงบประมาณต่อไปแล้วขอทราบด้วยว่า
 งบประมาณช่วยเหลือชาวนาของจังหวัดสุรินทร์ค่าสมควร เพราะว่า
 เรื่อนนี้ได้เกิดโรครุคระบาดที่ร้ายแล้วว่าเกิดในปี ๒๕๑๐ แล้วปีต่อไป

กระษัตริย์ที่ต่าง ๆ ตามเสด็จแล้วจึงจะช่วยเหลือที่หลังกระษัตริย์หรือ
ข้าพเจ้าด้วยซ้ำ ข้าพเจ้าก็ขอให้ข้าพเจ้านั้นว่าเพราะอะไร

ข้อ ๒. ที่ท่านว่าเกิดระบอบประมาณ การระบอบประมาณนี้
ข้าพเจ้าก็เห็นใจ แต่ที่ว่าราษฎรได้ร่ำรวยอันร้ายแรงครวญทำให้ข้าพเจ้า
ท้อแท้ และถูกทรมานนานเท่าไรหรือไม่ว่าก็เกิน ก็เกินจะรอไปจนถึงไหน
จะช่วยเหลือเหตุการณ์สำคัญอย่างนี้ จะเอาเงินออกไปช่วยไม่ได้หรือ
เมื่อก่อน รวดอย่างนี้แล้วมีเหตุผลถูกทรมานแล้วท่านจะช่วยได้อย่างไร ขอ
ให้ข้าพเจ้าได้ชี้แจง

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรฯ-
ธิการ : ตามที่ท่านสมาชิกมีความข้องใจว่า การปราบปรามโรคระบาด
สัตว์ทางจังหวัดสุรินทร์ทางราชการมีข้อขัดข้องอะไร ในเรื่องทาง
รัฐสภาเลยเรียนชัดเจนว่า ความจริงโรคระบาดสัตว์ได้เกิดมาตั้งแต่สมัย
ก่อนสมัย ๒๔๘๐ ถึงที่ใดเรียนขึ้นมาแล้ว แล้วในสมัยรัฐบาลต่อมา
ขอไทยที่ถึงออกนาม คือหม่อมเจ้าสิทธิพรท่านก็ได้แถลงในสภาว่า
ตอนนั้นจากตัวข้าพเจ้า เพราะท่านไม่ปลงคั้งเสีย ท่านคงจำได้ เพราะ
ฉะนั้นในการที่จะผลัดตัวข้าพเจ้าให้เพียงผลในการปราบปรามโรคระบาดจึง
ทำไม่ได้ที่หลัง ต้องรอสเวลาตลอดจนหาโรคระบาดมาทำตัวข้าพเจ้ายาก
พักคำนี้ได้จึงสั่งให้ตามสัญญาที่ได้มีการปฎิบัติหลายราย แล้วนอกจาก
นั้นเมื่อพอคำไม่ส่งกระษัตริย์ ทางราชการก็ตั้งรักษาของกระษัตริย์เอง ถว่ากิจการ
ต่าง ๆ นี้จะเรียบร้อยสักทีแล้ว แล้วข้าพเจ้าได้เรียนชัดแจ้งแล้วว่าการ
ปราบปรามโรคระบาดคนมีแผนการจะปราบเขื่อนกันไว้ ไม่ใช่ว่าพรมโรคระบาด
เกิดที่ไหนก็ระดมกำลังช่วยกันนั้น ไม่สามารถทำได้ทั้งนั้น ไม่ใช่ไว้ที่
ปราบให้สงบโดยเด็ดขาด แต่เป็นวิธีที่จะเอาใจราษฎรทั่ว ๆ ไปเท่านั้น

เพราะฉะนั้นจะต้องทำ ๒ วิธี ถ้าปวงราษฎรเกิดใจศรัทธาในสิ่งที่เรากำลัง
 ไปช่วยเต็มที่ จะเข้าไปช่วยได้ประการหนึ่ง และเห็นว่ามีรายที่ เรายัง
 แผนการอันลึกลับทางหนึ่ง คือต้องทำเป็นต้น ๆ ไป แล้วจะเพราะจังหวัดสุรินทร์
 ได้เรียนแล้วว่าเกิดแต่ที่ถนน เราก็กทำจังหวัดภายนอกที่คงค้าง ให้สิ่งของ
 แล้วจึงดำเนินการยวดยานปราม แต่ข้างใจคิดเรื่องนี้ ไม่ใช่ให้เจ้าหน้าที่
 สัตว์แพทย์ดำเนินการเท่านั้น ในการปฏิบัติงานปรอดักนี้กระทรวงเจ้าหน้า
 ให้อำนาจใส่เครื่องและให้ส่งกำลังโดยด่วน ที่เร่งอยู่สมมุติ ทางกรมไม่
 ได้ทักท้วงเลย แล้วอีกประการหนึ่งลงมาจะเห็นว่า ที่ทำมาตลอดมา
 แคลนกระชื้อที่นั่น ทางรัฐบาลปลัดปลัดจะเลยจากที่นั่นมาตลอดเลยมา
 จนยันนี้แล้ว คงจะประมาณขอไว้ กระชื้อตามปรกติ รัฐบาลไม่เคยคง
 งบประมาณช่วยเหลือเลย ปี ๒๔๘๘ คงจะประมาณกันหนึ่งสำหรับ
 ช่วยเหลือ คือมีการช่วยเหลือ เพราะปรอดักว่าสงครามสงบลงใหม่ๆ
 การทำนาได้ถูกปล่อยตกทิ้งเป็นเวลาหลายปี รัฐบาลมีนโยบายจะส่งเสริม
 เสริมในการผลิต จึงได้มีการส่งเสริมให้ชาวนาได้มีโอกาสทำกระบี่ยัด
 ทำนาโดยรัฐบาลได้ให้กระบี่ยัดไปก่อน แต่จะให้ราษฎรจ่ายคืนคืนหลัง
 แต่ปรอดักว่าตลาดขายกระบี่ยัดแล้วก็ไม่สามารรถส่งคืนได้ จนยัน
 ก็ต้องทวงถามกันอยู่ แล้วปี ๒๔๙๐ เราเลิกนโยบายเรื่องนั้นเปลี่ยนเป็น
 วิชาให้รางวัล สำหรับกระบี่ยัดทางภาคอีสานให้ช่วยภาคกลางทำนายน
 ให้รางวัลด้วย ๕ บาท ไม่มีโครงการช่วยเหลือให้แก่ชาวนาโดยตรง
 โดยเพราะได้มีที่ปรึกษาของผู้แทนราษฎร จังหวัดที่เข้าช่วย ให้ทำได้มี
 ผู้แทนจังหวัดภาคอีสานคงจะผู้ถามมาว่า เกิดขาดแคลนเช่นเช่นนี้ รัฐบาล
 จะไม่ช่วยเหลือถึงขั้นนี้ เพราะฉะนั้นจึงต้องช่วยเหลือผู้แทนมาพิจารณา
 ในขณะที่งานนั้นว่า จะมีนโยบาย ส่งเสริมกระบี่ยัดทำนาหรือไม่ ทาง

รัฐบาลตั้งรับว่าจะช่วยเหลือ จึงได้ตั้งงบประมาณไว้ในการนี้เพื่อช่วยเหลือ
กระทรวงนี้เท่าไรไว้โดยประมาณประมาณปี ๒๕๒๗ แต่ที่กล่าวมาข้างนี้ให้ เหวี่ยง
เวลาที่ล่วงเลยมาแล้ว

อีกอย่างหนึ่งที่น่าจะมีอยู่ในภายในเรื่องนี้ ส่วนในจิตใจท่านถามว่า
จะได้มีเงินสนับสนุนให้ไปซื้อที่ดินเพราะว่าที่ดินที่ปลูกถั่วลิสง และในบริเวณนี้
ให้ซื้อที่ดินของกระทรวงมหาดไทยเสียก่อน ถ้ามีเงินพิเศษก็จะสามารถ
ซื้อได้ และถ้าซื้อได้ก็เพราะว่าช่วยเหลือก็ได้

นายขาว ชรรมเสขชาติ (สรินทวิ) : คล้ายไว้ก็ตาม ตามที่
รัฐมนตรีช่วยอภิสิทธิ์ได้ทรงตั้งประเด็นก็ตาม ที่ท่านบอกว่าการที่ไม่ทราบ
โครงสร้างของจังหวัดวิสุทธรังษี โดยตั้งมีแผนการอัน แผนการอันข้าพเจ้า
เคยจะทราบคือไปว่าแผนการอะไร โดยเพราะท่านตั้งไว้แล้ว
จังหวัดวิสุทธรังษีเจ้าหน้าคือมี ๗ นาย เจ้าหน้าทีเหล่านั้นนอนเฉยๆ อยู่
ในจังหวัดนั้นเอง โดยอ้างว่าไม่มีงานไม่มีที่ช่วยตลอดมา ๓ - ๕ เดือน
ท่านมีเจ้าหน้าที่ไว้ทำไม แผนการอันอย่างนี้หรือ แผนการอันเจ้าหน้าที
ให้เงินเดือนแล้วไม่ทำอะไรช่วยอย่างนี้หรือ ท่านอ้างว่าช่วยจากสมมติ
รัฐบาลท้องถิ่นและทำรัฐมนตรีทำงานมากแล้ว ท่านเอาอะไรมาพูด ท่าน
รัฐมนตรีเป็นคนต่างจังหวัดเจ้าหน้าทีท่าน เจ้าหน้าทีทุกแผนกทุกกรม
อยู่แล้ว รัฐมนตรีนั้นจะเพราะแต่เพียงคุณนโยบายแล้วสิ่งไป.....

ประธานสภาผู้แทน : เกิดเรื่องข้อเท็จจริงเสียแล้ว คุณว่าไม่ได้
วิธีการช่วยเหลือ รัฐสภาช่วยช่วยเหลือแล้ว ท้ายเกาะอย่างนี้แล้วกัน ผม
คิดว่าถ้าเกิดเรื่องขึ้นที่จังหวัดสงขลาเดี๋ยวก็น่าจะไปมีโรค ผมคิดว่ารัฐบาล
คงยินดีอย่างนี้ ขอร้องถึงกันอยู่อย่างนี้ คุณจะถามต่อไปได้ก็ควรถาม

อย่างนี้แล้วกัน คิดตามว่าเมื่อช่วยกู้เงินไม่ทันก็ควรช่วยเหลือหรือทำการ
ช่วยเหลือโดยด่วนจะได้หรือไม่ จำหน้คนมีไร อย่างนั้นน่าจะไปได้

นายขาว ชรรรมสุชาติ (สุรินทร์) : ถ้าจะถามถึงขั้นนี้เกี่ยวกับการ
เพราะว่าถูกเป็นเรื่งสำคัญ เพราะเกี่ยวกับความมั่นคงความตายของ
ราษฎรเหมือนกัน ถ้าถือไปไม่เป็นทหใจข้าพเจ้ามีเสียงข้างมาก ข้าพเจ้า
จะเบียดถือไปรายไม่ไว้วางใจที่นั่นทั้งนี้ เนื่องจากกรณีนั้นเอง ในหรือข้อ
เท็จจริงหรือที่นี้ได้ ท่านควรคำนึงถึงความเป็นสำคัญนี้ และกำหนดข้อบางไร
ที่ท่านรัฐมนตรีขอมานั้น คดยคลาดเคลื่อนไป หาทางหนกไปเรื่อยๆ
จนกระทั่งต้องซักถามไปอย่างนั้น นี่เช่นประเท่นอยู่ปล้ว ท่านข้าพเจ้าซัก
ซักก็ไปว่า ในข้อที่ ๒ ที่ท่านเคยว่าจะตั้งวงกบประมาณ และที่ท่าน
รัฐมนตรีทศยกว่าไม่เคยตั้งงบประมาณเลยนั้น เป็นความจริงข้าพเจ้า
เชื่อ แต่เหตุการณ์ร้ายแรงอย่างนั้นบรรดาแล้วได้เสีย ของราษฎรส่วนมาก
รัฐบาลก็มีอำนาจทำได้ ทำไมไม่ทำ เพราะเหตุอะไร โดยที่ชของมนตรี
จ่ายเงินไปพลางก่อนก็ได้ หรือจ่ายเงินการสำคัญเสร็จแล้วค่อยอนุมัติค
สถาน โทกั้นเหตุผลก็ทำได้ ทำไมไม่ทำ เชื่อย่างสถานะต้องให้ เพราะ
เป็นวิเครของราษฎรส่วนมาก นี่เพราะอะไรไม่ทำ ปล้ลก็ให้ราษฎรเสียห
ค่างใหญ่หลวง ข้าพเจ้าอยากจะทำทราท ขอให้ค้อยให้ช้ช้เงิน ช้กประการ
หนึ่ง เมื่งท่านมีโครงการอันช่อย่างนั้นและได้ทราขอย่างนั้นแล้ว ท่านจะสั่ง
โดยด่วนทันทีว่าจ่ายเงินให้ชาวนาได้รับการช่วยเหลือไทยเร็วเมื่อไร

นายถิฉจา วัดนตนิชัย รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรา-
ธิการ : เท่าที่รู้จักก็ได้ช้เงินแก่ช้แก่จากความมรชคคย ก็เป็นหลักฐาน
ที่เชื่อกก็ทั้งนั้น แต่ท่านไม่เชื่อกแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าจะให้ท่านเชื่อก
แล้วอีกอย่างหนึ่ง ที่ท่านมีความสงสัยว่าจะประมาณ ช่วยเหลือชาวนาน

เรื่องกระยี่ขอคนเคลมเงินกองทุนเกษียณ ท่านบอกว่าทำไมไม่ตั้งงบประมาณ
ท่านไปอยู่ที่ไหนเสียละ ท่านเก็บสงวนค่ารักษา ท่านก็เสนอปรกติก็ได้

ประธานสภาผู้แทน : ขอประทานโทษ

นายกิจจา วิวัฒน์สินธุ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรรา-

ชีกา : ท่านปรกติก็ได้ แต่ท่านไม่แสดงเจตนา ก็ท่านจะรู้ได้ยังไง
ท่านเป็นผู้แทนของประชาชน ท่านก็มีปากมีเสียงที่จะร้องเรียนมาอย่างสม่ำเสมอ
ท่านจะโทษรัฐสภาเป็นการที่ดูไม่ไหวเลย เมื่อบุคคลธรรมดาอยู่

นายขาว ชรรณสุชาติ (สุรินทร์) : ขออนุญาต

ประธานสภาผู้แทน : ผมนุญาตไม่ได้ถ้ามีข้อขังค้ำ

นายขาว ชรรณสุชาติ (สุรินทร์) : ขออนุญาตก็เคยขังค้ำ

ประธานสภาผู้แทน : ๓ ครั้งแล้ว

นายขาว ชรรณสุชาติ (สุรินทร์) : รัฐสภาลดยกได้

ประธานสภาผู้แทน : ผิดข้อขังค้ำ ไม่ใช่ขังค้ำ

นายขาว ชรรณสุชาติ (สุรินทร์) : ข้อขังค้ำประธานศาลจะ
อนุญาตได้

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ได้ ขังค้ำก็เขียนไว้ยังไงไร ผมต้อง
ปฏิบัติตาม

กระตุ้คือไป เรืองฉาย ช่วยเหลือกรรมกรสามล้อ ของ นายเพ่ง
ลิมปะพันธ์ ตามกระทรวงมหาดไทย

นายเพ่ง ลิมปะพันธ์ (สุโขทัย) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ้ควมตาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

ด้วยปรากฏว่ากรมฉนวนและสิ่งทอผ้าฯ พิจารณาส่งมอบ
เวลาเป็นส่วนมากเป็นคนไทยถืออาชีพเป็นส่วนใหญ่ ต่อมาก็ค้นพบว่า

ได้มีมติแต่งตั้งนายจำพวกที่ พยายาม จะแบ่งเอาทรัพย์สินของข้าราชบริพาร
 ให้ได้ แต่หนังสือขอขานฎีกาเกี่ยวกับความผิดนั้นโดยขอขานไม่ได้
 เพราะขัดกับระเบียบอย่างนี้ และยังมีข่าวว่า ได้มีพยานต่างทำไว้
 ว่ามีการรวบรวมทรัพย์สินลงเป็นจำนวนมากและยื่นขอขานเห็นรอดส่วนตัว
 และทำให้พวกของตนขอขานขมิ้นในลักษณะรอดส่วนตัว แต่รอดสามสี่ส่วน
 ตัวเหล่านี้ถ้าสืบหาต้นโทษเที่ยว จะคลี่ป่วนๆ ไล่ตามทุกๆ คนก็ไม่ใช่ว่า
 สืบลึกรักจ้างจอบ แลแต่พวกแพ่ง ถ้าชีพ โศกและเพียร พวกต่างข้าง คอยช่วย
 เหล่ากัน และหาได้จ้าง ฤ ทศกรณย์บ้างไม่ ถ้าเจอหน้าก็มาพบเข้าก็
 แจ้งว่ารอดเข้าข้าง วัตถุประสงค์เช่นนี้เป็นการแต่ข้าราชบริพารสามสี่โดย
 โศกการ แลแบ่งหาเงิน อย่างหนึ่ง ถ้าทางการ ปล่อยให้เหตุการณ์เช่น
 นี้กลายต่อไปอาจทำให้ขาดความศรัทธาของกฎหมายอย่างหนึ่ง จนอาจ
 ทำให้ลาฉันทลกลบย. ยึดในมือคนต่างข้างได้บ้าง จึงขอเขียน ถาม
 รัฐบาลว่า จะช่วยเหลือนักกรมกรเหล่านี้โดยวิธีจ้าง และระงับการ
 ปรายปรามสามสี่ส่วนตัวข้าราชบริพาร ให้หมดไปก็ได้หรือไม่

นายเลียง ไชยบาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :

กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า กระทรวงมหาดไทยได้ส่งกรมตำรวจให้ส่ง
 ถิ่นจับเจ้าหน้าที่ตรวจทำการ จับกุมโดยกวดขัน อยู่ก่อน แล้วทั้งยังได้ ออก
 ประกาศตักเตือนให้ผู้จับกุม และเจ้าของยานพาหนะต่าง ๆ ปฏิบัติตาม
 กฎหมายโดยเคร่งครัด เช่น เจ้าของของหัวรถเข็นผู้ขับขี่รถจักรยาน ๓ ล้อ ส่วนตัว
 ประสงค์จะไปรับจ้างก็ให้รถเข็นเช่นเดียวกับจ้างให้ถูกต้อง ตามกฎหมาย
 โภคนับตั้งแต่กล่าวข้างต้น เมื่อการปรายปรามรถจักรยาน ๓ ล้อ ส่วนตัว
 ที่รับจ้างหมดไป ผลประโยชน์ที่ได้ซึ่งเจ้าพนักงานและผู้ขับขี่รถจักรยาน
 รับจ้างจะคืนนี้ นับว่าเป็นการสนับสนุนส่งเสริมไปในตัว จากผลของ

การตรวจการปราบปรามของข้าหลวงไทยด้วยหนังสือตั้งแต่วันที่ ๒๑๑๗๑๐ ถึง ขึ้นวอเดิม ๒๑๑๗๑๑ ข้าหลวงเมืองเวียงจันทน์ไทยจึงได้ลงมือ ๒๑๑๗๑๑ ราย สำหรับปี ๒๑๑๗๑๑ ถึงปลายการตรวจ ถึง มีถ้อยความ มี ๒๑๑๗๑๑

นายเพ็ง ลิมปะพันธ์ (สุโขทัย) : รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยใน ลักษณะของพวกรวม ๓ ลับ ส่วนตัวนี้ใช้ชื่อของกรมตั้งกันเป็นโรงเรียนใหญ่ๆ แล้วแจกจ่ายออกไปประจำจังหวัดราชการเช่นเช่นการเลี้ยงดูผู้ภายในเรื่อง การรวม ๓ ลับส่วนตัวนี้โรงเรียนใหญ่ๆโดยทั่วๆไปเช่นนี้ รัฐมนตรีว่าการตรวจขึ้นในระหว่างเหล่านี้ ศึกษาค้นคว้าเพื่อประโยชน์

นายเตียง ไชยกลาง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : สำหรับข้าพเจ้าซึ่งขึ้น กระบวนการไม่ทราบ แต่ทางตำรวจจะทราบหรือไม่ ไม่ทราบ แต่เมื่อท่านตั้งกระทรวงขึ้นมาจะดำเนินการอะไรขึ้นบ้างให้กรม ตำรวจไปพิจารณาและตรวจขึ้นอีกสถานที่หนึ่ง

นายเพ็ง ลิมปะพันธ์ (สุโขทัย) : ในบรรดากรมรวม ๓ ลับ ส่วนตัวเหล่านี้ทั้งหมดปี ๒๑๑๗๑๐ ได้ ๒๑๑๗๑๑ รายและ ๒๑๑๗๑๑ ได้ ๒๑๑๗๑๑ ราย ถ้าปรากฏว่าบรรดาผู้เหล่านี้มีการกระทำเช่นนี้เช่นคนค่างตัว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยท่านนี้

นายเตียง ไชยกลาง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : เสร็จ เรียบ

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งนี้ไป เรื่องทหารฝรั่งเกิดเน่าขึ้น เว้นแต่ด้วยลักษณะเฉพาะ เสรีรัฐศรี ตามกระทรวงมหาดไทย

นายมา เสรีรัฐ (เลข) : ข้าพเจ้าซึ่งตั้งกระทรวงนี้ตามรัฐธรรมนูญว่ากระทรวงมหาดไทยตั้งตั้งขึ้น ทหารฝรั่งเกิดสัฟระไปในกรุงเทพฯ (แขวงปากสาบ) ได้ตั้งสมัครพรรคพวกกลาง ๑๐๐ คน มีอาวุธปืนกัน

สมัยควรจะมีปล้นราษฎรค้าของอาชีย อำเภอกาฬ จังหวัดเลยเมื่อวันที่ ๑๐
เดือนนั้น ท่านได้ทราบหรือไม่ และประวัติรายงานผลเสียหายของ
ราษฎรค้าของจากคณะกรรมการจังหวัดเลยประการใดบ้าง

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่าทหารฝรั่งเศสได้ยกมร เปลี่ยนราษฎรในแดน
ไทยตามกรณี กระทรวงมหาดไทยได้รั้ที่ทราบ โดยโทรเลข รายงานของ
เจ้าหน้าที่แล้ว เท่าที่ปรากฏความเสียหายโดยรายงานถึงราษฎรถูก
กระสุนปืนทหารฝรั่งเศสจากเจ้ ๑ ราย เงินสหภาพ ๕๗๗๐ บาท และ
รถจักรยานดอกตำลายน ๒ คัน กระทรวงมหาดไทยได้รับรายงานกระทรวง
การต่างประเทศเพื่อพิจารณาตามระเบียบ ได้สั่งให้ข้าหลวงประจำจังหวัด
เลขสภักดิ์ช่วยฟื้นฟูผลการกระทำของฝรั่งเศสในครั้งนั้นด้วยแล้ว

นายมา เสวีรัฐศรี (เลย) : ข้าพเจ้าขอโอกาสกราบเรียนในทาง
ที่ทหารฝรั่งเศสปฏิบัติกับราษฎรชายแดนนั้นกระทรวงมหาดไทยได้ทราบ
จากคณะกรรมการโทรเลขมายังกระทรวงมหาดไทยยังไม่ละเอียด พฤติ
การณที่ฝรั่งเศสมาทำทารเรา

ประธานสภาผู้แทน : คือส่งรายงานละเอียดตามวิธีปฏิบัติกันได้
คำสั่งชกั เมื่อรัฐบาลตอบไม่เป็นที่พอใจก็ตั้งชกั จะมาส่งรายงานละเอียด
ในทันทีได้

นายมา เสวีรัฐศรี (เลย) : คิดว่าค้าอาชียนั้นตั้งอยู่ฝั่งแม่น้ำ
เทมอ่งทางอยู่ ๑๑ ว่าถ้าหากมากจะข้ามไปฝั่งซ้ายแม่น้ำเทมอ่งทำมาหากิน
ก็ไม่ได้ ราษฎรที่ขยฝั่งซ้ายของแม่น้ำเทมอ่งจะข้ามมาทำมาหากินฝั่ง
ที่เขื่อนเช่นท่านจะแก้ใจอย่างไรจะมีความสะดวกสยาร่วมเป็นสุข

นายเลียง ไชยภาค รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : คำชี้แจงมีในคราวจริง ๆ ละได้ทำไว้ว่าให้หลวงประจักษ์จำพวกที่หนึ่งและจำพวกภาคสามซึ่งชี้แจงของที่ไม่ได้ทราบชี้แจงจริง และยังมีเกิดขึ้นคำชี้แจงซึ่งเกิดขึ้นโดยบังเอิญ ซึ่งโอกาสเอาไว้ให้ว่าจำพวกหลวงประจักษ์จำพวกที่หนึ่งและจำพวกภาคเพื่อชี้แจงแล้วราษฎรตามคำชี้แจงของท่านผู้ทรงเกียรติ

นายมา เสงี่ยมศรี (เสบ) : เรื่องที่ขึ้นเป็นแดงที่เกี่ยวกับราษฎรชายแดนถ้ามีสิ่งใดสงสัยขอมาปล้นรวมราษฎรที่ตามสถานีเท่าที่ปฏิบัติมาคงแก่คราวก่อนทางหลวงซึ่งส่งพวกลาวนั้นแหละได้มีมายกขึ้นคำร้องไปเมื่อวันที่ ๓-๕ วัน รณนายก็และทั้งนี้เพื่อนร่วมงานของตนจึงได้กลับคืนมา ข้าพเจ้าจะขอเรียนให้รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยหรือผู้ขาดศูนย์กลางไว้

ประธานสภาผู้แทน : กระจุกต่อไปเรื่องการย้าย พ.ต.อ. บรรจงศักดิ์ ชีฟเป็นสุข ของนายโอง สุวรรณทัต ตามกระทรวงมหาดไทย

นายโอง สุวรรณทัต (ธนบุรี) : ข้าพเจ้าตกลงจะอยู่ที่วงกลมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

๑. กว่าจะได้ทราบว่ากรณีจะย้าย พ.ต.อ. บรรจงศักดิ์ ชีฟเป็นสุข ผู้บังคับการตำรวจสันติบาลผู้มีความดีความชอบเข้มแข็งพิชิตสลักเถาเรตารุเคาและฝิ่นเงินลำปาง ๑๑ คนนั้นมีการเมืองชนกชนกขอลอถามว่าเป็นความจริงเพียงใดหรือไม่

๒. การย้ายขึ้นตามย้ายตำแหน่งหน้าที่ศาลงใช้หรือไม่

๓. พ.ต.อ. บรรจงศักดิ์ ชีฟเป็นสุข มีความผิดหรือเกี่ยวข้องกับคดีใด

นายเลียง ไชยภาค รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ความจริงไม่ได้มีการพิจารณาย้าย นายพันตำรวจเอก บรรจงศักดิ์ ชีฟ

ผู้คุมหน้าห้องพระที่นั่งขึ้นรับข้าพระพุทธเจ้า...
ถามละ

ข้าพระพุทธเจ้ามีเรื่องกราบบังคมทูล...
เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม

ข้าพระพุทธเจ้าขอเรียนว่า...
เวลา ๘.๐๐ นาฬิกา...
แต่ในที่สุดก็ล้มลง...
๑. การที่ข้าพระพุทธเจ้ากราบบังคมทูล...
๒. การที่กรมนี้ขึ้นมาจากของรัฐบาล...
๓. ถ้าไม่ใช้วิธีแบบนี้...
นายเลียง ไชยกลาง...
กรมชระประทานไทยคือชกอลแทนตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย...
ไทย คือความรุ่งเรืองก็จริงแต่หากชกอลเอง เพราะเป็นไทยแท้ แต่
ยังเอ็งเร็งมันก็ไปรักษากันแล้ว...
ย้าย ๕ โมง...
รัฐมนตรีชก...
ฉะนั้นกรมนี้ชกอลให้ทำงาน...
ชกก็จริงยังตกเตียงกันอยู่...
จากเตียงจริงจากเตียงจริง...
ไม่ได้มีการจับกุม...
ร.ท. ย้าย...
ร.ท. ย้าย...
เจ้าหน้าตำรากรมนี้...
๑๖๖

ตำรวจว่า ไม่มีกฎหมายบังคับ ตำรวจจึงได้เชิญตัวมาพบตำรวจที่เรียกว่า
กล่าว และตำรวจได้ทำขอร้องให้ ร.ท. ยำรุ่ง ลงนาม แล้ว ร.ท. ยำรุ่ง
ก็ออกจากสถานีตำรวจไป

และเมื่อเช้าวันกระผมก็ขอขอร้อง ร.ท. ยำรุ่งว่าอย่างไร เขาเอา
มาส่ง มีขอร้องว่าอย่างนี้

วันเวลา ๑๘.๐๐ น. วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ร.ท. ยำรุ่ง ขอร้องมานั่ง
ชี้แจงการทำงานชั่วคราวที่กองสถานีกันเอง แผนกสารบรรณ ได้เห็น
ผ่านมาก่อขอร้องหน้าสถานีตำรวจนครบาลกลาง ซึ่งขณะนั้นเจ้าหน้าที่
ได้สัญญาดูแลประชาชน ร.ท. ยำรุ่งมิได้หยุดทำการเคารพ ซึ่งกำลัง
ซักขังเส้นเส้นแต่อย่างใด ส.ต.ท. สมบูรณ์ ได้บอกให้ ร.ท. ยำรุ่ง ทำการ
หยุดทำการเคารพแก่อย่างใด จึงขอร้องไว้ และให้ ร.ท. ยำรุ่ง ลงนาม
เป็นหลักฐาน นั้นข้อเท็จจริงเขารายงานมาอย่างนี้ ถ้าหากว่าทางฝ่าย
สถานีจะแจ้งข้อเท็จจริงอย่างใด ก็ควรจะได้ว่ากล่าวกันต่อไป

ที่ขอร้องหาเรื่องนโยบายนั้น คณะรัฐมนตรีได้ลงมติว่า เรื่องการ
คุกคามเสรีภาพของประชาชนโดยทั่วไปไม่เป็นไปตามกฎหมายนั้น ขอ
ยืนยันว่าจะไม่ปฏิบัติ แต่ว่าขอร้องหาเรื่องขังขาคิน ยังเชิญกฎหมาย
วัฒนธรรมยังใช้อยู่ กล่าวคือพระราชบัญญัติปรับปรุงวัฒนธรรมแห่งชาติ
พ.ศ. ๒๔๘๓ แต่ก็มีพระราชกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๔๘๕ เรื่องการพ้อง
ชาติ แล้วก็เป็นนโยบายที่จะเลิกกฎหมายวัฒนธรรมหรือไม่ นั้นเป็น
นโยบายที่เราจะต้องหารือกันต่อไปแล้วแต่ประชาชนจะเห็นสมควร เพราะ
ฉะนั้นข้อเสนอนี้มีในจำนวน ๓ ข้อที่ทางสถานี การจับกุมหรือยึด
ทรัพย์สินหรือไม่ ก็ทราบ การจับกุมเนิ่นนาน นโยบายของรัฐบาลหรือไม่ ก็

ตอนมาแล้ว ก็ขอเรจขุมหรือไม้เท้ากันตามกฎหมาย แต่ฉันโยบายการ
เคารพธงชาติในรัฐสภาแล้วมีความปรารถนาที่จะให้มีการเคารพธงชาติ
อยู่ เพราะว่าคนต่างประเทศเขายังเคารพธงชาติเราอยู่ แต่เรื่องการที่
จะใช้ธงนาจคุกคามนั้น รัฐสภาทำสมัยเรองนี้แก่เจ้าหน้าที่แล้ว ชัยชิตถาม
ว่าจะใช้จำนวนเช่นนี้ตลอดไปหรือไม่ก็เห็นจะไม่ใช่งตย

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีหะเกษ) : เห็นอันว่ายื่นที่เข้าใจว่า
ชัยชิตจริงนั้นรัฐสภาตรียว่าแม่จะเชิญไปหรือไม่ก็คล้ายเป็นถาวรชัย ก็แปล
ว่าถ้าจริงเธอก็ยื่นไป เพราะไม่เคารพธงชาติแล้ว ญัตติที่ท่าน
รัฐมนตรี คบว่าทำไปนั้นเห็นถาวรทำตามอำนาจกฎหมายวิวัฒน์ธรรม ซึ่ง
มีกฎหมาย ถ้าผู้ใดไม่ปฏิบัติตามก็เช่นอันมีโทษ นี่เห็นชัยชิตจริงที่
ท่านยอมรับ เมื่อเห็นเช่นนี้ ท่านรัฐมนตรีก็ไม่ว่ากฎหมายวิวัฒน์ธรรม
ซึ่งมีอยู่หลายฉบับหลายบท หลายประการเหลือเกิน เพราะถ้าผู้ใดแม่ไม่
นับขนสพานก็มีผล สิ่งที่เป็นภัยต่อเสรีภาพของประชาชนนั้นเวลานี้ยังมี
อยู่ ซึ่งถ้าท่านตามกฎหมายแล้วจะเห็นว่าไม่มากมายเหลือเกิน เพราะ
ฉะนั้นถ้าหากว่าทางรัฐสภาไม่ฉันโยบายที่จะคุกคามเสรีภาพของประชา-
ชนดังที่ท่านรัฐมนตรีว่าแล้ว ท่านจะยกเลิกกฎหมายวิวัฒน์ธรรมนี้ทั้งหมด
เสียได้ไหม ความจริงเรื่องการปฏิวัติการเคารพธงชาตินั้นข้าพเจ้าก็เห็น
ด้วย แต่เห็นว่าไม่ควรจะมีการบังคับกันทั่วกฎหมาย ควรให้เกินประเพณี
หรือทางศีลธรรมของประชาชน ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะให้มีการบังคับกัน
อย่างที่เป็นอยู่กัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอถามท่านรัฐมนตรีด้วยว่า
ถาวรกระทรวงมหาดไทยว่าระบเลิกกฎหมายวิวัฒน์ธรรมนี้เสียจะได้หรือไม่มี
เพราะเหตุว่าเป็นการคุกคามต่อเสรีภาพของประชาชนชาวไทย ยิ่งกว่า

นั้นซึ่งถูกกล่าวแล้ว โดยบุคคลที่หนึ่งแล้วอีกทีหนึ่งบ้างมีข้อยกเว้นที่ ๓ เพราะ
กรณีนี้ขาดให้ถือ

นายเลียง โสภณกุล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ในข้อกล่าวหาว่าบรรดาผู้ตั้งข้อเสนอนั้นจะผิดกันนั้น ผู้ตั้งข้อเสนอนั้น
โดยส่วนตัวแล้ว ก็ต่างอยู่ในทางปฏิบัติด้วย กล่าวคือผู้ตั้งข้อเสนอนั้นแตกต่างกัน
บ้างบ้าง ส่วนในหลักการกฎหมายนั้นก็มีเหมือนกันว่า ก็ก็มีบางข้อหนึ่งซึ่ง
เช่นที่กล่าวแต่เมื่อว่าโดยหลักการแล้วโดยส่วนนี้โดยข้อเสนอนั้นก็เข้าพวกเข้า
กันจนกว่าจะกล่าวถึงผู้ตั้งข้อเสนอนั้นเอง เพราะว่าข้อเสนอนั้นกล่าวโดย
ธรรมดาที่ผู้ตั้งข้อเสนอนั้นก็ต่างก็ต่างก็เหมือนกัน แต่ว่าในข้อเสนอนั้นก็
ต้องยกข้อเสนอนั้นที่กล่าวมาซึ่งเราคงมีบางข้อที่ปรากฏว่าต่างจากข้อเสนอนั้น แต่ว่า
เราให้เหตุผลนั้นซึ่งตรงกันกับกฎหมาย กล่าวโดยสรุปแล้วโดยข้อเสนอนั้น
ก็ยกข้อเสนอนั้นไปใช้ด้วยก็ต่างก็ไปใช้เหมือนกัน แต่ว่าทาง
รัฐบาลยังไม่ได้ปรากฏว่ามีว่ายกเลิกข้อเสนอนั้น เพราะว่าผู้ตั้งข้อเสนอนั้น
ควรจะเลิกข้อเสนอนั้นโดยผลอันหนึ่งซึ่งผู้ตั้งข้อเสนอนั้นใช้มีกฎหมายนี้ด้วย

นายเทพ โสภณกุล (หญิงสงวน) : ขอร้องในคณะรัฐมนตรี
ว่านายกรัฐมนตรีได้พูดกับไทยทั้งแล้ว ถ้าหาว่าทางผู้ตั้งข้อเสนอนั้นประชุม
แล้วจะเสนอข้อเสนอนั้นก็ใช้เปลี่ยนแก้ไขข้อเสนอนั้นซึ่งมีมาครั้งเดียว
แม้แต่ตัวผู้ตั้งข้อเสนอนั้นเองก็กล่าว เพราะฉะนั้นก็ให้เลิกกฎหมาย
ถ้าไม่เลิกก็ขอร้องให้เลิกกฎหมายนั้น

นายเลียง โสภณกุล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
กฎหมายที่เราจะแก้ไขที่ ๓ นั้น ซึ่งตรงกันกับข้อเสนอนั้นที่เข้า
มาจนกว่าจะถึงข้อเสนอนั้นซึ่งมีมาครั้งเดียว เพราะว่าผู้ตั้งข้อเสนอนั้นก็ทำให้
โดยผลอันหนึ่งซึ่งมีมาครั้งเดียว เพราะฉะนั้นก็ให้เลิกกฎหมายนี้ด้วย

ชาติของตนว่า จะช่วยระงับเลิกทาสไประงับให้ไประงับทั้งนี้ แต่ว่า
การปรับปรุงนั้นขอรวมกันเห็นชอบด้วย แต่ว่าจะให้ช่วยระงับเลิกทาสเลิก
เลิกทั้งนี้ไม่มี กระผมขอความกรุณา

ประการสภาผู้แทน: กระทั่งตามต้นไประงับตามเกณฑ์ ๕ จังหวัด
ภาคใต้ ของนายเจริญ สืบแสง ตามนายถวิล รักษาดูแล

นายเจริญ สืบแสง (บิดตานี่): กระทั่งตามเรียงนายเขาได้ตั้ง
ไว้เมื่อครั้งก่อนนั้นการระงับนั้นวางจังหวัดกับราชธานี ยกขึ้นเหตุการณ์นั้น
ไปเสียก่อนเปลี่ยนอีก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอถอนการตั้ง จะถามแต่เพียง
บางข้อ คือ

ในกรณี ๕ จังหวัดภาคใต้ ถึงกระทรวงศึกษาธิการขอขออนุญาต
พิจารณาอย่างจริงจังโดยด่วนหรือไม่ เคารพ

นายเจริญ สืบแสง (บิดตานี่): รัฐมนตรี: สำนักรับในกรณี ๕
จังหวัดภาคใต้ นั้น รัฐบาลขอขออนุญาตพิจารณาโดยเร่งรัดจัดทำโดย
ด่วนแล้ว เช่นเดียวทั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งแล้วมีใช้การปกครอง
๕ จังหวัดภาคใต้ให้เต็มระดมแล้ว สิ่งใดที่เกี่ยวเนื่องกันดำเนินการไป
แล้วก็ตามอย่าง อาทิเช่นการช่วยเหลือในเรื่องต่างๆศึกษา ในเรื่องการ
ศึกษา ในเรื่องการตำรวจ และในเรื่องการอื่นอีกทั้งที่จะหาประชาชนทั่วทั้ง
ทั้งทำแล้ว ท่านผู้ตั้งกระทั่งถามก็ได้เขียนกรรมการในเรื่องนี้ด้วย

นายเจริญ สืบแสง (บิดตานี่): ในกรณีทั้งนี้คณะกรรมการ
พิจารณา ๕ จังหวัดนั้นดูแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นสมควรระงับด้วย แต่รู้สึก
ว่ารัฐบาลนี้คงมีหมายทั่วทั้ง ทั้งนาน ๆ จะมีการประชุมสักครั้งหนึ่ง
บ้างก็เพื่อประชุมครั้งหนึ่ง จะจัดการโดยด่วนยิ่งกว่า
ระงับหรือไม่

นายเขมชาติ บุณยรัตพันธุ์ รัฐมนตรี สังกัดกระทรวงมหาดไทย
 รัฐมนตรี : ในเรื่องการจัดทำ โดยยืมตัวนั้นได้ทำเป็น ๒ อย่าง เช่น
 เรื่องที่มีการจัดการ ถ้าหากจะเป็นไปอย่างผู้ตั้งกระทู้ว่าประชุมกันเร็วบ้าง
 ช้าอย่างนั้น เรื่องนี้โดยละเอียดเกี่ยวกับกระทรวงมหาดไทยโดยมาก ซึ่ง
 จะได้ ตัดข้อเกี่ยวกับกระทรวงมหาดไทยดำเนินการในเรื่องที่มีการประชุม
 ๘ จังหวัดภาคใต้ให้เดินไปโดยเหมาะสมและรวดเร็ว อีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับ
 การเงินซึ่งเกี่ยวกับ ๘ จังหวัดภาคใต้ก็อยู่ในร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ
 ประมาณ ซึ่งเสนอสภาแล้ว จะดำเนินการ ประชุมให้สภา คณะรัฐมนตรี
 จังหวัดภาคใต้เดินไปด้วยดี เพราะฉะนั้นเกี่ยวกับสภาการตั้งอยู่ที่
 พระราชบัญญัติงบประมาณ ซึ่งเราจะได้ยินมีมติเข้าใจว่าในไม่ช้า

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งข้อนี้ เรื่องทางหลวง สายสถานีหลัก
 ของ นายจรัส มหาวงศ์นันท์ ตามกระทรวงคมนาคม

นายจรัส มหาวงศ์นันท์ (น่าน) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ดังต่อไปนี้

๑. ตามโครงการทาง ๑๘ สาย โดยกระทรวงศึกษาธิการ
 มีระยะทาง ๓๘ กม. ทางรถไฟถึงมีตัวทางสายนี้มาแต่ พ.ศ. ๒๔๘๐
 ถึงบัดนี้ ๑๐ ปีเศษแล้วไม่แล้วเสร็จ ในระยะ ๑๐ ปีนี้ตัวทางรถไฟ
 เสื่อมเพียง ๘ กม. งานคืน ๑๒ กม. เท่านั้น

จึงขอเรียนถามว่าทางสายนี้ ได้จ่ายเงินค่าสร้างเฉพาะทำเสา
 กี่เสา

นายปฏิมา โพธิ์แก้ว รัฐมนตรี : กระทรวงคมนาคมของเรื่อง
 ท่อว่า ทางสายนี้ได้ก่อสร้างจนถึงเสร็จ ๒,๒๐๐ กม. ทำงานคืนได้
 ๓๒,๓๗๐ กม. สร้างสะพานไม้ถาวรได้ ๑๓ แห่ง สะพานไม้ชั่วคราว

๘๘ มั่ง สิ้นเงินในการสร้างและทำรูปไปแล้ว ๖๓,๙๖๓.๕๐ บาท

นายจรัส มหาวงศ์นันท์ (น่าน) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีคอย
นั้น สะพานอยู่บริเวณที่ประกาศหรือว่าสะพานที่ได้สร้างไว้ ชำรุดทรุด
โทรมได้รับความสะดวกหรือการคมนาคมทำให้เห็นยังอยู่หรือชำรุดทุกทั้ง
ไปแล้ว

นายปฐม โพลแก้ว รัฐมนตรี : สะพานไม้ที่ท่านยื่นสะพาน
ชั่วคราว ๘๘ มั่ง เมื่อเรียกว่าสะพานชั่วคราวแล้ว ขวางที่อาหารชำรุด
ทรุดโทรมไม่ได้บ้าง และคงมีเหลือบ้าง

นายจรัส มหาวงศ์นันท์ (น่าน) : ขอซักถามต่อไปว่า
สถานที่สร้างไว้ ๘๘ แห่ง รัฐบาลรับรองว่าอยู่หรือไม่ มีอยู่ทั้งหมด
และชำรุดเหลืออยู่บ้างแห่ง และที่ชำรุดนั้นรัฐบาลจะสร้างให้หรือไม่
แล้วจะสร้างทางสายนี้ให้สำเร็จหรือไม่ แล้วรัฐบาลจะเอาข้อเท็จจริงจาก
ทางเจ้าหน้าที่หรือไม่ว่าสะพานเวลานี้มีทั้งหมดเท่าไร ข้าพเจ้าขอ
ยืนยันว่าไม่มีเลย เอาข้อเท็จจริงกันก็ได้ ข้าพเจ้าขอถามรัฐบาลว่าค
อนนี้คอยด้วยความจริงใจหรือเพียงว่าได้มีรายงานจากเจ้าหน้าที่

นายปฐม โพลแก้ว รัฐมนตรี : ตามที่ข้าพเจ้าได้ตอบกระทู้
ก็เคยมาตามเจ้าหน้าที่ที่รายงานมา แต่ว่าในสะพานไม้ชั่วคราวนี้
ถ้าข้อเท็จจริงตามที่ท่านสมาชิกได้พูดแล้ว ทางกระทรวงคมนาคมก็จะ
สอบถามไป ส่วนทางสายนั้นในขั้นนี้ก็ยังมีประมาณจะก่อสร้างทำไป
แต่ว่าจะทำทางสายนี้ให้เสร็จสิ้นนั้นก็คงทำไม่ได้ แต่ก็คงจะพยายาม
สร้างให้เสร็จในปี ๒๕๕๒ รัฐบาลจะรับผิดชอบสร้างทางโดยกว้าง
ขวาง แล้วคงจะใจจะทำทางสายนี้ด้วย

นายจรัส มหาวงศ์นันท์ (น่าน) : ขอซักครั้ง ๓ สำหรับ

ทางที่ระส่ำระสายต่อไปนั้น ข้าพเจ้าไม่ถนัด แต่สำหรับ ส.ส. ตาม เมื่อคราว
รัฐสภาตามทางเจ้าคนเจ้าท่า เจ้าหน้าคนนั้นยังมีว่าไม่มีคนพบ ทางรัฐสภา
ระส่ำระสายตามนั้นให้สำเร็จทุกสะพานได้หรือไม่ เมื่อต้องสำรวจถนน
เพราะว่าราษฎรเมื่อระส่ำระสายแล้ว ทางที่ระส่ำระสายนั้นจะมีที่สะพานถนน
จะใดหรือไม่

นายปฐุม โพธิ์แก้ว รัฐมนตรี : ในคราวระส่ำระสายนั้น รัฐสภา
ขอตอบว่า ใต้สิ่งให้จัดการระส่ำระสายต่อไปให้เสร็จสิ้น

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งต่อไปแล้วก็ตาม เมื่อแพร่พระพุทธรูป
ศาลาของชุมชนสิ่งสำคัญก็ตาม การตรวจตั้งข้าราชการ เจ้าของไม่มีมา
ได้มีข้อไว้ให้นายท่งตั้ง อิศราชิวิน ตามแทน

นายท่งตั้ง อิศราชิวิน (เขื่องใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งที่ผู้ตาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ตั้งตั้งใหม่

๑. รัฐบาลนี้ จะหาทางให้ สิบทวีปเศษแม้ พระสงฆ์ สามเณรที่
สามารถจาริกเทศนาสั่งสอนประชาชน ไทยไม่ตั้งให้เสียค่ายานพาหนะ
ใดๆเลย จะใดหรือไม่

๒. การเผยแพร่พระพุทธรูปไปยังกันโดยทั่วไปในนาๆประเทศ
นั้นอยู่ในความดำริห์ของรัฐบาลอย่างไรหรือไม่ ?

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษา
ธิการ : กระทรวงศึกษาธิการขอตอบที่ถามโดยนัยที่ถามสมมุติว่า ตั้งขึ้น
ในข้อ ๑ กระทรวงศึกษาธิการพร้อมด้วยคณะสงฆ์กำลังดำเนินการแจก
กับกรมรถไฟในเรือนอยู่แล้ว ส่วนยานพาหนะมีรถเลขหมายพิเศษของ
เอกชนนั้น รัฐบาลขอรับเป็นพิเศษในอันนั้น แต่รัฐสภาได้ให้การอุปการะ
ในเรื่องค่าพาหนะเดินทางด้วยที่ ในข้อ ๒. การเผยแพร่การศึกษานานทาง

ศาสนา คนไทยอยู่ในต่างประเทศมีจำนวนน้อย ยังไม่จัดเป็นพระคัมภีร์
การเผยแผ่ศาสนาที่จะทำในขณะนั้น

นายทองดี อีสราขวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอขานพันชุน
สัมมะสังห์สวัสส์ กัสสิกนิท ตามที่รัฐบาลยกว่าใช้คดีต่อกักกระทรวง
คมนาคมหรือเจ้าของรถถนนหรือรถของวิเทศเอกชนต่างๆ นั้น ข้าพเจ้า
ถกาทจะทราบว่าเมื่อไรจึงจะสำเร็จและจะได้เมื่อไร ที่ว่าจะได้อินดูภาคให้
พระภิกษุไทยสาร โดยไม่ต้องเสียค่าโดยสาร

ข้อที่ ๒. รัฐบาลขออย่ายังอยู่ในความดำริที่จะเผยแผ่ศาสนา
ไปยังคนไทยที่อยู่นอกราชอาณาจักร จะส่งพระภิกษุไปหรือจะส่งหนังสือ
หลักธรรมมะไปให้คนไทยที่อยู่ต่างประเทศศึกษาต่อไป

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษา
ธิการ : ในเรื่องค่ายานพาหนะขอให้เห็นพิเศษนั้น ในเรื่องนกระทรวง
ศึกษาธิการก็ได้ปฏิบัติอยู่แล้วไทยเมื่อเขายังไม่ท้อมีรับรองมา กระทรวง
ศึกษาธิการก็ไม่รู้จะทำประการใด

ในเรื่องการศึกษาคนไทยที่อยู่ในต่างก่าวนั้น ในเรื่องนทางคณะ
สงฆ์ก็ได้เดินทางไปประเทศที่ใกล้เคียง แต่ในขณะนั้นเราก็ยังมีดำริ
เพราะคนไทยในต่างก่าวนั้นมีจำนวนน้อย

นายทองดี อีสราขวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจแทน
ชุนสัมมะสังห์สวัสส์เขินฮันมาก

ประธานสภาผู้แทน : กระจุกไปเรื่อง เงินรายได้ของกลางสภา
กนแก่รัฐบาล ขงนายเพ่ง สิมประพันธ์ ตามกระทรวงการคลัง

นายเพ่ง สิมประพันธ์ (สุโขทัย) : ข้าพเจ้าขอตั้งอยู่ที่ตาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจึงดำริเป็น

โดยที่ปรากฏว่าสำนักงานสลากกินแบ่งของรัฐชาติไทยมีการเปลี่ยนแปลงหรือการดำเนินงานมาหลายครั้งหลายหน ซึ่งในการเปลี่ยนแปลงครั้งละครั้งการทุกครั้งก็อ้างว่าเพื่อความเหมาะสมโดยมีความมุ่งหมายที่จะให้คณะกรรมการได้ทวนเนิ่นการแก้ไขที่ผิดความบกพร่องหรือสำคัญหน่วยงานของชาติเพื่อหาข้อได้ให้แก่วิจัย แต่ที่กล่าวคือปรากฏว่าหน่วยงานแห่งนี้มีเสียงวิพากษ์จากประชาชนในทางที่ไม่ดี จะยังคงมีอยู่เป็นนิจ ผู้ที่พบเจ้าจึงขอถามรัฐบาลว่า

๑. ตามที่สำนักงาน สลากกินแบ่งไทยเปลี่ยนแปลงเกณฑ์เทคนิคการออกสลากประจำงวดต่าง ๆ ใหม่ โดยอ้างเหตุผลส่วนหนึ่งถึงกึ่งการขึ้นราคาสลากของประจำที่รัฐสลากไปจำหน่าย การกลบที่ปรากฏว่าสลากทุกงวดได้จำหน่ายเหลือเป็นจำนวนมากทำให้รัฐบาลขาดรายได้ไป กระทรวงการคลังจะจัดการแก้ไขโดยอย่างไรหรือไม่ และใครเป็นผู้รับผิดชอบในการที่รัฐบาลต้องขาดรายได้ไปเช่นนั้น

๒. การที่คณะกรรมการได้จัดการให้พนักงานรับผลขาดการจำหน่ายสลาก โดยมีพ่อค้าขายรายนอกขาดกักตุนไปจำหน่าย ซึ่งบางรายทำให้ราคาสลากที่ขายไปจำหน่ายในราคาที่สูงเกิน เช่น รัฐบาลจะมิอาจแก้ไขโดยอย่างไรบ้าง หรือไม่มี

๓. เงินรางวัลที่สลากถูกรางวัลแล้ว ไม่มีตัวเจ้าของสลากมารับเงิน เมื่อครบกำหนด ๓ เดือนได้โอนเงินเหล่านั้นเป็นรายได้ของรัฐบาล ขาดทราบว่า มีเงินกี่ ๒๘๘๕ เป็นคัมภีร์จากเกิดขึ้น เป็นเงินประเภทนี้จำหน่ายเท่าไร และรัฐบาลจะได้นำเงินประเภทนี้ไปใช้ในทางใดบ้าง

๔. เงินรางวัลที่ไม่มีผู้มารับเงินรางวัล รัฐบาลจะนำไปใช้ช่วยเพื่อกิจการสาธารณกุศล เช่น การสร้างโรงพยาบาลตามหัวเมือง

ที่ได้ให้แก่เศษสเพื่อสำหรับใช้ในการทำวงที่ขึงถั้นจะโดยวิธีอื่น เพราะเหตุใด

พระยาโทณวนิกมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ขอเรียนขอทูลว่า ทั้งแต่ขลุ่ยเสกีสลากถั้นแย่งยี่รายทศยาลมาเป็นสลากถั้นแย่งรัฐยาลสังคีตกระทรวงการคลังเมื่อปี ๒๔๘๒ เป็นต้นมาจนบัดนี้ ได้มีการเปลี่ยนเปลี่ยนกระทรวงการเพียง ๒ ครั้งเท่านั้น การรับค่าสินค้าจากสลากถั้นจำนวนนี้ จะจำหน่ายสลากถั้นใหม่ทดแทนจึงแต่สิ่งรวบรวมขายสลากถั้นเก่ากว่าเดิมทำให้รัฐยาลระขายได้มากขึ้น ไม่ใช่ขายได้ลดลงและทำให้การขายสลากถั้นราคาไม่มี

ข้อ ๒ ทางกรมไม่เคยให้พ่อค้ารับผูกขาดสลากถั้นจำหน่าย เวลานั้นผู้รับสลากถั้นจำหน่ายตามระเบียบถึง ๒๐๐ รายเศษ

ข้อ ๓ เงินรางวัลที่ไม่มีผู้มารับขึ้นและสำนักงานสลากถั้นยื่นนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้ของแผ่นดินนับตั้งแต่ ๒๔๘๕ รวมทั้งสิ้น ๑,๘๘๗,๗๕๘.๕๐ บาท

ข้อ ๔ เงินรางวัลที่ไม่มีผู้มารับขึ้นก็นำส่งเป็นรายได้ของแผ่นดินเป็นส่วนรวมตามหลักการคลัง จะนำไปใช้จ่ายในกิจการใดไม่มีให้

นายเพ็ง ลิมปะพันธ์ (สุโขทัย) : สำหรับข้อ ๑ ข้าพเจ้าขอตั้งว่ารัฐยาลรับรองว่าไม่มีการขายเกินราคาสลากถั้นเมื่อบริษัทพเจ้าหนึ่งโปรดค้นยี่รายสลากจากลพบุรีราคา ๘.๕๐ บาท เวลานั้นรัฐยาลตรขายหรือไม่ และตามถนนเยาวราชและหัวลำโพงสลากถั้นขายเกินราคาเป็น ๘.๕๐ บาท ก็มี รัฐยาลจะแก้ไขได้อย่างไร สำหรับข้อ ๒ ข้าพเจ้าไม่คิดใจ ข้อ ๓ ไม่คิดใจ ข้อ ๔ เงินรางวัลที่ไม่มีผู้มารับขึ้นรัฐยาลอ้างว่าจะยื่นรายได้ของรัฐยาล เวลานั้นรัฐยาลจะลงมือพิจารณาว่าจะช่วย

เกิดทางโรงพยาบาลคามหัวเมืองและข้างทุ่งเทศบาลยังมี รมหาทางพลเรือน
ฝ่ายใดหรือไม่มี

พระยาไทหน่วนิกมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
รัฐบาลขอขมขื่นว่าถวรถอดสลากกินแบ่งนั้นจะต้องขายตามราคา ส่วน
ผู้ที่ขายถึงลพบุรีนั้นรัฐบาลไม่ทราบ เมื่อคนใดขายเกินราคารัฐบาลก็เคย
เรื่องมาแต่ก็คิดว่ากล่าว แต่ขายเกินราคาลี้หลังนั้นรัฐบาลไม่ทราบ
หรือคิดว่ากล่าวต่อไป

ส่วนข้อ ๘ ท้าถามว่าเงินรายได้นั้นเหตุใดจะเอาไปทำโรงพยาบาล
หรืออะไรไม่ได้นั้น เราบังพระราชาธิบดีผู้วิจิตรการคลังใหม่ ก็เงินนั้น
รัฐบาลจะตั้งเขาเข้าบัญชีเงินคลัง แต่ส่วนที่นำผู้ใดหรือเสวยารณกุล
กระทรวงไทยต้องการสร้าง โรงพยาบาลหรือเพื่อการกุศลต่าง ๆ นั้นก็ต้องตั้ง
งบประมาณมา แล้วเราจะพิจารณาภายหลัง

นายเฟ่ง ลิมปะพันธุ์ (สุโขทัย) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีคลัง
ตอบว่าการขึ้นราคาสลากกินแบ่งไม่ทราบ ขณะข้าพเจ้าอยากจะเรียนถามว่า
รัฐบาลมีนโยบายที่จะควบคุมกิจการทั่วไปของประเทศใช้หรือไม่ แต่การ
ที่รัฐมนตรีคลังตอบว่าไม่ทราบในเรื่องเหล่านี้ เมื่อทราบแล้วหรือรัฐบาล
จะควบคุมในเรื่องผู้ที่ไปขมิไม่ยอมให้ขึ้นราคาเช่นนี้หรือหรือไม่

พระยาไทหน่วนิกมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ข้าพเจ้าไม่ใคร่ขยว่าไม่ทราบ ข้าพเจ้าไม่ทราบรายขายที่สรวงจรินราคา
ข้าพเจ้าเองเคยซื้อสลากกินแบ่งของรัฐบาลขึ้นราคาและได้ถามเขาเพิ่มเติม
กันเขาก็บอกว่าเขาขึ้นเอง และคือไปสลากกินแบ่งก็จะไว้ว่ากล่าวใน
เรื่องการขายขึ้นราคา และผู้ถามว่าไปขายขึ้นราคาก็มีให้ยื่นคนขาย
ด้วยไปก็ให้ ขีดถามอีกข้อหนึ่งว่าอย่างไรไม่มีแล้ว

นายเพ็ง ลิมปะพันธ์ (สุโขทัย) : ลืมเหมือนกัน

พระยาไทหนะนิคมมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ภายนอก
เท่านั้น

นายเพ็ง ลิมปะพันธ์ (สุโขทัย) : สำหรับในกรณีที่เงินที่ผู้มา
ร่วมเงินรางวัลมาจากรัฐบาลจะโฆษณาแจ้งไปยังตำบลต่าง ๆ ให้มากกว่า
ปัจจุบันนี้จะทำให้หรือไม่

พระยาไทหนะนิคมมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : เรื่อง
เงินรางวัลที่ลืมกันนั้น เมื่อขอรายละเอียดว่าเป็นจำนวนกี่แห่งแต่ยังไม่
ได้ไปให้การตัดสิน ท่านผู้เกิดความคิดนั้นมาเช่นนั้นก็ปฏิบัติตาม
การที่ไม่มีผู้มาร่วมเงินรางวัลนั้นก็จะเผยแพร่ทั่วราชอาณาจักรซึ่งผู้ดำเนินการ
สลากกินแบ่งไปแล้ว

นายเพ็ง ลิมปะพันธ์ (สุโขทัย) : ในเรื่องเกี่ยวกับวิธีการผู้
สลากไปแล้วให้ไปจำหน่ายขึ้นราคานั้น ใครจะขอความทราบจากรัฐบาลว่า
ถ้าหากปรากฏว่ารายได้ให้ผู้ขายสลากไปจำหน่ายขึ้นราคานั้นปรากฏใน
ข้อเท็จจริงแล้ว รัฐบาลจะคิดประโยชน์นั้นใครหรือไม่ และคิดประการ
หนึ่งในการที่มีวิธีต่าง ๆ ที่รับไปจำหน่ายเช่นเค็ดพวกนี้ เรื่องนี้รัฐบาล
จะจัดการให้เป็นที่เรียบร้อยหรือไม่

พระยาไทหนะนิคมมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
กรณีวิธีรองว่าจะจัดการให้เรียบร้อย แต่จะเรียบร้อยเพียงใดยังไม่กล้า
ยืนยันกัน ที่จำหน่ายเวลาการขึ้นราคาที่ไม่แล้วเขาขอขาดไป ส่วน
การขึ้นราคาที่ยังไม่ขายได้ ท่านผู้เกิดความคิดนั้นมานั้นใครรับรองและ
จะถือเป็นหลักที่จะปฏิบัติต่อไป

ประธานสภาผู้แทน : หมดระเบียบวาระที่แล้ว ตามระเบียบ
วาระที่ ๘ ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ครั้งที่ ๘ พุทธศักราช ๒๔๙๑ ของรัฐบาล

๑๘๖๒

(สำเนา)

บันทึกหลักและเหตุผลในการเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๕๑

หลักการ

ตั้งคณะรัฐศาสตร์ขึ้นในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเปิดการ
สอนวิชาเศรษฐศาสตร์ให้ถึงขั้นปริญญา

เหตุผล

วิชารัฐศาสตร์เป็นวิชาที่สอนได้เช่นเดียวกับเศรษฐศาสตร์สมควรจะ
การสอนเป็นขั้นขั้นโดยละเอียด ฉะนั้น จึงสมควรแก้ไขพระราชบัญญัติ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๔๖

การส่งวิชาเศรษฐศาสตร์ ให้มีได้จึงเป็นขั้นขั้นปริญญา เพื่อบน
การส่งเสริมให้ผู้สำเร็จวิชานี้มาดำรงตำแหน่งผู้สูงชัน สมควรตั้งเข
ชั้นปริญญา

ร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๕๑

.....
.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก่ใจเพิ่มเติมพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๖

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๘๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ คณะต่าง ๆ แห่งมหาวิทยาลัยนี้ คือคณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี คณะรัฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ และครุศาสตร์”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๔ ให้มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาสำหรับวิชาต่อไปนี้

ครุศาสตร์	ใช้อักษรย่อ ก.
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	ใช้อักษรย่อ พค.
รัฐศาสตร์	ใช้อักษรย่อ ร.
วิทยาศาสตร์	ใช้อักษรย่อ ขช.

วิทยาลัยศาสตร์	ใช้ถ้อยย่อช่ วท.
วิทยาลัยเกษตรศาสตร์	ใช้ถ้อยย่อช่ วศ.
สถานศึกษาเกษตรศาสตร์	ใช้ถ้อยย่อช่ สก.
วิทยาลัยศาสตร์	ใช้ถ้อยย่อช่ ข."

.....

พล. พ. นพิต พรมโยโยชี่ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
 รัฐสภาลงมติเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๖ ให้ตั้งกรมมหาวิทยาลัย โดยมีที่
 พุทธศักราช ๒๔๗๖ โดยในหลักการว่า ตั้งคณะรัฐศาสตร์ขึ้นในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเปิดสอนวิชาครุศาสตร์ ให้ลงชั้นปริญญา

โดยมีเหตุผลว่า วิชารัฐศาสตร์เป็นวิชาที่สอนให้เป็นต้นตอปกครอง
 สมควรจะมีการสอนที่ก่อนอื่นที่คณะแพทยศาสตร์ ฉะนั้น จึงสมควรที่ไปพระ
 วรชัยวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๗๖

การสอนวิชาครุศาสตร์ เริ่มได้จึงเป็นต้นตอปริญญา เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้ที่สำเร็จวิชาขึ้นมาด้วยความรู้สูงขึ้นไป สมควรที่จะมีต้นปริญญาด้วย เพราะฉะนั้นจึงขอเสนอมาเพื่อให้ท่านสมาชิกผู้
 มีเกียรติพิจารณาเพื่อส่งพระวรชัยวิทยาลัยเป็นกฎหมายต่อไป

๑๑.๒๗ น.

นายบุญเพ็ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ในหลักการนี้ ตั้งแต่ยกตั้ง
 เป็นสองทาง ก็ว่าควรตั้งคณะรัฐศาสตร์หรือคณะเศรษฐศาสตร์ในเท วิทยาลัย
 จุฬาลงกรณ์ สี่ วิทยาลัย หรือ วิชาครุศาสตร์ทั้งห้าเป็นต้นมาพิจารณาไม่ก็
 กัน แต่ยังคงใจอยากทราบวิสัยทัศน์อันหนึ่งว่า การที่จะอย่างนี้ คือ

การรื้อการศึกษาซึ่งเมื่อก่อนท่าน นายทวี คุ้มเคยเป็น วิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๑ ถึง พ.ศ. ๒๔๘๙ นั้น เคยตั้งที่มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แล้วก็รื้อการศึกษายังไม่แล้วเสร็จก็การศึกษา แต่ว่าจนกระทั่งก่อนมาวิทยาลัยได้เลิกกฎหมาย ให้กลับมาวิทยาลัยศิลปากรแล้วมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ซึ่งยังไม่ถึงขั้นปริญญา ก็เคย ๆ ระบุกลับมาไป ทนถ่วงวิทยาลัยให้พิจารณาให้ละเอียดละออด้วยคอบ แล้ว จึงจัดตั้งวิชาครุศาสตร์ให้ ได้ถึงขั้นปริญญาครุศาสตร์ขึ้น ข้าพเจ้าคิดว่าทำอะไรเหมาะสมนั้น เมื่อยังไม่ถึงขั้นก็อย่าให้ลงเลย เพราะทำอะไรไม่ไค่แล้วก็จะยกเลิกทีหลังเหมือนมหาวิทยาลัยศิลปากรสำหรับ การจัดตั้งวิชาครุศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย วิทยาลัยนั้น มีหน้าที่จะจัดการศึกษา แต่การจัดการศึกษาคควรที่จะตั้งจนถึงถึง เหตุผลและความเหมาะสมขึ้นที่ถึง เพราะเหตุว่าต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก ในการศึกษานานวิชาที่จะสอนให้คนที่ได้มีการ ศึกษาที่จะเกิดประโยชน์ เราต้องคำนึงถึง ใ้ได้ผลสัมฤทธิ์ค่า ในขณะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าวิชาใดที่เป็นวิชา ที่สอน ให้ฟังตัวเองได้อย่างที่ทางกรมมหาวิทยาลัยนั้นมีหลายอย่าง เช่น แพทย์ศาสตร์ เกษศาสตร์ วิศวกรรม เป็นวิชาที่เรียนออกมาแล้ว ก็ประกอบอาชีพได้คำมใจสมัคร ไม่จำเป็นจะต้องรับราชการ แต่ว่าสำหรับ วิชาวิ ศาสตร์เรียนปกครองเรียนออกมาเพื่อสำหรับการปกครอง ใน ขณะนั้นเรามีความจำเป็น หรือที่จะ ตั้งทำเช่นนั้น ก็จะต้องใช้เงินเข้าไปใน การจัดตั้งนี้ ไม่ใช่จำนวนน้อย แล้ววิชาที่เป็นวิชาที่ฟังตัวเอง ผู้ที่เรียน สำเร็จจากการปกครองมาแล้วจะไปชวนข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้ารับจ้างปกครอง คนก็ไม่ไค่ ก็ต้องมานั่งกันวิยราชการอยู่เอง แล้วจะมีประโยชน์อะไร สำหรับในขณะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีความสมควร จึงขู่ วิชาเป็น

วิชาเทคนิคในการปกครอง ซึ่งเราจัดเป็นระดับวิชาชีพมีความรู้ความ
 ด้านงานในการปกครองมาเป็นผู้มีใช้ซึ่งมีผลสำคัญในการปกครองต่อไป
 แต่ว่าทางมหาวิทยาลัยยังขาดวิชาซึ่งเกี่ยวกับเมืองกับชนในแคว้นวิญญู-
 ศาสตร์รวมทั้งศาลปกครองมหาวิทยาลัย กล่าวคือทำให้ช่วยแผนกนี้อยู่ใน
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และกรมเมือง แล้วปรึกษารัฐศาสตร์กับหลัก
 สูตรในโรงเรียนกฎหมายให้เข้าด้วยกัน แล้วมีการสอนอยู่ในชั้นปริญญา
 ครี ค้นปริญญาตรีมีวิชาในตำรากฎหมายและในปกครองนครและกร
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าทางวิชารัฐศาสตร์นี้ไม่ควรจะรู้ไป แยกกับข
 เวียนแล้วอย่างศาลปกครองมหาวิทยาลัย ทว่าเรียนมหาวิทยาลัยกับน เม
 ครั้งที่มีวิชาวิชาศาสตร์เป็นเอกเทศอยู่ที่ศาลปกครองมหาวิทยาลัย ข้าพ-
 เจ้าว่าวิชาทั้งสองนี้มันยกกว่าที่ธรรมศาสตร์แยก เมื่อทางมหาวิทยาลัย
 ธรรมศาสตร์เข้ามาแบ่ง ๒ ทาง ทางรัฐศาสตร์มีครั้ง ทางกฎหมายมีครั้ง
 แล้วเรียกว่าเป็นความรู้ทางฐานทั่ว ๆ ไป ซึ่งเหมาะเหมาะสมอยู่แล้ว
 แล้วถ้าหากว่าต้องการจะมีความรู้ให้ชำนาญชำนาญขึ้น เขาก็แยกสาขา
 เป็นรัฐศาสตร์ โดยเฉพาะ คิดว่าที่จะมาซึ่งเป็นแผนกเดียวกับศาลปกครอง
 มหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 เขาเป็นถาวรอยู่แล้วไม่ควรจะเลิกและแยกมา อันไม่เป็นการเหมาะสม
 และเหตุผลในทางการเมืองเขาก็รู้ว่าไม่ดี เพราะท่านนายกผู้มุนตรี
 เคยให้สัมภาษณ์หนึ่งสัปดาห์คุยกับพวกหนึ่งว่า ถ้าไม่หลวงประดิษฐ์ ๗ เขา
 สร้างธรรมศาสตร์ก็ข้าพเจ้าก็สร้างทางทหารในทางการเมืองได้ ถัด
 ขึ้นแต่นั้นแล้วถอนจากธรรมศาสตร์แล้วมาทางเทคโนโลยี ก็มันไม่ใช่เรา
 เล่นการเมืองไปใช่เฮมา เขาคิดทวิวิชาเป็นกลางการเมืองเสียหรือ
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เหมาะไม่ควร ควรจะปรึกษารัฐศาสตร์ให้ดีขึ้น
 โดยเฉพาะหนักปกครองก็ยังมีความรู้ทั่ว ๆ ไปในท กฎหมาย อย่างที่

ในทศวรรษแรก ๆ นั้น ผมได้เห็นว่ามีคนกลัวผู้ศาสนาคริสต์กันมาก ความจำเกี่ยวกับ
 ฝรั่ง ๆ ก็คงจะระแวก ๆ ทั่วบ้าน ถ้ามีอะไรที่ฝรั่งจะเข้ามาถึงก็ไป ท่านหญิงชลาไชย
 ทรงว่าฝรั่งกลัวท้าว ขาดหลวงที่ระงับไว้ที่หนึ่ง อีกคนหนึ่ง นายอำเภอก่อน
 คนสำคัญที่สุด ถ้าไล่ลงตำแหน่งนั้นแล้ว ก็ถูก ๆ แผนกข้าราชการเรียบร้อย
 นี้สำหรับอยู่ที่กรุงเทพฯ ที่ไม่เหมือนเขา เขาจึงว่ากันว่า ฝรั่งคงไม่สำคัญ ทุก ๆ
 วันนั้น ใช้การปกครองหรือแบบลัทธิการปกครองอะไรก็พรืดพร่องไปก็ต่อ
 ความสำเร็จความเจริญนั้นที่ทรงประจำราชการ เป็นข้าราชการชั้นชฎมณฑลเช่นเดียวกับ
 กัน มีพระที่นั่งเป็นพระที่นั่งใหญ่ ๆ ท่านแม่ตัวว่าแม่เขียน ๑๘ คน
 โถงเขา ท่านที่ไม่ตรงทางราชการนั้นผู้ศาสนาคริสต์ที่แม่ขุหลักสุตรละพระมิ่ง
 การจะเป็นสมาชิกที่ขอมแล้วมาต่อต่อรวมที่เสด็จนั้นเอง เวรจนทางผู้ศาสนาคริสต์
 ยึดเป็นลัทธิของพวกคอม เพราะพระที่นั่งที่ว่าเพื่อนสมาชิกคงจะเข้าใจ
 ในขณะคดีเรื่องนี้ เพราะพระที่นั่งเข้าใจว่าแผนกผู้ศาสนาคริสต์จะจัดขึ้น
 และให้ตั้งในผู้ปกครอง ซึ่งเป็นพวกเจ้ามาแต่เดิม การทำให้เข้า
 มาตรฐานเราควรจะได้เกิดที่มีความรู้ดีมาเสมอ ท่านคงจะรู้ว่าที่ธรรม-
 ศาสตร์มีหลายชั้นหลายเชิง ขอบุคคลหรือที่ระดับก็มี ใครก็มี จากครู
 ประชาราชาลก็มี ท้ายเหตุนี้มาตรฐานของคนไม่เท่ากันแล้วอย่างที่ว่า-
 ลงระดับอาหารจะสะดวก มีหอพักเราจะได้อาศัยอาศัย ในทางวิชาทหารก็
 คิดตั้งไปทั้งกระทรวงกลาโหมขอให้มาอบรม เมื่อมีการยกขึ้นหมวกขึ้น
 หมวกหรือในทางพลศึกษาบ้าง การอบรมนั้นมากหลายเหลือเกิน ด้วย
 เหตุนี้การผสมอาจจะต่อความทรงจำได้สักว่า การตั้งแผนกผู้ศาสนาคริสต์
 ในผู้ศาสนาของตนนั้นเป็นความจำเป็น

๑๑.๖๑ ๖

นายตรี ข้าราชการ (นครราชสีมา) : รัฐบาลให้เสนอร่าง

พ.ร.ม. ว่าด้วยวิธี สงวนนามสิทธิบัตรสิทธิ และวิธีที่ ๑๖ พ.ร.ม. ๒๑๑ ๒๖ ๒๖ ได้
 วางหลักการ ว่า คณะ รัฐมนตรีว่า ทั้ง คณะ รัฐมนตรีว่า มี ใน พระราชบัญญัติ
 มหาวิทยาลัย และเปิดการต่อว่า ว่า รัฐมนตรีว่า ทั้ง คณะ รัฐมนตรีว่า ได้
 แสดงเหตุผลหลายประการทั้งนี้ ปรากฏว่า มี ข้อเท็จจริง ว่า พระราชบัญญัติ
 และโดยที่เพราะท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้มีมติของคณะ
 พร้อมด้วย ท่านผู้แทน ทั้ง คณะ รัฐมนตรีว่า ซึ่งว่า รัฐมนตรีว่า ทั้ง คณะ รัฐมนตรีว่า
 หมายถึง วัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ ซึ่งว่า ความจริง โรงเรียน
 กฎหมายมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง ว่า วัตถุประสงค์
 มหาวิทยาลัยก็ตาม เมื่อว่า เปิดดำเนินการปกครองสั่งให้เรียนแล้ว โดยที่เพราะ
 อย่างนี้ คณะรัฐมนตรี ได้พยายามให้ โอกาสแก่ ประชาชน ชาวไทยทุกคน
 จำนวน ในการศึกษา ในกรณีเช่นนี้ว่า กฎหมาย ทั้ง นี้ มหาวิทยาลัยวิชา
 ธรรมศาสตร์ และการเมือง จึงว่า เปิด ให้เรียน ดังว่า ได้ ให้ คณะ เจ้าของ
 แผ่นดินไทย ได้ มี โอกาสเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง
 มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง ผู้ที่ เข้ารับการศึกษา จาก
 เมืองเกิดความ มี ประถมศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษา ชั้นต้นพิจารณา โดย
 รอยคอบแล้ว กรรมการของมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง
 นั้น มี เจ้าคุณมานวราชเสวี และเสด็จพระวงศ์วรเทพ เป็นต้น เขาว่า
 ว่า คณะ มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง ได้พยายามให้
 ตรีของ โดย รอยคอบ ตรีของ บุคคล เข้ามานับ มี นักเรียน ใน มหาวิทยาลัยวิชา
 ธรรมศาสตร์ และการเมือง ดัง นี้ มี ข้อเท็จจริง ว่า ท่านผู้แทน หรือ ว่า
 รัฐมนตรีว่า กล่าวว่า เรา มี นักเรียน ระดับชั้น ประถม หรือ ชั้นมัธยมศึกษา
 ชั้นต้น เพราะ คณะ รัฐมนตรีว่า ได้ พยายามที่จะ หา ให้ ได้ ตรีของ
 ุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาอยู่ในโรงเรียนกฎหมายวิชาธรรมศาสตร์ ซึ่ง
 เป็น ที่ คอบแห่ง ความ มี ตรีของ ว่า มี ข้อเท็จจริง ว่า ความ มี ตรีของ ว่า มี นักเรียน

ไปครองที่วัดไร่ไต้ เมืองราชบุรีวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ฯ เป็นที่ถอดนักปราชญ์
จากศาลเจ้าแม่ เจ้าราชเทวี แล้วสำเร็จจากประเทศอังกฤษ ฝรั่งเทศ
นาให้ไปราชการ ไปราชการอยู่นานหลายตำแหน่งเคยรับเป็นอาจารย์ เมื่อ
เราใกล้สำเร็จแล้วก็แล้ว เหตุที่เรียมียุทธสาทรที่มหาชนไป เพราะฉะนั้น
ในการที่คณะราษฎรเกิดมาอย่างปรีดิ์ป่องงามบริหารทุกประเภทไทยจะเพาะ
อย่างปึง การศึกษา โรงเรียนมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง
ให้เห็นที่งานนักปราชญ์เป็นผู้ช่วย ข้าหลวง นายอำเภอ ผู้พิพากษาหรือ
ด้อยกว่า ยกคนมาลงนามแล้ว เพราะฉะนั้นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
และการเมืองเห็นที่ลงนามนักปราชญ์ ซึ่งได้รับราชการก่อนแล้ว เมื่อ
ท่านใช้วิธีชักนำลงนามก็มีรายชียงระคิดข้าหลวงกล่าวลือปราย ข้าพเจ้า
ไม่รับราชการมานานเพราะรับเป็นอินชิต ขยให้ท่านลงนามเสีย คำพูดที่ท่าน
เล่าไป เรามาแล้วว่าบุคคลนี้คิดจะทำคุณ ยศนี้คงเปลี่ยอย่างนั้น สมียศ
ท่าน ฯ พินิตสงคราม เห็นผู้แนะนำแห่งพระยาทสมเท็จพระเจ้าอยู่หัว มา
คราวนี้ จะรับป่องตามน โยมเยชของสมเด็จพะพุทธเจ้าหลวงก็พระมหาวา
ชชทางนั้นคิดว่า ไม่รับเลยจะเทลังกัน หรือให้ประสาทมหาวิทยาลัยไป
แล้ว ไม่มีการ ได้แต่ลงนามนั้นหรือ พกได้ดียงนั้นระต่อเหตุผลเป็นใหญ่
ก็ตกลงเป็นใหญ่ ให้ลือพคำลือปราย ไม่น่าที่จะรับกฎหมายไว้พิจารณา
เพราะฉะนั้นในฐานะที่รับนั้นตัวศึกษา ฯ คิดก็ช่วยขอความเห็นอกเห็นใจ
ข้าพเจ้าขอด้วยความเข้าใจถึงผู้มแต่ศึกษา ฯ ท่านเป็นนายพลโท ท่าน
เคยปรวม เคียรดี นิคอนท์ มาแล้ว พวกผู้แทนขอให้ท่านฟังพิจารณาที่
ดวงนายตัว ขอให้สังวรไว้ เพราะไทยกำลังจะแตกแยกเป็นพวกเป็น.....

หรือสายสภาสืบพบ : คุณดำ นั้นจะลือปรายไปในทางที่จะรับ
หลักการร่างพระราชบัญญัติหัว ฯ ไม่ ให้ฟังคุณลือปรายมาแล้วมันก็ทำ
ออกไป ถ้าจะปล่อยให้หัว ฯ ไปกันใหญ่ ขอให้หัว ฯ อยู่ที่ในพระเกิน

นายเจ้า ขำรัตน (บุตรของกรมราช) . . . . . เหตุอันนี้ข้าพเจ้า
ข้าพระพุทธเจ้าจะยกย่าว ค่ายที่ท นว่าข้าพเจ้า ขอประธานลัญชี เพราะ
พระนพพระสร้อยให้เห็นว่าสถานการณที่กลักรแห่งไร พระพรราชบัญญัติ
หรือมี เพราะพระนเมอข้าพเจ้ามีปราช โดยยังพกเป็นสังขยด้วยกษ
ท่านประธาน และท่านสมาชิกผู้เกียรติพึงพิจารณาว่า เราควรจะมีผลก
การได้แล้ว แต่ว่า.....

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช้คำนี้ ให้ตั้งนามมีปราช

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
ความที่ท่านสมาชิก ข. ท่าน ที่ท่านซึ่ง. . . . . ในเรื่องที่ได้เปิดแผนการศึกษา
ขึ้นในจุฬาลงกรณ์ ก็ยังอย่างนั้นที่เราได้ศึกษาระของแผนการศึกษา
เป็นขั้นปริญญญา . . . . . ในเรื่องนี้จะชัดเจน มาเป็นลำดับตามที่ท่านสมาชิก
ซึ่งใจอยู่

ในเรื่องนี้ คือ วิชาการศึกษา มีสอนใน จุฬาลงกรณ์ . . . . . มาเวลานี้แล้ว
ไม่ใช้เพียงระดับชั้นตามปกติ ซึ่งทางมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ซึ่งท่านสมาชิกผู้
เกียรติคงจะเห็นว่าการศึกษาเวลานี้เป็นเรื่องซึ่งเรา จะต้องเพ อกันมากขึ้น
เพราะว่าท่านทั้งหลายก็ย่อมทราบอยู่แล้วทางวิชาชีพในทางกอนัน มีผู้
เขยหน้ายและ มีอยากทำรมอาชีพในทางนี้ต่อไป . . . . . ถึงกับเราต้องแก้ไข
พระราชบัญญัติก็อยู่เป็นอันมาก . . . . . และในขั้นปัจจุบันทางกระทรวงศึกษาธิการ
ก็พยายามที่จะจัดจิตใจของผู้ที่มีอาชีพในทางครูและให้วิถีทางที่จริงจัง
เพื่อส่งสอน ปลูกฝัง ปลูกวิชาของเรา ให้ดีต้อง ใฝ่หาพัฒนา . . . . . เมื่อขึ้นในทาง
มหาวิทยาลัยก็จะเห็นเป็นความจำเป็นว่าควร จะตั้งให้ช่วย ศึกษาศาสตร์
ซึ่งขึ้นเพียงขั้นปริญญญา . . . . . ซึ่งมหาวิทยาลัยของเพน . . . . . เพิ่มข้อให้
เวลาเรียนเป็น ๕ ปี . . . . . และเมื่อถึงปริญญญา ครบแล้วจะ ได้เพิ่มวิทยฐานะ

ของท่านผู้หนึ่งคือไป เฝ้ากระทรวงศึกษาธิการ แล้วเห็นคนกับเด็กและข้าผู้ส่งลา
พิจารณาไป แล้วก็ทูลทวงพร้อรับกับแผ่นดินด้วยวิธีที่เสด็จมานั้น

สำหรับแผนการศึกษา ความเห็นจริงของท่านสมาชิกสภาฯ ทั้งใจ
ว่าเป็นการ กิ่งอำนาจ หรือสัมพันธ์อำนาจ ของมหาวิทยาลัยทั้งสอง ข้าพเจ้า
คิดว่าน่าของท่านจะมีเวลาพิจารณาแต่ไป ในเรื่องข้าพเจ้าอยากขอเวลาน
ให้คิดว่าในเมื่อข้าพเจ้ารับหน้าที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
แล้ว ข้าพเจ้าเองก็ได้เห็นนายกของกรมการแห่งสถานหาวิทยาลัยทั้งสอง
ทั้งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และภาวเมืองและมหาวิทยาลัยวิชา
สงครณด้วย ในการไปที่ศึกษาหารือระหว่างมหาวิทยาลัยทั้งสองนี้ ก็มีเก
คิดว่าเราเรากำลังเขาแยกต่าง ๆ ไปเพิ่มหรือกันตกลงในมหาวิทยาลัยนั้น ๆ
หาไม่ได้ ความจริงหน้าที่การศึกษาข้าพเจ้าเองตั้งใจว่าจะมุ่งมหาวิทยาลัย
ทั้งสองแห่งในเมื่อข้าพเจ้าได้เป็นนายกของสถานหาวิทยาลัยนี้ ในเรื่อง
วิธีศาสตร์เดิมก็ขออยู่ที่ศาลากลางนั้นความจริง และได้ย้ายมาอยู่ใน
มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ ๆ ซึ่งถูกต้องอย่างที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้
กล่าวไว้ ในการศึกษาวิชาแผนกนี้ คุณวิจิตร ลุลิศานนท์ ขะกล่าวได้
กระทำงานด้วยและไม่เหมาะสมเกี่ยวกับการศึกษาหรือที่เห็นนักปกครองคือไป
เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าเองก็เคยอยู่ในกระทรวงมหาดไทยเป็นเวลา ๓ ปี
ก็เคยคำนึงในข้อนี้พอสมควร และเคยปรึกษากับกระทรวงมหาดไทยว่าถ้า
อย่างไรเราจะมีนักปกครองที่ดี เมื่อเรามีนักปกครองที่ดีแล้วก็จะทำให้
ประเทศดีขึ้นเช่นนี้มาก ในสมัยที่เราคิดว่า เป็นสมัยข้อวิเศษขึ้นหรือทำงานไม่
จริงจัง เห็นแก่ตัวก็คงจะลดน้อยลงไป ถ้าหากว่าบุคคลเหล่านี้มีมาก
ทางศึกษาก็ตามแต่เคย เมื่อเห็นเช่นนี้แล้วจึงรับพิจารณาเรื่องมีจริง

ภาวดีใจ ความเห็นและความเห็นแก่ใจไว้ แต่มีความรักความเห็นว่ามีจะ
 เห็นด้วยของพวกพวกวางรากฐานไว้ เพราะเราคิดว่าจะขอมีวิทยายุทธ
 การที่จะเป็นโรงเรียนรัฐศาสตร์นั้นเราจึงผู้ทดลองข้างจนเขาไปจนเลยแล้วจึง
 จากโรงเรียนแรกที่มอดุมแล้ว ซึ่งค้างกับมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์
 และตามเมืองอื่นได้มีสำเนาวิชาจากโรงเรียนต่าง ๆ และบุคคลอื่น ๆ ก็
 เป็นจำนวนมาก ซึ่งมีจำนวน ๑๐ หรือ ๒๐ ชนคน ในฐานะของบุคคล
 แลต่างคนนั้น เมื่อเห็นค่านับแล้วทางเจ้าพ่อกับฝ่ายโรงเรียนพระ
 วิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองก็มีมติว่าขอตั้งชื่อโรงเรียน
 ขึ้นแก่การตั้งชื่อเพื่อเห็นแก่ความเจริญของบ้านเมือง ไม่ใช่ใช้สอยที่คน
 สมัยอื่นซึ่งใจว่าเป็นการตั้งอำนาจหรือเป็นการถ่วงแต่อย่างหนึ่งอย่างใด
 ต่อมาบุคคลที่เห็นแก่บุคคลเช่นนั้น หาขึ้นไปได้ไหม ข้าพเจ้าจึงคิดว่า
 รัฐบาลที่เวลานั้น คงคิดถึงมหาวิทยาลัยทั้งสี่อัน ให้โรงเรียนวิชา
 ในการศึกษาเช่นเดียวกัน เมื่อย่างนี้แล้วจึงตั้งชื่อโรงเรียน
 วิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ ๆ จะเห็นที่ครูบาอาจารย์หรือผู้ตั้งนักเรียนธรรมดา
 ความรู้มัน ความเห็นจริงตามมหาวิทยาลัยฟ้าสูงถวิลกันไม่ขอขัดขวาง
 ได้เห็นอยู่ และที่ข้าพเจ้าได้เป็นสถานายกกรรมการ นั้นเมื่อเห็นดังนี้ก็
 เปรียบเทียบกันก็เห็นว่าทางมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง
 ได้ไม่เต็มไปที่จะเอาแผนกนี้ไว้ เพราะจะไม่ได้นักปกครองที่ด้อยที่ควร
 มหาคไทยให้รับ และกระทรวงมหาดไทยตั้งหาข้อขอรบและแก้ไขก็มาก
 เพราะเห็นว่าโรงเรียนโดยถูกต้องอย่างมหาวิทยาลัยฟ้าสูงถวิลก็เรียน
 วิชาธรรมศาสตร์ในแผนกรัฐศาสตร์ ซึ่งผู้ตั้งผู้ตั้งก็ขอถ่วงด้วย
 ความรู้สึกวิชาธรรมศาสตร์ใช้เวลาเรียนถึง ๘ ปี เพราะฉะนั้นเรา
 ขอรบแล้วข้าพเจ้าคิดว่าคนที่ปกครองคงดี และโดยครูบาอาจารย์

ตกลงไปจนพักและได้คืนปกติตรงที่ที่ พระชาชนกถึงระคิดด้วย ซึ่งในเวลานั้น ข้าพเจ้าซึ่งยังจรน่านตามตมาซึก ได้เห็นว่าควรรวมที่หลักถาวรพระเชษฐาญญินั้นเป็นกฎหมายต่อไป

๑๘๗๕ II.

นายเทพ ใจตินชีวิต (หรือระเกษ) : ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านรัฐมนตรีว่าการศึกษาเป็นคนกลาง แต่ข้าพเจ้าผู้หนึ่งก็เข้าใจว่าความกลางเป็นกลางได้ไม่นานเหมือนกัน เพราะประการแรกข้าพเจ้าไม่เป็นคนนักศึกษามากของมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย กระทั่ง ข้าพเจ้ามิได้สังกัดมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และคณะเมือง ข้าพเจ้าเห็นพวกโรงเรียนกฎหมายเดิม ท้ายเหตุที่ข้าพเจ้าคำนึงกฎหมายนั้นกับเพราะเหตุว่ามีความเป็นกลางจริงๆ และเห็นแก่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ว่า จะแรงด้วยเหตุผลที่ถูกต้อง เป็น คณะมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ไม่ใช่อุบาย จะว่าเล็กคือระลึกถึงอะไร ให้มากมาจนถึงที่จะเห็นได้ว่าโรงเรียนกฎหมายเดิมซึ่งขณะมีกระทรวงศึกษาธิการได้ควบคุมอยู่ครั้งก่อนนั้นก็มีการตั้งอนุบัญญัติเข้ามาลงบรรดเลขที่ ๒๒ เพื่อจะให้เป็นที่มาของความยุติธรรมหรือผู้พิพากษาที่ตาม นั้นเห็นชั้นแรกชั้นหนึ่งซึ่งกระทำให้มีมหาวิทยาลัยแห่งนั้นถนัดที่รอนอำนาจหรือถูกต้องสิทธิโดยประการใดๆ ก็ตาม บัญชีแรกใครจะบัญญัติแล้วไม่อยู่ทางศาลก็จะตั้งหาถิ่นของตัวเอง การที่มหาวิทยาลัยฯ พาดงบรรณคดีธรรมศาสตร์มาอีกพวกหนึ่งอย่างนี้ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จะไปศาลก็ไม่ได้ตั้งข้อกรม ๒๒ เมื่ออุบายไปตั้งข้อกรม มามหาทไทยก็มาไม่ได้เมื่อตั้งศึกษาของธรรมศาสตร์แล้วท่านจะเป็นกลางแล้วผลเสียของมหาวิทยาลัยนั้นจะเกิดขึ้นบ้างรอนานข้าพเจ้าเห็นทั้งที่ไม่มีส่วนได้เสียอะไรหรอก เสียคามหาวิทยาลัย

ดิฉันจึงตั้งตัว ๑๘ - ๑๙ ปี และผู้ซึ่งจะชมท้าวทศพลก็เกินจำนวนหลาย
 รัชชหลายพันแล้ว ทั้งที่ประ โยชนแก่บ้านเมือง ในขณะนั้นและทันนั้นผู้
 ทศพลนามที่ขงหมท้าวทศพลก็ตั้งมาแล้ว จึงล้นกับความคึกคึกความเลว
 กัม แต่ช้านานแต่ความเลวก็บางแต่ก็ยังคงมีถึงความคึกคึก ขี้เข่าทำ
 กอคุณ ให้แก่ปรัสเซียชาติมาดมาชแก่ไตน เช่นที่วงมหาวิทยาลัย
 แห่งปรัสเซีย แต่ถ้านำมาชซึ่งกันประคองประคองให้คิดกันทำทำดี ท่าน
 มีครูไปสอนมหาวิทยาลัยของฟาลงกรณี่ ความจริงพวกครูเหล่านั้นก็มา
 จากมหาวิทยาลัย ออสมสเสตร และที่เห็นเขาจารย์เห็นปรัสเซีย ไท
 ทวงศาสดาก็มี ครูเมืองไทยมีไม่มากมากนักหรือชก ก็ยังมีกันอยู่
 แดงนี้ และยังเป็นเหตุที่ขงกับเสถียร ได้เห็นว่าถาวรแยกมหาวิทยาลัยไปเรียน
 ออสมสเสตร แล้วเห็นขงครั้งเล่าออสมสเสตรมาเรียนมหาวิทยาลัยนั้น
 และดำพเจ้าคิดว่าอย่างแต่เสถียรหลายของประเทศไทยจะเกิด การยก-
 ครัวเมืองไทยเราทุกวันนี้สำคัญชาติหลวงและนายอำเภอ แต่ไม่มีทางกัน
 ไต่ที่จะทำให้คิดขงกับเสถียรให้ออสมสเสตรอยู่ได้ก็และพวกขงรวม-
 ศาสตร์ ได้เขียนที่เสถียรเห็นว่าชาติของประเทศไทย ออสมสเสตรและจุฬาล
 ลงกรณ์ก็ทั้งสองอย่าง จะให้ออสมสเสตรล้มหายตายจากควหรือ คว
 ระยกฐานะขึ้นแล้วช่วยประคองประคองอย่าคิดถึงว่าใครตั้งขึ้นมาเลย คิด
 ว่าออสมสเสตรของ ๑๘ ล้านคนก็ดีกว่า ถ้าเห็นแก่เหตุอื่น เราเป็น
 พุทธศาสนาแล้วก็ต้องรักษาสักอย่างก็อย่าถือ ความผิดของเขาอีกของ
 เขา ขงเสถียรก็ของเรา ขงพเจ้าผู้ขงอย่างเป็นขงรวม ขอพนันถึง ในทันใด
 ไปไรให้เห็นใจว่าขงพเจ้า ถ้าเห็นด้วยความดีจริง

พลท. มังกร พรหมไชย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
 ความจริงสำหรับท้าวทศพลก็ตั้งสองพัน คำที่ท่านผู้ใดไปขงก็

ท่านสมาชิกกระทรวงมหาดไทยเห็น ว่าในข้อ ๑๖ แห่งระเบียบว่าด้วยวิธี สืบค้น กรม
 เมตกรรณการที่ ๑๖ นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนว่า ระเบียบว่าด้วยวิธีดังกล่าวนี้ มี
 ทั้งสองข้อที่พอจะนำมาใช้แก่กรมการนี้ ได้ เพราะฉะนั้น ให้ขอความเห็น
 แห่งกรมนี้ว่าสมควรหรือไม่ใช่ หรือขอ เสนอว่าควรแก้ไขปรับปรุง
 ความเห็นอย่างไร ขอเรียนจึงให้ ด้ ๑๖ แห่งระเบียบแล้วว่า เช่น ๑) เมตกร-
 วิทยาลัยวิชากรกรมการสืบค้นบุคคลซึ่งได้กระทำผิดหรือผู้ถูกกล่าวถึง ท่านกร
 ทรายขอรับสั่ง ๒) เมตกรสืบค้นบุคคลซึ่งได้กระทำผิดหรือผู้ถูกกล่าวถึง ๓) เมตกร
 ตามหัวทศ ๔) ให้ขอรับสั่ง ๕) ข้าพเจ้าขอเรียนว่า ระเบียบว่าด้วยวิธี
 มหาวิทยาลัยวิชากรกรมการสืบค้นบุคคลเมือง ซึ่งในข้อ ๑๖ นั้น เห็นสมควร
 สถานเหมือนกัน ๖) เมตกรสืบค้นบุคคลวิทยาลัยวิชากรซึ่งมีเหตุต่อไปว่า
 ข้าราชการไม่รับราชการด้วยเหตุอันสมควร ๗) ให้ใช้ว่าท่านคิดว่า
 เวลารุ่นที่กิจการเปลี่ยนตัวระเทศของสถานศึกษาอันเป็นไปให้ ๘) ผู้ถูก
 โทษพยายามหลบหนีหรือให้การศรัทธาแก่ผู้ผิดทำชั่วทำดี แล้วพยายาม
 ทุกวิถีทางในกรมการสืบค้น บุคคลนั้นขอให้ท่านสมาชิกถกษาให้
 ข้อ ๑๖ ของระเบียบการเปลี่ยนแปลงมหาวิทยาลัยวิชากรกรมการสืบค้นและการ
 เมืองให้สมบูรณ์ ๙) กรมการสืบค้นราชการทำให้มีทางยิ่งขึ้น ๑๐) ในส่วนที่ว่า
 ผู้ที่คงอยู่ด้วยแล้วจะเว้นจากกฎหมายนั้นเห็นหน้าที่ของรัฐบาลว่าควร
 กระทำตรงต่อสาธารณ ซึ่งปรากฏว่าผู้สืบค้นวิช กฏหมายมากเกิน ไป
 ก็น่าจะทำเช่นนี้ได้ ๑๑) เมตกรสืบค้นบุคคล เราต้องสำคัญคนมีความรู้ใน
 การศึกษาจึงจะพอ เก่งดี ในเชิงทดลอง ๑๒) เมตกรตามหัวทศสืบค้น
 กรมการสืบค้นกรมการเมืองกรมการสืบค้น นั้นไม่ใช้คนจริง เพราะ
 ว่าเราคิดกันว่าวิชาสืบค้นนั้นมิใช่สาขาวิชา ผู้ที่เลือกวิชาต่าง ๆ เช่น วิชา
 ปกครอง วิชาเศรษฐกิจ และวิชาอื่น ๆ มีหลายอย่าง ซึ่งเราอาจประกอบ
 วิชาให้ ๑๓) เมตกรสืบค้นกรมการสืบค้นบุคคลควรตั้งคนขึ้นเป็น

ส่วนมาก ไม่ใช้เฉพาะภาคกรุงเทพฯและหัวเมืองใกล้เคียง เพราะฉะนั้นเราคงเห็น
ในกรุงเทพฯและหัวเมืองใกล้เคียงให้กล่าวให้ชัดชัด เพราะว่าในหัวเมืองหรือจำ
จังหวัดหรือชานายคำและหัวเมืองใกล้เคียงนอกหัวเมืองใกล้เคียง เราจำเป็นต้อง
ใช้คำที่ใช้ในวิชาโดยละเอียด เพราะว่าฉะนั้นไม่ใช่ว่าวิชาธรรมศาสตร์
จะไม่กล่าวถึง แม้แต่ที่ลี้ภัยวิชา หรือที่ลี้ภัยที่กรุงเทพฯและหัวเมืองใกล้เคียง
ก็ใช้ เพราะว่าฉะนั้นจึงเรียกให้ท่านสมาชิกที่เข้าใจให้ทราบ

๑๒.๐๓ ๒.

นายชนะวิวัฒน์ (หนองสาย) : ในการศึกษาวิชาธรรมศาสตร์จาก
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์กรุงเทพฯนั้น หมายความว่าคนนั้นกล่าวการเมือง
หรืออื่นแต่ที่ จะไม่ทราบเลยว่าการแยกไปนั้นเป็นเพราะ ความมุ่งหมายทาง
ฝ่ายการเมือง แม้แต่ที่ลี้ภัย โดยทั่วไปเขาจัดการทั้งหมดนั้นว่า เมื่อเหตุการณ์
ทางการเมืองจนมาแล้วให้หรือ ด้วย ให้แล้วที่จะแยกมหาวิทยาลัยธรรม-
ศาสตร์นั้นเพื่อจะให้ที่ลี้ภัยกระจายกันไป ความที่เมื่อท่านผู้มั่งคั่งได้พัก
มาว่าเข้านกลางและก็ไม่มีส่วนในเรื่องการเมืองนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจง
ว่าเรื่องนั้นไม่ได้มีปรากฏการณ์ในกระทรวงพระบรมวงศานุวงศ์แล้ว มีพวกที่
สำเร็จวิชาธรรมศาสตร์ และการเมืองซึ่งไปรับราชการ อยู่ในกระทรวง
พระบรมวงศานุวงศ์ ยกตัวอย่าง เช่น กรมตำรวจเวลานี้ผู้ที่สำเร็จชั้น
ปริญญาไปต่าง านก็กรมตำรวจเป็นเวลาซึ่ง ๒ ปีแล้ว ไม่ปรากฏว่าได้
เห็นว่านายร้อยหรือเป็นนายร้อย แม้แต่ที่โรงเรียนจากที่อื่นเพียงสำเร็จ
ชั้นชั้นปริญญาก็ได้เห็นว่านายร้อย มีการแต่งตั้งกันเมือง ๒ วันมานั้น คือ
โดยหน้าที่แห่งการเมือง ได้มีการค้นคว้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์การเมือง
ไปแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่ากระทรวงการ โขนวิชาวิชาศาสตร์ ให้ไปอยู่ที่
ศาลากลางมหาวิทยาลัยนั้น มันเห็นว่าการที่กระทรวงที่เรียนวิชาของ

ลูกกล่าวให้เขียนเรื่องเพื่อว่าทำอะไรก็เป็นเรื่องการเมืองทั้งนั้น เราต้อง
 วิตกเรื่องของชาติมากกว่าอย่างอื่น เราจะหลีกเลี่ยงไปจากความเห็นไปของ
 นายค้ำเออ และปลัดค้ำเออ และข้าหลวงเวลานคุยกันว่าอะไรจะอย่างไร
 ถ้าท่านสมาชิกก็ตามเมฆถนนจะหนีไปคุยอย่างนั้นแล้วก็จะหมดความคิดเต็ม
 คั่งเงาจะเห็นว่ากระตือรือร้นผู้วิจัยเข้ามาเต็มสภาจนคอยไม่ไหว ทั้งนั้น
 เพราะว่าสมรรถภาพของปลัดค้ำเออและนายค้ำเออไม่กันเอง ถ้าเห็นอัน
 ใดอย่างแล้วเรื่องนั้นก็คงไม่มี เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า เราควรฝึก
 นักปกครองของเราขึ้นมาให้มีความรู้ในด้านการปกครองและมีสมรรถภาพ
 ที่จริง ๆ ดีกว่ามีนักปกครองที่ทำอะไรได้ทุกอย่าง การที่สมาชิกวิตกว่า
 ถ้านักรัฐศาสตร์ไม่อยู่ที่มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์แล้วจะทำให้มหาวิทยาลัย
 วิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์เจ้านั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะปรากฏว่า
 นักศึกษาที่มุ่งไปเรียนมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นั้น ไม่ได้มีทั้งหมด จะเป็น
 ข้าราชการหรือยังเหมือนเช่นที่เคย ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างมากที่สุด ๕๐% เท่านั้น
 นอกจากนั้นก็จะยังเป็นอาชีพส่วนตัวและทำนายนมากกว่า เพราะฉะนั้น
 เราจะแยกรัฐศาสตร์ออกจากซึ่งมีคน ๕๐-๕๐ คน ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าง
 ไม่ทำให้มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์เจ้านั้นไปก็ และในทำนองเดียวกัน
 ถ้าเราจะแยกนักเรียนจุฬาลงกรณ์ไปอยู่ในมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์
 ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าจะไม่ทำให้การเมืองผันผวนไต่वलาน เพราะบุคคลที่เป็น
 ข้าราชการก็ย่อมสำคัญว่าคุณไม่ใช่เครื่องมีของนักการเมือง เป็น
 หน้าที่ของผู้อำนวยการในขณะนั้นที่จะต้องสอดส่องว่ารัฐบาลของเขาข้าราชการ
 การไปเรียนการเมืองหรือไม่มี ทั่วไปจะมาซึ่งกันติดสนิทในขณะนั้นว่าจะ
 เขานักการเมืองหรือไม่มี มีข้าพเจ้าขอรับรองว่า การที่แยกรัฐศาสตร์ไปอยู่
 กับมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์นั้นเป็นเรื่องที่เหมาะสมที่สุดที่เป็นอยู่ในขณะนี้

๑๒,๑๑ น.

นายเนิน เทพสุวรรณ (กระษัตริย์) : โศกสเพราะอย่างยิ่ง ผมไม่มีชีวิตจิตใจในทางการเมืองหรือเรียนมาจากระบบโรงเรียนหรือวิชาสามัญ แต่เท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟังเหตุผลมาแล้ว รู้สึกว่าไม่เห็นมีความจำเป็นอย่างไร ในทางที่จะแยกวิชาศาสตร์ไปขึ้นต่อมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ เพราะเหตุไร เพราะเหตุว่าถ้ามีความจำเป็นแล้วจะต้องโอนมาทำไป และเมื่อโอนมาแล้วจะกลับไปเพื่ออะไร โศกสเพราะอย่างยิ่ง ตามที่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องข้างท่านได้ช่วยชี้แจงว่าเราจำเป็นต้องที่จะยกคนที่มีความรู้ เราจะยกของธรรมดาให้มีความรู้ หรือคนที่จะเป็นนักวิชาศาสตร์นั้นจะต้องเป็นคนที่มีความรู้หรือยกของธรรมดาเรียกว่ามีความรู้ทั่วไป แล้วจะขึ้นข้าพเจ้าใครจะขอถามอีกสักทีหนึ่งว่า แล้วในมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ ๗ มีความรู้ทั่วไปหรือ

กษัตริย์ประการหนึ่งผู้เกี่ยวข้องหรือท่านผู้เกี่ยวข้องชี้แจงว่า การยกของนั้นจำเป็นจะต้องเอาคนที่มีความรู้ ขึ้นมาช่วยช่วยกันและข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างอย่างเช่นเจ้าคุณหมื่นภูษาฯ คือผู้มีสัจ ซึ่งเป็นที่เคารพทาง ๗ จังหวัดมณฑลภาคเกิด ท่านไม่ได้มีความรู้ในเรื่องการศึกษาจนกระทั่งได้ปริญญาตามได้ ท่านมีความรู้เพียงแค่ว่าเขียนชื่อ เมื่อก่อนเคยตราใหญ่ใส่ท่านให้เลขฯ เป็นผู้อำนวยการใหญ่ แต่ว่าอยู่ที่หัว ๕๖๓๓ คนที่มีลักษณะในการปกครองคนแล้วอยู่ในฝ่ายปกครองคนได้ไม่จำเป็นจะต้องศึกษาเอาปริญญาเป็นทาง ถ้าหากว่าได้ความรู้มาแล้วผมไม่เห็นว่าและไม่มีลักษณะในการปกครองคนแล้วที่ปกครองคนไม่ได้ เพราะฉะนั้นการที่จะแยกไปจึงไม่มีการจำเป็นอะไร ควรจะให้ส่งเสริมมหาวิทยาลัย

ใจว่าทั้งพยายามรักวิชาประ โยชน์ของ สถานศึกษา ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ศึกษา
มาเหมือนกัน ข้าพเจ้า ได้พิจารณาแล้วในคณะรัฐมนตรี ไม่มีการ
กระทรวงเทอมเก่าขรรวมศาสตร์เลย เพราะเขาคงของเขา ส่วนขรรวม-
ศาสตร์ก็สอนตามเดิม มีปฏิญญาโดยระไลรามเคมินั้นลงในปัจจุบันนี้
ส่วนอนาคตกระทรวง จะแก้ไขอย่างไร ก็คงเป็นกฎหมาย เพราะมี
กฎหมายจำกัดอยู่ที่ เพราะฉะนั้น ในกาที่จะเลิกหรือไม่เลิกไม่ใช่ปัญหา
อย่าเข้าใจว่าเล็ก เขาตั้งขึ้นใหม่ เมื่อเขาจะตั้งขึ้นใหม่ก็ตามใจเขาเราไม่
ขัดข้อง เหตุผลที่คงใหม่ก็ถาวรว่าจริง คงจะกำหนด รัฐมนตรีศึกษาธิการ
อภิปรายแล้ว ไม่จำเป็นต้องอภิปรายขยายว คือมหาวิทยาลัยวิชา
ธรรมศาสตร์และการเมืองสอนวิชาปกครองให้แก่นักเรียนด้วยในปี ทนทาง
ฝ่ายปกครองเขาก็จริง เพราะการปกครองนั้นท่านที่ผ่านขรรวมศาสตร์
แล้วจึงรู้ ได้ว่าในหลัก สุตระ มีกฎหมายปกครองเล่มเดียวเท่านั้น วิชา
ปกครองไม่ใช่มีกฎหมายปกครองเล่มเดียวมีได้ ในขณะข้าพเจ้าเห็นด้วย
กับเขา ทั้งเห็นความสำคัญขนายเจ้าเถล ข้าหลวง ตามทกรรยายมา
แล้ว เขากยมรารังคนว่ามีคชบริษัณ นั้นเช่นขญหาเวงคนด้วย ขญหา
เกิดจากเร่งการขรรวม ถ้าเราได้ขบรมในวิชาการปกครองแต่คงแรก
แต่คนจนลงขสูงแล้วก็คาคหมายไว้ว่าคนเป็นข้าหลวง นายอำเภอ อาจ
คิดว่าได้ว่าเวงขรรวมศาสตร์นี้ขงปกครองนั้นเอง เหตุผลที่ทางรัฐประ
ศาสตร์จะตั้งขึ้นใหม่นั้นก็ขหากมีว่า เมื่อเราตั้งการจะได้คนคใช้แล้ว
เมื่อเขาจะไปสร้างคนก็เขาก็ไม่น่าขัดข้องอะไร เชิญไปสร้างที่ใหม่ก็ไม่ว่า
เห็นผลดีกว่าคนแล้วกับขมุคให้ เรามเพอหนักศึกษมหาวิทยาลัยมา
ทารอขขพเจ้านกเขมรจำนวนหลายสิบคน ในขญหาแชนงทหน้าว่า เขา
เมไปตั้งวขารัฐศาสตร์ขณแล้ว ทางมหาวิทยาลัยขรรวมศาสตร์ก็ไม่มี
โอกาสที่จะได้เป็นนายอำเภอ ในขันนี้ถ้าจะมีการกับคนได้ขง เพราะ

เหตุที่ว่าชาวรัฐสุคนธ์เสด็จเข้ามาเยี่ยมในทางฝั่งคลองโดยฉะเพาะ เขาก็ย่อมจะ
 สิ้นคิดกลัวแล้ว ข้าพเจ้าก็ให้คำเมตตาอย่างมี แต่เขาก็ไม่หมกมุ่นเสีย
 ที่เดียว ท่านไปปลุกในพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนก็ได้ ได้
 ก็บัญญัติไว้ข้างข้างตั้งจะมีวิญญาตรีนั้นจะเข้าในกระทรวงกระทรวงไหน ๆ
 ก็ได้ ทำไมจะต้องมาเข้าที่กระทรวงมหาดไทยอย่างเดียว ยังมีอีกหลาย
 กระทรวง ในพระราชบัญญัตินั้นก็บอกแล้วว่าวิญญาตรี วิญญาโทได้
 ยกรฐานะของตนขึ้น นอกจากนั้นโดยฉะเพาะอย่างทั้งสำหรับวิชากฎหมาย
 แล้วเราก็คงจะไปทางตั้งถาวร หมายความว่า ผู้พิพากษา นั้นเป็นวิญที่
 เรียบมาโดยฉะเพาะ ส่วนที่กระทรวงยุติธรรมที่จะเข้าการโดยมีชั้น
 ลำดับที่ ที่จะเป็นผู้พิพากษา หมายความว่า สมมุติว่ามีผู้
 พุฒมานั้นเป็นรองของกระทรวงยุติธรรม และความจำเป็น ข้าพเจ้า
 ทราบว่า ถึงแม้ที่สุดจะไม่แก่กว่าศาสตร์มาเขาก็กำลังวางหลักกันว่า
 คงไปให้กรมที่เกี่ยวกับศึกษาเสียก่อน กระผมก็คิดว่าเรื่องนั้นถ้าท่าน
 รัฐมนตรีได้ ก็ มีอย่างท่านเข้าใจว่าการเมืองเข้ามาแทรกแซงในการที่
 จะแยกย้ายมหาวิทยาลัย ข้าพเจ้าขอรับรองว่าเกี่ยวข้องกันทั้งนี้ ใน
 ฐานะที่ขึ้นผู้แทนของท่าน จะไม่ยอมให้การเมืองเข้ามาแทรกแซง
 สถานศึกษาเลย แต่ว่าถ้าไปเรื่องของนักศึกษาจะไปขึ้นนั้นก็การเมือง
 อย่างไรนั้นห้ามมิได้ อย่างที่ท่านพูดว่าทางไม่ให้เล่นการเมือง หรือห้าม
 ไม่ให้ยุ่งกับการเมือง ท่านรัฐมนตรีกลัวใหม่ก็โทษนั้นจนแล้วเพราะฉะนั้น
 เราไม่มีหลักการที่จะให้การเมืองเข้ามาแทรกแซงเลย เพราะฉะนั้น
 ในกรณีที่วิญญาตรีเป็นคำร้อง ก็ด้วยเงินเคอะน้อย หรือเงินช้านั้น
 ข้าพเจ้าไม่สนใจ และสนใจที่ศึกษาธรรมศาสตร์และการเมือง และ
 ข้าพเจ้าขอพูดเรื่องส่วนตัว และข้าพเจ้าไม่ใช่แต่ธรรมศาสตร์ตัว
 คนเดียว ทุกเท่าซึ่งข้าพเจ้าก็ธรรมศาสตร์ ข้าพเจ้าก็ทั้งพิจารณาโดย

รวมคณะที่เดียว ต้องมีความภาคีกรรมเพราะฉะนั้นให้ยืมราคาบ้าน
สี่มาซื้อที่ดินแถววัดกษำที่วัดแก้วเสียเลย ส่วนมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์รวมคณะการ
เมธีงของเราจะล้ม ข้าราชการที่วางใจไม่ล้ม ถ้าจะเจริญรุ่งเรืองขึ้น
ได้ก็

๑๒.๒๑ H.

ขุนหลวงพิทักษ์ทหาร (น้องระพีมา) : ในชั้นเริ่มที่เดีว
ข้าพเจ้าก็มีความคิดในทางที่จะตั้งขึ้นในกรุงเทพฯกับ แต่เมื่อคิดฟังไป
รู้สึกถึงความเห็นต่อชนชั้นมา คณะจะใช้ความเพียรให้ได้มีการระดม
ของกันคงดีเป็น สักหรือข้าพเจ้านั้นไม่มีอุปสรรคในทางการศึกษาผู้ว่า
คำว่า "มหาวิทยาลัย" นี้ ข้าพเจ้าเข้าใจในศัพท์ของความหมายอันนี้ว่า
เป็นความร่วมมือกันของหลายสาขา หมายความว่ายื่นพร้อมแห่ง
วิทยาลัยต่าง ๆ คือวิชาเช่นสังฆวิทยาในสิ่งเดียวกัน ก็เหมือนนั้นในการ
รัฐศาสตร์ได้เสนอให้คณะรัฐศาสตร์ผสมกันในจุฬาลงกรณ์ และขยาย
แผนกวิชาศาสตร์จนถึงชั้นปริญญาตรี ข้าพเจ้าเองเคยเป็นนักศึกษาแห่ง
จุฬาลงกรณ์และชั้นนักศึกษานักวิชาธรรมศาสตร์การเมือง ตลอดจน
จนมีลูกหลานอยู่ในมหาวิทยาลัยทั้งสองนี้ เพราะฉะนั้นตามข้อคิดที่
กล่าวมานี้ เหตุใดในรัฐศาสตร์จึงไม่รวมมหาวิทยาลัยเข้าเป็นมหาวิทยาลัย
เดียวกัน ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างการศึกษา จะเห็นว่ามหาวิทยาลัยเกษมวิชา
และคอกซ์เฟิร์ก เขามีคณาจารย์ต่าง ๆ จะเรียนเป็นนักกฎหมาย จะเรียนเป็น
หมอ เป็นนักศึกษาดวง เวียนอักษรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ จะเรียนอะไรก็
อะไรเขามีสิ่งๆในมหาวิทยาลัย ก็ถ้ามีประเทศเราจึงแยกออกของจักรวรร
ร้ายบางแห่งมีคณาจารย์ต่างต่างแยกกันบนพื้นมหาวิทยาลัย มันจะตรงกับ
มหาวิทยาลัยที่รวม เพราะเมื่อวิทยาลัยมีวิชาการในสาขาแห่งเดียว ข้าพเจ้า

จึงเห็นว่ามีจำนวนนักเรียนที่ตกในทางศึกษาศาสตร์ของมหาวิทยาลัย และเห็น
จึงขอถามรัฐบาลว่า ก่อนจะคิดเช่นนั้นทำไมไม่ขอรวมกัน แล้วรัฐบาล
มีความประสงค์ในการที่จะรวมทางวิทยาศาสตร์ กับไม่มีความได้เหมือนกัน
มหาวิทยาลัยตามอุดมศึกษาก็ได้เรียนมาแล้วหรือทำไม

อนึ่ง ข้าพเจ้าได้รู้สึกพอใจอยู่เสมอในทิวทัศน์ต่างๆ ของวิชา
ที่จะออกไปประกอบอาชีพนั้น เราจะคิดที่จะตั้งโรงเรียนขึ้นอย่างใด เช่น
โรงเรียนที่แยกออกจากโรงเรียนที่กลางจะเรียนหนังสือกันตลอด จะเรียน
ครูก็ต้องเป็นครูกัน ข้าพเจ้าเรียนของทั้งไม่ชอบก็ทำไป แต่ประสงค์แล้ว
ทั้งตั้งว่า ในการที่รัฐบาลจะตั้งคณะศึกษาศาสตร์ขึ้นในมหาวิทยาลัย
ซึ่งแท้จริงที่ปรากฏอยู่ในเวลานี้ ปรากฏว่าแผนกศึกษาศาสตร์ วิชา
ศาสตร์ ซึ่งแม้ว่าไม่ใช่เป็นวิชาครูแต่เป็นวิชาซึ่งจะมาประกอบอาชีพ
ครูก็ปรากฏอยู่โดยชัดแจ้งแล้วว่าเวลานี้มีหลายวิชานี้ มักจะมีแต่สตรี
เช่นแผนกศึกษาศาสตร์ ท่านรัฐมนตรีสีกิจ บิรมานเหมินทร์ ท่านทนาย
ที่ถ้าใครไปเรียนศึกษาศาสตร์ที่ทวาย ถ้าเป็นผู้ชายเข้าก็ถูกเพื่อน
ล้อว่าเป็นผู้หญิงแล้วอย่างเขตนนี้ วิทยาศาสตร์ที่คนเรียนน้อยที่สุด
และท่านเหล่านั้นเรียนศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ขยับไปแล้วโดยมากไม่
ค่อยอยู่กระทรวงศึกษาธิการ ไปรับราชการกระทรวงกรมขมความ
ลักษณะวิชาที่เขาเข้าได้ก็มีทั้งรัฐบาลจะเพิ่มแผนกศึกษาศาสตร์ ข้าพเจ้า
เข้าใจว่ารัฐบาลสามารถจะสนับสนุนขยายในการเพาะปลูกให้ได้ผลประสงค์
เขาเรียนแผนกศึกษาศาสตร์ซึ่งข้าพเจ้าเกรงว่าจะมีแต่สตรี โรงเรียนซึ่งข้าพเจ้า
ไม่ไปก็ศึกษาศาสตร์ ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าสตรีนั้นควรเรียนเหมือนกันแต่
ไม่ใช่มีแต่สตรี ก็ต้องมีครูชายด้วยเพราะ โรงเรียนที่ทวายเขาหาจกร
มีโรงเรียนชายเป็นส่วนมาก แต่เวลานี้มีศึกษาศาสตร์เขาถ้าหากว่ามีแต่

สตรีวิชาชีพชั้นสูงปริญญาแล้วถ้าผู้ชายไม่ไถ่กันยอม โยถึยว่าถ้าไม่ไถ่กัน
ชั้นปริญญาตรีใหญ่โรงเรียนประจำจังหวัดชายต่อไปข้างหน้าของเวลานั้น
ข้าพเจ้าสงสัยกันว่าน่าจะเห็นแก่สตรีชั้นสูงใหญ่โรงเรียนชายจึงอยาก
ทราบว่ามีวิญญานคุณคนคิดหรือมีนโยบายที่จะให้ครูสตรีเป็นครูในโรง
เรียนชายหรือเปล่า ถ้าหากว่าไม่มีรัฐสภาจะแก้ไขข้อนี้ประการใดใน
การที่จะได้ทั้งหญิงและชายได้ส่วนสัมพันธ์กันเรียนในชั้นวิทยาศาสตร์จะ
คงขึ้นใหม่

พระมกุฎราชกุมารวิมลราชสวีย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม :
ตามที่สมาชิกผู้มกุฎราชกุมารท่านได้แสดงความประสงค์ไว้ข้าง ได้ยินเห็น
ข้างว่าในการที่จะผลิตครูสตรีในจุฬาลงกรณ์เป็นการเกี่ยวเนื่องการ
เมืองไทยโดยความดีจะยังดำเนินมาจากการเมืองเช่นนั้น รัฐบาลมีข้อวิตกร
ว่าไม่มีเลยเป็นอันขาด เพราะว่าการรัฐบาลได้ทำวิชาชั้นเตรียมศึกษา ๒
ประการเท่านั้นคือเกี่ยวกับหลักวิชาเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยทั่ว ๆ ไปประการ
หนึ่ง กับอีกประการหนึ่งได้พยายามระกระทำ เพื่อความเจริญก้าวหน้า
ของประเทศไทยเป็นส่วนใหญ่ทางจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้นตามที่ท่าน
สมาชิกผู้มกุฎราชกุมารท่านได้กล่าวแล้วว่าหลักของมหาวิทยาลัยนั้นเรามี
วิชาหลาย ๆ วิชาารมกันหลาย ๆ แผนกหลาย ๆ คณะ จุฬาลงกรณ์มหา
วิทยาลัยนี้เข้าอยู่ในลักษณะเป็นรัฐสภาสถนิยมเขาได้ชักชวนกันเข้ามา
ศึกษาเล่าเรียนมาแต่ได้มีแผนกคณะรัฐศาสตร์นั้น แต่ก่อนมามหาวิทยาลัย
วิชาธรรมศาสตร์ได้วิจิ โอนแผนกนั้นมาแล้วพลเลขาธิการจึงลงมาวิทยาลัย
เองได้ริเริ่มให้มีโดยที่ตัวสวีย์เองนั้นมาเลย ถึงการงานแผนกอื่นทั้งคณะ
นั้นทางจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นเวลา ๑๖ -- ๑๗ ปีตั้งแต่ที่ริเริ่ม
เมื่อเป็นเช่นนี้แผนกความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติจำเป็นต้องพึ่ง

ของวงเวียนต่างๆ อยู่บนวงเวียนแห่งมาตราชูฬซึ่งชาวใต้สมัยก่อนสมัยนั้น และเห็น
 วิชิตเสกข์ไว้ก่อนจะเข้าบ้านในสมัยรัชกาลที่ ๖ นี้จะมีระฆากกลมแก้วพระ
 เจ้าราชบุตรไว้ทั้งระฆากพระทักษ์ถนอมพระมหาจักร์ราชวงศ์ของพี่เขยฉันเองโดย
 ใ้พิทักษ์ซึ่งเคยพาหาลูกหลานและสิ่งสิ่งสกปรกของตัว พระเจ้าราชบุตร ผู้ปกครอง
 บ้านเมืองแล้วก็ละทิ้งไปเสียแล้ว และนศที่เมื่อก่อนเป็นเจ้าราชบุตร เจ้าการ
 พัดหมายแล้วก็มีราชบุตรอีกคนหนึ่งก็มีนามและสกุลเหมือนเจ้าราชบุตรมีหาวัดยา
 ศาสตร์ที่เมืองศรีษะมณี ใ้พิทักษ์ราชบุตรคนหนึ่งเรียกชื่อเหมือนท้าวทศย ใ้พิทักษ์
 มีคนจะเรียกพระมหาทักษ์คนนี้ที่ศาลเจ้าศรีศรีศรี ไ้พิทักษ์เคยเขียนชื่อของท้าวทศย
 ขุนเมืองซึ่งมีนามเดิมและ นศที่สืบ ๑๘ ถึง ๑๙ ปีนี้จึงรู้ของตนจะพาตาม
 กษัตริย์ของเมือง ใ้พิทักษ์ราชบุตรชื่อของข้าพเจ้าความกลัวพระ เจ้าราชบุตรเทศน์ชื่อ มีไว้
 นศที่พระราชเจ้าคนไหนที่ดำรงงานของใครเลย ก็มาดำเนินแล้ว นศที่ดำรง
 นศที่ดำรงเจ้าศรีธรรมศาสตร์ชื่อเหมือนหาวัดยาตย์ก็จริงก็มีแต่ชื่อ เจ้าการนั้น
 ไม่ใ้ใช้จัดการหาวัดยาตย์ตามศาลาสนิมมีไม่ไกลซึ่งบอกพระของวิชาต่างๆ
 การใ้จัดการศึกษานักหนังสือไปในทางวิชาการเมืองขึ้นสู้ นศที่มากทั้งเจ้าพ
 เจ้าเห็นด้วยเขาทำอย่างนี้เพราะเหตุว่าวิชาการเมืองนั้นเป็นของใหม่สำหรับ
 ประเทศไทยชาติเรากลัวว่าคนไม่มีก็พยายาแบ่งวิชา นศที่มาก สอนวิชา
 ขึ้นนั้นมหาวิทยาลัยพาสถกรณเขามาตั้งแล้ว เช่นว่าพหุนจนเมืองวิชาการ
 เมืองทันทกั๊ก็ทางเคยมีใ้ตั้งใหม่วิชาอะไรอื่น ๆ ขึ้น ใ้ตั้งวิชาขึ้นอย่างเสีย
 ประโยชน์บ้าง ไ้พิทักษ์เพาะเกษตรขึ้นก็มีถาวรของ วิชาปกครองนั้นก็มี
 ใ้ตั้งขึ้นก็มีสักคน ส่วนวิชากฎหมายส่วนมากนั้นก็กับวิชาการเมือง แต่
 ว่าไม่พบเพราะวงเวียนเหล็กสุดแล้วนักวิชาหลายอย่าง มีวงเวียนใ้พิทักษ์
 ถูกลูกชายใ้ตั้งใ้ตั้งขึ้นแล้วตามแล้ว นศที่มากเห็นใ้พิทักษ์สุดแล้วจึงเวลา
 นานพอแล้วจึงทิ้งไว้ไว้ไว้ทิ้งทิ้งทิ้งในทางกฎหมายจริง ๆ ก็เห็นวิชาที่
 ทางนี้ เมื่อเขียนเช่นนี้ขอพระมหาคุณของใคร ๆ ก็ขอ เจริญพยายาช่วย

ความก้าวหน้าของบ้านเมือง กระทรวงยุติธรรมในสมัยคุณหลวงดำรงฯ
 เป็นรัฐมนตรีว่าการก็ได้ทำวชิรชนิตระชาลัยซึ่งตั้งขึ้นที่บริเวณทางธรรม-
 ศาสตร์บดินศึก หรือว่าวัดหรือบริเวณทางนั้นมาช่วยให้มีความรู้ทั้ง
 ในวิชาชั้นทางกฎหมาย คือให้มาเรียนอีก ๑ ปี โดยจะเพาะฝึกฝนกัน
 จริงจัง ทั้งๆ ในเรื่องที่จะหาเงินกันต่อไป ก็จะต้องทนายความหรือจะเป็น
 ข้าราชการจะเป็นผู้พิพากษา เขาค่าชีวิตกันมาอย่างนี้ แต่ว่าทางการยังไม่ทัน
 ทำก็เกิดรัฐประหาร ต่อมาเว็รัฐบาลสมัยพระเจ้าชัยวรมัน พระยาอรรณดาภิบาล
 เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ท่านก็สนับสนุนในเรื่องการที่จะ
 ช่วยเหลือนักศึกษาวิชาธรรมศาสตร์ที่จะหาเงินทางกฎหมายให้มีวิชาชั้นที่
 จริงจัง สำหรับนักศึกษาที่เห็นชอบด้วยในการสนับสนุนให้ตั้งโรงเรียนกฎ-
 หมายชั้นอีก ตลอดจนได้ตั้งงบประมาณแผ่นดินให้ไว้แล้วตั้งแต่สมัย
 รัฐบาลพระเจ้าชัยวรมัน ท่านต่อมาข้าพเจ้ามาทำหน้าที่เป็นรัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงยุติธรรม ทางเจ้าหน้าที่เขาคิดกันเห็นว่าเรื่องนั้นขอควรให้ช่วย
 ว่าทำไปเถิด ในฐานะที่ข้าพเจ้าเคยเป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัย
 ธรรมศาสตร์มาเป็นเวลา ๑๒-๑๓ ปี ตั้งแต่เริ่มแรกเมื่อข้าพเจ้าลาออกมา
 ทางมหาวิทยาลัยก็ยังได้วิ่งวุ่นให้ยู่ต่อไปอีก แต่ว่ามันแก่คร่ำแล้ว
 ข้าพเจ้าก็ไม่ค่อยจะทำงานอีก ถิ่นเขาออกมา ข้าพเจ้าได้คิดอย่างระบ
 คอบว่า การที่ข้าพเจ้าทำอะไรขึ้นมาใหม่จะเป็นการเสียหายแก่มหาวิทยาลัย
 วิชาธรรมศาสตร์บ้าง ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เสียหาย มันเป็นประโยชน์
 ก็คือโดยจะเพาะผู้ซึ่งมีความประสงค์อยากจะทำอะไรก็ได้ใช้วิชา
 ชั้นกฎหมายโดยตรง เห็นทนายความว่าความยุ่งยากนั้นมันทำก็ง่าย
 หรือเป็นอัยการจะได้เว็ญในอาชีพของตนยิ่งขึ้น ผู้พิพากษาก็ตามเป็น
 ประโยชน์แก่พวกเหล่านั้นแล้วต่างประเทศเขาก็ทำกันในประเทศอังกฤษและ

ประเทศฝรั่งเศสเขามีวิธีการอย่างนั้นเหมือนกัน เพราะว่ามหาวิทยาลัย
 โดยละเพราะให้ความรู้ทั่วไป สอนให้กันเพื่อรลลาทคนเท่านั้น แต่
 การที่ผู้ทดลองได้รับอนุญาตหรือขออนุญาตแล้วจะประกอบอาชีพ
 พิเศษจะต้องมีความรู้หนักไปในทางวิชาชีพพิเศษ ต่างประเทศเขาทำเช่น
 เราก็กทำอย่างตอนเขาทำ ไม่ใช่ของใหม่อะไร และใช้แต่เท่านั้น เมื่อสมัคร
 เกิดมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองก็ได้มีกฎหมายว่าแต่โดย
 ชิตศึกษา แม้จะล้มไป เพราะเหตุว่ายังไม่เขาได้ขออนุญาตแล้ว เขาก็ไม่ให้นัก
 โดยตรง ไม่ทั้งมาผ่านอะไรสัก ทางกระทรวงยุติธรรมก็ได้ปรึกษารัฐ
 ภิธานรัฐบุรุษอาวุโส เรื่องนี้ทางกระทรวงยุติธรรมก็ได้ปรึกษารัฐ
 ภิธานรัฐบุรุษอาวุโส ซึ่งเป็นผู้ประศาสน์การอยู่ในเวลานั้น ท่านก็บอก
 ว่าท่านไม่ต้องการที่จะให้เนติขันธ์ชิตศึกษามี ท่านเห็นควรจะเจริญ
 ขึ้นด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นก็เห็นอันว่าได้ทำข้อตกลงกันไว้ผู้ที่ได้ผ่าน
 ขออนุญาตทางมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แล้วนั้น จะต้องมาเป็นสมาชิก
 ของเนติขันธ์ชิตศึกษาอีกชั้นหนึ่ง จึงจะได้ประกอบอาชีพในทางกฎหมาย
 โดยตรงได้ แต่ก็เป็นความบกพร่องของทางเนติขันธ์ชิตศึกษานั้นเองหา
 ได้มีสายความคิดหรือว่าสงสัยอะไรเพิ่มเติมอีกไม่ เลินเล่อกันมาเป็น
 เวลาหลายปีแล้วก็เห็นข้อบกพร่อง ต่อมาคนอย่างท้าวเทพเจ้าได้เรียนแล้ว
 ว่า เกิดสนใจขึ้นมา ก็มาช่วยเพิ่มความรู้ให้แก่พวกเนติขันธ์ชิตศึกษานั้นเอง
 ความจริงเป็นเช่นนั้น แต่ว่าระพุกเป็นการเมืองก็พุกไปได้ทั้งนั้น รัฐบาล
 นั้นชยอินันว่าไม่จริงเลยในการจะไปแยกอำนาจอะไรในทางกาการเมืองเป็น
 การช่วยนักศึกษาระช่วยให้นักวิชาของประเทศเท่านั้น อย่างที่ท่าน
 สมาชิกผู้มั่งเกียรติกยกว่าควรจะรวมกันเป็นมหาวิทยาลัยเดียวกัน นั่นก็
 เป็นความคิดที่หลักแหลมก็เหมือนกัน แต่ทว่าอย่าว่าแต่รวมเลย เพียง

แต่คงคิดว่าวิธีศึกษานี้ก็เกี่ยวข้องเท่านั้นคนที่ยังอะระกันใหญ่ อย่างที่ว่า เพราะฉะนั้นก็ควรที่จะทำอะไรก็ตามมันเราก็ดึงฟังเสียงต่างๆ ไป

อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าการศึกษาที่มีมหาวิทยาลัยหลายๆ แห่ง มีนักศึกษาทางธรรมศาสตร์ควรจะเห็นรูปมหาวิทยาลัยให้จริงจัง มีคณะที่ หลากๆ เช่น วิทยาลัยวิชา การจะทำได้อย่างนั้นคิดว่าพระมารวม

อีกประการหนึ่งสำหรับสถานที่ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรอยู่ที่หัวเมืองบ้าง ไม่ควรมาอยู่ในกรุงเทพฯ แห่งเดียว ควรจะเป็นเขตกสิณ ๔-๕ ภาค แต่ว่าศึกษาธิการจะทำได้เพียงแค่นั้นเป็นอันเรื่องหนึ่ง

ส่วนนักศึกษาอักษรศาสตร์ที่มีอยู่เวลานี้ มีผู้หญิงโดยมาก ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเหลือเกิน เพราะว่าในทั่วโลกผู้ชายเขาก็นิยมเรียน กันทั้งนั้น เพราะว่ามันทำให้คนรอบรู้ ทั่วๆ ไป เราผู้ปรั่ววิชาอักษร อักษรศาสตร์มันเย็นประ โทษจนแก่วิชาอื่นๆ ทั่วๆ ไป ทิ้งกันต่อไป แต่ ก็เป็นที่น่าเห็นใจขนาดเหลือทนอันนักเรียนชายไม่เรียนอักษรศาสตร์ แต่ว่า หนักทางที่เห็นเดี๋ยว ลูกเข้าของใครมีกันนะให้ไปเรียนวิชาอักษรศาสตร์ เสีย แล้วจะไปเรียนอะไรต่อไปจะเป็นฐานที่ทางมหาวิทยาลัยทั่วโลกเขา ทำกันอย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : ทอดิปรายมานักชื่อ โมงกว่า ที่พูดมา ตามจำนวนคนถึง ๑๒ คนแล้ว แล้วตัวหากว่าที่ประชุมมีเขตซึ่ง ข้าพเจ้าอยากขอปรึกษาให้ลงมติกัน ถ้าหากว่าคิดใจจะพูดก็ไปดีกว่า ไม่ว่า แต่ข้าพเจ้ามีความเห็นในขณะนั้นว่าอย่างนี้ ยังมีคนคิดโรคที่จะพูด คลังไปอีกขอพัก ย่าม ๓ โมงประชุมใหม่

วันที่ประชุมเวลา ๑๒.๕๑ นาฬิกา

ให้มีส่วนร่วมนักปราชญ์ ข้าพเจ้าว่าเหตุผลอันนี้คงฟังไม่ได้ ในการที่
 ท่านบอกว่่านักวีรประศาสน์ ในขณะที่อยู่ชั่วนคราศาสตร์ด้วยไม่ก็พอ ท่าน
 อ่างไปต่าง ๆ นานา จึงสมควรที่จะเอามาจัดตั้งเป็นกองช่างหากชนอยู่
 ทั่วทุกฝ่ายถนัด ข้าพเจ้าคิดว่าในการที่ท่านบอกว่่านักวีรประศาสน์ไม่ก็
 พอจึงเห็นเหตุให้นายคำเถลถึก ข้าหลวงถึคงมีส่วนร่วมนักปราชญ์ไม่เพียงพอ
 ในการที่จะปกครองให้ประชาชนอยู่ร่วมกันร่มเย็นเป็นสุขได้ ด้วยเหตุนี้
 ถ้ามองแล้วจะเห็นว่าท่านเห็นว่านักศึกษาค้นคว้าจากธรรมชาติรวมความรู้อัน
 ไม่เพียงพอ เมื่อมีความรู้ไม่เพียงพอล้วนแล้วไม่เพียงจะคง โอนไป เมื่
 ท่านเห็นว่ายังมีความรู้ไม่เพียงพอกันก็ควรจะให้เพิ่มความรู้ให้มากขึ้น
 ได้โดยไม่คงโอนไป นี้นั้นเห็นเหตุผลประการหนึ่ง เหตุผลอีกประการหนึ่ง
 ข้าพเจ้าใคร่ที่จะกราบเรียนให้ที่ประชุมนี้ได้ทราบว่านักวีรประศาสน์โดย
 เฉพาะด้านมองทางตรงแล้วก็หมายถึง นายอำเภอและข้าหลวงประจำ
 จังหวัดนักวีรศาสตร์เหล่านี้ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านผู้แทนผู้มิเคยรับที่เข็นผู้
 แทนมาจากต่างจังหวัดซึ่งเห็นสภาพการของนายอำเภอและข้าหลวงประจำ
 จังหวัดได้ก็ เห็นภาพของนักวีรศาสตร์คือนายอำเภอและข้าหลวงเหล่านี้มี
 หน้าที่ที่ระบุดูครองประชาชนให้เขาอยู่ร่วมกันด้วยความสงบเรียบร้อย น
 ั้นเห็นหน้าที่อันสำคัญที่สุด และหน้าที่นั้นไม่มีผู้ใดคัดค้านว่าจะต้องใช้กฎ
 หมาย จำเป็นเหลือเกินจะต้องใช้กฎหมาย ราษฎรพิพากันในเรื่อง
 มรดกและเรื่องอะไร ๆ ก็เห็นหน้าที่ของนายอำเภอและข้าหลวงซึ่งจะต้อง
 ใช้กฎหมายไปก็คัดค้านขาด เพราะฉะนั้นนักวีรศาสตร์อยู่กับมหาวิทยาลัย
 ศึกษาศาสตร์ครั้นแต่การเมืองนั้นแล้ว คล้าย ๆ ینگนทกเคยใช้ได้สอง
 ด้ว และในขณะที่เวลานี้เราได้เรียนวิชานักศาสตร์ซึ่งเป็นวิชาจำเป็น
 เหลือเกินสำคัญนักปกครอง มีหลายท่านทักกล่าวว่าในการที่จะขอ โถน
 พวกนักวีรศาสตร์ให้พ้นจากธรรมชาติกันมานั้นไม่ได้มีการเมืองเข้า

แตรกข์ข้าพเจ้าถอยจากจะเข้... เพราะว่าท่านที่พูดกล่อมปล้ำท่านผู้เกี่ยวข้อง
 รัฐมนตรีก็มีเกียรติ... แต่ขอเรียนให้ทราบว่าไม่มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า
 ไม่มีการเมืองเข้ามาแทรกแซงคดีโค่นล้มรัฐธรรมนูญ... คดีที่เรียน
 เช่นนั้นมักทำของเหมือนกันนักเรียน... ข้าราชการที่สำเร็จเข้ามาเป็น... นาย
 ร้อยตำรวจควางขันมา... อยู่อกหลังเคี่ยมควางขันมา... แต่เวลาน่าปล้ำสองข้าง
 เป็นพลตำรวจคนเอง... แล้วนอกจากนั้นอย่างที่ว่านักก็คิดว่าเรารู้
 นักเรียนข้าราชการที่สำเร็จมาแล้วจะไม่มีการวิจัยของ... ก็ท่านว่าจะไป
 ทักกันทางทนายจำเริญจะ... ต้องยอมรับ... โรงเรียนรัฐศาสตร์จะตั้งขึ้นมา
 ที่เมืองทศพเจ้าเรียนมานเรื่องตำรวจ... เรื่องจะให้บอกศึกษารวมศาสตร์
 เข้ามาอบรมที่โรงเรียนรัฐศาสตร์นี้... ท่านรัฐมนตรียุติธรรมเห็นหัวหน้า
 ในการดำเนินการท่านย่อมทราบได้... เป็นเรื่องของการเมืองไม่คิดว่าเรื่อง
 อัน... แม้แต่เรื่องนายหลวงในพระบรมมโกฎีสวรรคตลงก็เห็นว่าหลวงประคัม
 เป็นคนฆ่า... ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเหลือเกินว่ายุติคดีเช่นนี้เป็นยุติคดีเพียง
 เล็กน้อย... ส่วนปัญหาจะเพราะหน้าซึ่งยังคงคชราชอยู่... เรื่องโจรสลัด
 เรื่องคอร์รัปชัน... ข้าพบาทหากแพ่งทำไม่รู้จักไม่ก็คิดเขาเรื่องเล็ก ๆ ไม่
 เป็นสาระ... เอาเรื่องเช่นนั้นเข้ามาทำแล้ววางฎหมายจากนั้นไม่มีกันทำไม่รู้จัก
 ไม่ก็คิดแก้ไข... เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็นต้องอะไรเสีย... ข้าพเจ้ารู้สึก
 เสียใจเหลือเกินว่า... รัฐบาลกระทำในขณะที่บุคคลซึ่งยื่นข้อกล่าวหา
 ไม่อยู่ในประเทศไทย... ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจ... ขงเรียนตรง ๆ ว่าข้าพเจ้า
 เสียใจมากที่มหาวิทยาลัยโค่นมหาวิทยาลัยอื่น.....

ประธานสภาผู้แทน : ประเด็นนี้ว่าจรมติสภาหรือไม่มีมติ
 ให้สันนิษฐานในข้อนี้

นายบุญคุ้ม จันทรสร์วิวงศ์ (อุดรธานี) : เป็นเหตุผลที่
 ชัดแจ้งที่ท่านสมาชิกเข้าใจ คือรายงานกันในสถานที่ประชุมบุคคล... ข้าพเจ้า

เห็นว่าเขียนเหตุผลอันหนึ่งที่จะช่วยให้ท่านสมาชิกผู้ไม่เกียติทราญว่าร่างพระราชบัญญัติอันนี้สมควรจะนำหลักการ เพราะเป็นเรื่องการเมืองมาชักแซง ไม่ใช่เรื่องเร่ร่อนจากหน้าใสใจจริงกัน มีเหตุไม่จำเป็นหรือจำเป็นอะไรที่ท่านข่งแรงไม่ให้ว่าธรรมเนียมศาสตร์อย่างไร แล้วผู้พาลงกรณีก็อย่างไร ท่านข่งแรงไม่มีที่ ขัดให้ท่านข่งแรงให้เห็น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่อะไร เมื่อข่งทันทันวิชาไม่พอที่เพิ่มช้ ถ้าไม่ระต้องโอนเข้ามา ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างนี้ "มี" ใช้อย่างอนนผลจากเป็นเรื่องการเมืองในเมื่อก่อนผู้ประศาสน์การซึ่งข้าพเจ้าข่งเป็นพ่อไปอยู่ในนี้ ข้าพเจ้าเสียใจเหลือเกิน

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :

ทางรัฐบาลข่งแจ้งว่า ในกรณีที่ได้เสนองพระราชบัญญัติผู้พาลงกรณีมหาวิทยาลัยมหานัน ความจริงถ้าท่านสมาชิกจะนำหลักการและเหตุผลว่าตั้งนี้ คณะกรรมการซึ่งคณะรัฐศาสตร์ชั้นในผู้พาลงกรณีมหาวิทยาลัยและบัณฑิตยสถานวิชาการศาสตร์ได้ตั้งขึ้นพิจารณา โดยมีเหตุผลว่า วิชารัฐศาสตร์เป็นวิชาที่ เกี่ยวในการปกครองซึ่งได้มีสอน โดยคณะและมิชชัความในนั้นชก หมายความว่าข่งตั้งแต่นักวิชาศาสตร์ชั้นในผู้พาลงกรณีมหาวิทยาลัย ไม่หมายความว่าโอนนั้นมา แต่ในเรื่องสอนที่เรากำรในเร่องนี้ก็เป็นองจากสอยตามทางกระทรวงมหาดไทยข่งการจะได้นักปกครองที่ที่ ก็สอยตามมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ ว่าคำเนนการเร่งนหลังศาสตรเป็นค่างไร ก็ว่าไม่ได้สอนเฉพาะวิชาปกครอง นเมื่อเช่นตงนกว่าถ้าจะข่งนี้ทางผู้พาลงกรณีมหาวิทยาลัยจะแยกแผนกนสอยได้ตัวหรือมี ทางผู้เลงการเนพว้ร้มีก้วยความสนักสนนของผู้นั้นราชกรูข่างท่านที่เห็นว่ากรปกครองเป็นเร่องสำคัญ เพราะฉะนั้นรัฐบาลข่งจะแยกสอนรัฐศาสตร์ชั้นในผู้พาลงกรณีมหาวิทยาลัยนี้ และถ้าหากว่าจะให้

วิชาวิทยาศาสตร์ก็คงจะมีแผนกหนึ่งต่างหาก และรวบรวมทางวิจิตร ศึกษาก็อยู่
 อีกทางกระทรวงศึกษาธิการก็ไม่ใช่ที่ของ เพราะมหาวิทยาลัยได้มีเงิน
 เกินพอและมีเจ้าหน้าที่พร้อมก็ควรแยกไป ก็จึงได้ออกหลายวิชาที่จะศึกษา
 ในธรรมศาสตร์การเมืองก็ได้ เมื่อเป็นดังนี้แล้วเห็นว่าเห็นควรจัดมีมหา-
 วิทยาลัย ธรรมศาสตร์ และการเมือง นั้นเป็นการเข้าใจผิด เมื่อเขามาน
 ข้าพเจ้ายืนยันเหมือนกันว่าข้าพเจ้าเองเห็นมาชกกรมการของมหาวิทยาลัย
 วิทยาลัยสอง ก็มีความประสงค์จะสนับสนุนให้มหาวิทยาลัยทั้งสองนี้ให้
 เป็นไปด้วยดี และเป็นสถานศึกษาที่และเบ็ดตัวขึ้นก็เรียน ให้มากขึ้นและควร
 เพิ่มแผนกวิชาต่าง ๆ ขึ้นในมหาวิทยาลัยทั้งสองนี้ เมื่อเป็นดังนี้ จะเห็น
 เรื่องการแทรกแซงของการเมืองอย่างไร ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหมือนกัน
 ทางนี้ก็ได้ส่งไปยังมีมหาวิทยาลัยว่า ถ้าท่านสงสัยหรืออาจจะมีแผนก
 วิชาอื่นในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นี้ก็ได้ ก็ยังมีมหาวิทยาลัยที่ถูก
 ตัดออกด้วย คือไม่ได้จะเพราะสอนวิชาที่ควรหรือแผนกที่ควร เช่นมหา-
 วิทยาลัยที่ตัดด้วย จะสอนหรือจะเพิ่มวิชาขึ้นแผนก ๆ ขึ้นไปในมหาวิทยา
 วิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็ได้ การที่เป็นเช่นนั้นไม่ได้โอนมาหรือเลิกธรรมศาสตร์
 คงที่ท่านสมาชิกเข้าใจทำไม ดังนั้นกระผมจึงเห็นว่าคงที่สถานศึกษา
 ให้ได้หรือความเจริญเหมือนกัน อย่างที่เราจะพิจารณาแก้ไข อาจจะเสียด
 กฎหมายในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เพิ่มเติม มีการบำรุงอะไรก็ได้
 ข้าพเจ้ารับรองว่าในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรีก็ศึกษาธิการแล้วจะไม่เลิก
 ที่มีสถานศึกษาที่ใดเลย แม้แต่พยายามส่งเสริมไม่ว่าโรงเรียนใดหรือ
 สถานใดให้มีเรื่อมากขึ้นเท่าที่สามรถจะทำได้ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ก็คง
 หายความสงสัยของท่านสมาชิกซึ่งใจ ดังนั้นข้าพเจ้าขอความกรุณาให้
 เข้าใจอย่างข้าพเจ้าเสนอมา และเห็นว่าไม่ใช่เป็นเรื่องของการเมือง
 เป็นเรื่องของคนนั้นคนนี้ ขอให้เห็นว่าเป็นเรื่องของชาติ และตัดไปก็จะดี

เส้นพระราชาธิบดีผู้ใดมา เมื่อเห็นดังนั้นแล้วข้าพเจ้าจึงพร้อมตัวขึ้นรถ และ
 ทักท่านสมาชิกท่านสงสัย เมื่อคอนเข้าข้างในจึงว่ามีใครจะขึ้นมหาวิทยาลัย
 ศาสตร์หรือมหาวิทยาลัยทั้งสี่ข้างนี้เป็นภาววัตถุตั้ง ซึ่งนำมาประเทศเขาทำ
 กัน คือมหาวิทยาลัยในมหาวิทยาลัยหรือว่ามหาวิทยาลัยแยกออกไป คือ
 มีการสอนหลายวิชาด้วยกันจึงจะเห็นการถูกต้อง ในเรื่องเปิดแผนการศึกษา
 ของชาติในขณะนั้นกระทรวงศึกษาธิการคิดว่าถ้าจะเรียนแผนการศึกษา
 ของชาติคือรัฐบาลเหมือนกันว่าควรจะได้พิจารณาหรือแก้ไขอย่างไรคงไม่
 ทันในปัญหาของท่านในข้อที่ ๒ ซึ่งท่านสมาชิกเมื่อเข้าก็กล่าวและ
 สงสัยในเรื่องครูผู้หญิง และข้าราชการผู้หญิงที่สอนอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล
 หรือกระทรวงศึกษาเวลานั้นเป็นจำนวนมาก ในข้อนี้ก็เป็นความจริง คือ
 ว่าพวกนักเรียนผู้ชาย และนักศึกษาไม่ยอมจะศึกษาใน วิชาครูและอักษร
 ศาสตร์ หรือเมื่อได้วิชาแผนก่อนแล้วก็ไม่เสียใจอื่น เมื่ออยากอยู่ใน
 กระทรวงศึกษาธิการเรียนคงแต่คงเดิมมาแล้ว ก็ที่รัฐบาลก็จะพยายาม
 ให้นิยมในวิชาครูยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงต้องเป็นข้อ
 ผลักดันแข่งขันกัน และเพิ่มจำนวนแข่งขันให้แก่นักเรียนชายให้มากขึ้น เป็น
 นักเรียนหญิงบ้าง ให้ครูผู้ชายมากขึ้น นักเรียนผู้ชายก็ให้เรียนครูชาย
 นักเรียนผู้หญิงก็ให้เรียนครูหญิง แล้วเราให้เงินอุดหนุนในค่าเล่าเรียน
 แล้ว เราเพิ่มจำนวนให้ผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ข้อนี้อีกต่อไป นอกจาก
 นการสอบแข่งขันไปต่างประเทศเราให้ข้อผลัดซึ่งจะให้บุคคลผู้หนึ่งเกลี้ย
 มาเป็นครูในกระทรวงศึกษาธิการ เราขอจำนวนครูผู้ชายให้มากขึ้น เมื่อ
 เช่นนี้ความสม่ำเสมอเรื่องครูชายก็อยู่ในโรงเรียนชาย ครูหญิงก็อยู่ใน
 โรงเรียนหญิง ซึ่งจะเพิ่มจำนวนขึ้นได้ ในที่สุดท่านสมาชิกคงจะเข้าใจ
 ในเรื่องการตั้งคณะรัฐศาสตร์ในจุฬาลงกรณ์ ซึ่งเราไม่คิดทำลายโรง

เรียน ข้าราชการศรัทธา ทวงกันขึ้นมาเราจะบำรุงมหาวิทยาลัยวิชาธรรม- ศาสตร์และการเมืองให้ดีขึ้น

๑๘.๓๖ น.

นายเสวี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ที่มณฑลชนบท ไม่มีใช้สิทธิไต่ถามเลย แต่ว่าผมเองที่จะตั้งพูด เท่าที่ผมได้ฟัง คำอธิบายของรัฐบาลและของมวลสมาชิกทั้งหมดนั้นแล้ว รู้สึกว่าผม เห็นด้วยกับคำอธิบายดังกล่าว ทางฝ่ายรัฐบาลมีโครงการประสงค์จะแยก วิชาศาสตร์ เอาไปอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ส่วนสมาชิกทาง ฝ่ายค้านมีความรู้สึก ว่า มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ก็ควรมีอยู่ แต่ว่า ให้อยู่ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง สำหรับผมเองนั้น ใน ฐานะที่ผมมีความรู้เห็น ธรรมศาสตร์อันที่หนึ่ง รู้สึกว่าในเรื่อง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองควรจะได้มี แล้วควรจะแยกไป จากวิชาศาสตร์ มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองเรียนเฉพาะ วิชากฎหมาย วิชากฎหมายก็ควรจะเป็นแขนงหนึ่งคือให้เห็นทางทนาย ความ จำศาล อัยการ เป็นต้น ส่วนวิชาวิชาธรรมศาสตร์นั้นคือทางฝ่าย ปกครองทางปลัดอำเภอ นายอำเภอ เจ้าหลวงประจำจังหวัดอย่างนั้น ถ้า จะพูดกันทุกวันนี้ วิชาธรรมศาสตร์และการเมืองรู้สึกว่ามีนักเรียน พลัน กระทบสำเร็จมหาวิทยาลัยมาเยอะมาก ๆ เกือบจะเรียกว่าเพี้ยนไป แต่วิชา ที่ได้ศึกษามาจะทำประโยชน์ ให้เห็นที่รักก็เฉพาะเท่านั้น นอกเหลือก็กำลัง เป็นอันว่าสำเร็จจากมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ฯ มาแล้ว ผู้ที่ไป เรียนตามยาวบางคนก็ไปว่าความไม่เป็นถึงศาล ทักท้วงว่าให้แยกว่าความหรือดี หัก ถ้าไม่ตั้งประเด็นไม่ถูก ชี้แจงสถานไม่เป็นที่รักพวกที่เรียนทาง

ขรรคมศาสตร์คชทางกฎหมายแขนงทางการเมือง ถ้าไปคางสายปกครอง
แล้วรัฐสภาจะไขว่เขวกันใหญ่ แต่อย่างไรก็ตามขมขี้มีความเห็นว่า.....

ประธานสภาผู้แทน : ผมฟังไม่ตลอดว่าสนธิสัญญาหรืออย่างไร

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ผมกำลังจะอธิบาย
โปรดให้ประธานฯ นั่งนึกเถียว

ประธานสภาผู้แทน : วาระนี้เป็นค้ำยัน ถ้าไม่อย่างนั้น จักระคาย
ไม่ถูก

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ผมไม่ค้ำยัน และ
ไม่มีสนธิสัญญาจะให้รัฐสภาจัดไปใหม่ สำหรับที่กระทรวงมหาดวิทยาลัยรัฐศาสตร์
นั้นฝ่ายสมัชชาจำนวนมากคงจะให้อยู่มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และ
การเมือง รัฐบาลจะเขาไปอยู่ศาลากลาง เพราะฉะนั้นผมมีความเห็นว่า
รัฐบาลควรจะรีบเอาไปพิจารณาเสียก่อน ผมขอตั้งญัตติว่าขอให้รัฐสภา
รีบไปพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง และผมว่าถ้ามีการลงมติแล้วรัฐสภาอาจจะแพ้
ก็ได้

ประธานสภาผู้แทน : คำเสนอข้อมติใครรับรอง เมื่อไม่มีใครรับ
รองก็เห็นอันว่าอธิบายก็พอไป

๑๙.๕๐ H.

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าได้ฟังการอภิปราย
มาตั้งแต่ต้นทางรัฐสภาถึงที่ทางสมาชิกได้ทวีความเข้าใจหลายประการ
ในชั้นสุดท้ายที่จะคงแผนกรรัฐศาสตร์ขึ้นในศาลากลางมหาวิทยาลัย ประ
การที่ข้าพเจ้าพอใจมากก็คือว่ารัฐสภาสนับสนุนโดยายที่จะแยกศาลาวิชาให้
แพร่หลายขึ้น แต่การที่จะอนุมัติให้รัฐสภาออกกฎหมายฉบับนี้ให้แก่
ข้าพเจ้าได้ฟังรัฐสภาซึ่งแรงแล้วก็ยังมีความไม่แน่ใจว่าอันที่จริงจะมีอีก

ขึ้นในขณะ ไทย ไทยไม่จดจำมันหรือเปล่า มันควายสำคัญที่ทุกคนมารัก
 รักด้วยเหตุวิเศษ มันจึงจบหลังสงครามเสีย แต่ข้าพเจ้าไม่กล้าสงสัยว่าจะลงไป
 ไปเพราะเจตนาของรัฐบาล แต่จะลงไปเพราะเหตุการณเกิดขึ้นเพราะการ
 คนมีคดีกฎหมายด้วยกันขึ้นไว้ ทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่คิดใจว่าถ้าหากสถานการณ์
 คนมีคดีกฎหมายขึ้นลงต่อไปแล้วจะไปลงถึงเจ้าข้าตามความหมายที่ข้าพ
 เจ้าสงสัยกันนั้นขอถามเรียนท่าน ข้าแต่จริงนั้นจริงแน่นอนรัฐศาสตร์ขึ้น
 ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแล้ว มีอยู่หลายอย่างที่สมาชิกคนหนึ่งของ
 ทางรัฐมนตรียังมีสมาชิกข้าพเจ้าสงสัยอยู่ประการแรกก็คิดว่านักศึกษ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยอื่นก็ไม่มีใครสร้างให้ทำการ
 ปกครอง วิธีการปฏิบัติทำให้มหาวิทยาลัยยุคปัจจุบันมีการผูกพันทาง
 การรวมมหาวิทยาลัยกับมหาวิทยาลัยไปใช้ในการปกครอง ถ้าเป็น
 จริงอย่างข้าพเจ้าคิดว่าแล้วนักเรียนที่ผ่านมหาวิทยาลัยแล้วคิดนักเรียนรัฐ
 ศาสตร์ที่แยกไปจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้นประการหนึ่ง และอีกประการ
 หนึ่งนักเรียนที่ผ่านมหาวิทยาลัยรวมศาสตร์และการเมืองอาชีพทาง
 กฎหมายขึ้นหมอบความก็ เป็นอัยการ เป็นเจ้าศาลเป็นผู้พิพากษาแล้วก็
 ต้องผ่านโรงเรียนของกระทรวงยุติธรรมอีกทางหนึ่ง ที่ออกจากรัฐธรรมนูญ
 ศาสตร์และการเมืองไม่รู้จะไปไหนแยกจากการศึกษาเล่าเรียนแล้ว ก็ยก
 กันไปหาเงินไม่ได้ เมื่อหากินไม่ได้คนที่สมัครเรียนวิชาธรรมศาสตร์
 และการเมืองก็คิดน้อยลงไปหรือไม่มี ถ้าจะศึกษาเล่าเรียนไปโดยไม่มี
 ทางประกอบอาชีพ อาชีพที่ดีของมหาวิทยาลัยส่วนมากทางราชการต้อง
 ใช้ ในทางรัฐศาสตร์ที่จะมาจากรูปร่าง ทางนิติศาสตร์ก็ต้องผ่านโรงเรียน
 ของกระทรวงยุติธรรม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็คล้ายๆ ไปโดยไม่ตั้งใจ
 ใจของรัฐบาลนั้นหรือเป็นความไม่ตั้งใจของสถาบันไทยไปเกิดแผนกรัฐ
 ศาสตร์ขึ้น ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยรัฐมนตรีก่อให้มหาวิทยาลัย

ของนักศึกษาให้เหมือนกัน จะทำได้อีกหรือไม่ ถ้าท่านทำได้อีกอันละ
 ประโยชน์ต่อนักศึกษาก็พึงรักใช้ชาติบ้านเมืองในการขายวิชาชีพหรือ
 ทำงานก็ตาม อาจจะได้เปรียบคนอื่นหรือไม่ ถ้าเหมือนกันแล้วสถาน
 ไม้คึกใจในเรื่องนี้ ค่อยส่งให้เขากำฟาสงกรมมหาวิทยาลัยกันไว้ แล้ว
 ท่านรัฐมนตรี ฯ ก็ยื่นนายกตั้งส่งแห่ง ส่วนนักศึกษาระทรวงใดต้อง
 การเท่าไรแล้วเราก็คัดค้านนั้น มหาวิทยาลัยทั้งสองแห่งจะได้แข่งขัน
 ทำความดีกันขึ้น ความท่ว่นวักในโรงเรียนที่เราคนักปกครองก็จะหมดไป
 เพราะฉะนั้นก่อนที่สถาน ฯ จะวินิจฉัยให้แก้ขาด ขยายจะเรียนตามท่าน
 รัฐมนตรีศึกษาธิการคงที่เรียนมาแล้วว่า ท่านประสงค์จะให้วิชา
 วิชาจริง ๆ ฉะเพาะที่ฟาสงกรมมหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยวิชากรรม-
 ศาสตร์และการเมืองให้เขาคิดพร้อม ๆ กัน โดยคุณภาพเท่ากัน ๆ จะทำ
 ได้หรือไม่ ถ้าได้สถาน ฯ ก็จะยินดีให้

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษา

ธิการ : ความจริงเมื่อข้าพเจ้าอภิปรายเมื่อก่อน ก็ได้พูดไว้แล้วว่า เรา
 ได้จัดตั้งคณะรัฐศาสตร์ขยับไปที่มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ ฯ ถ้าหาก
 ว่ามีเงินพอและมีครูพอ หรือเรามุ่งจะให้กิจการของการศึกษาเจริญขึ้น
 ได้ก็ควรแยกกันอีกหลาย ๆ แผนก ไม่เฉพาะแผนกรรัฐศาสตร์ อย่าง
 เห็นว่าพอจะทำกันได้ ความคิดก็ตรงกันอยู่แล้ว ไม่เช่นนั้นเราจะคิด
 กันมหาวิทยาลัยซึ่งเกินไปไม่ได้ ข้าพเจ้าในฐานะที่เห็นรัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงศึกษาธิการขอระทำให้มหาวิทยาลัยเจริญขึ้น เพื่อประโยชน์แก่
 บ้านเมืองทั้งท่านสงสัยว่าบางทีผู้ที่เรียนสำเร็จไปจากมหาวิทยาลัยธรรม-
 ศาสตร์แล้ว เวลาจะไม่มันงานทำ เมื่อเขานำท่านรัฐมนตรีสั่งราชการ
 กระทรวงพาณิชย์ท่านก็ไ้แข็งแล้วไว้ในพระราชบัญญัติข้าราชการพล

เวรคนมีอยู่แล้วว่า ผู้สำเร็จอนุปริญาณะ ปริญาณาคือควรจะให้เข้าในงานได้
หมกหมองกระทรวง ก็เหมือนไม่มีเวลาทำการเมื่องจะโรยเลย และทว่าถูก
กักกันไปอยู่ตำรวจบางแล้วไม่ได้มีที่มาจากธรรมเนียมศาสตร์ จงคนข้าพเจ้า
คิดว่ารัฐยอลจะต่ำอย่างนั้นไม่ได้ หรืออย่างว่าจะมี ก็มีบุคคลไปเฝ้าข้า
ว่กันเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าอยู่ที่ไหนก็ตามก็เห็นสถานศึกษาของรัฐ
บาลอยู่แล้วเหมือนกันและมีกฎหมายว่าเจริญบุคคลประเภทใด และมีวิทย
ฐานะ โดดเด่นอย่างนั้นอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นที่ซึ่งแจ้งชัดซึ่งใจของท่าน
สมาชิกผู้มั่งคั่งเมื่อถนัดก็หวังว่าท่านคงพระพะเข้าใจ

ร.ท. จงกต ไกรฤกษ์ (พิฆณุโลก) : ข้าพเจ้าขอสนับสนุนและ
ในโอกาสของพูดสั้น ๆ ว่าเพื่อนสมาชิกทั้งหลายจะได้มีเวลาวันจกกัน
ต่อไปในพระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งตามแรงจูงใจหรือใจความแล้ว ก็ก
ว่าเราจะสร้างสถานที่จะให้การศึกษา.....

ประธานสภาผู้แทน : สนับสนุนใช่ไหม

ร.ท. จงกต ไกรฤกษ์ (พิฆณุโลก) : สนับสนุน เมื่อกันเขา
ตามแล้ว ท่านตบ

ประธานสภาผู้แทน : เสนอละ ถ้าก็กันก็อย่างนั้น ประเด็น
กว้างไว้ประเดี๋ยว ให้คนผู้ค้ำช่วยเขาพูดกัน

๑๕.๕๐ น.

นายเทพ โขตินุชิต (ศรีสะเกษ) : ความจริงการอภิปรายของ
เราได้ไกลเข้ามาแล้ว คิดว่าท่านผู้มั่งคั่งซึ่งเขากวได้รับพระอภิปรายที่
อภิปรายและกันถึงปัญหาเรื่องว่าจะพยายามปรับปรุงมหาวิทยาลัยธรรม
ศาสตร์ให้ดีขึ้น แต่ว่าผลแห่งการวิจัยของท่านนั้น ในฐานะที่เราเป็น
สภาผู้ค้ำช่วยคุณวุฒิสมาชิกอยู่แล้ว มีวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ที่เห็นทั้งกันใน

ขณะนั้นที่สถาน ดังที่ผู้แทนหลายคนได้คัดค้าน ก็คือว่าเราเป็นห่วงว่า มหาวิทยาลัยแห่งนั้นจะมีลูกศิษย์ตกงานในกาลต่อไป แล้วก็เป็นห่วงในเรื่องการเมืองจริง ๆ แล้วก็มีความประสงค์กันอย่างหนึ่งทั้งนี้เป็นการเมือง ยกเอาให้การเมืองของเมืองไทยบริบูรณ์ตลอดไปไม่ขาดให้มีใครเข้ายัด เผลอเป็นโอกาสเคียดเคืองหรือทรูยาลดท้อหรือใคร ๆ ก็ถามที่จะประสาน ๒ มหาวิทยาลัยนี้ให้กลมเกลียวกันได้ และให้บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุขได้ก็จะเห็นพระคุณแก่เมืองไทยมาก

ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงขอคำมั่นสัญญาโดยเคารพรัฐมนตรีว่าการ หรือใคร ๆ ก็ถาม โดยเคารพรัฐมนตรีว่าการซึ่งเห็นนายภคมหาวิทยาลัยอยู่แล้วว่าท่านจะปรียปรองมหาวิทยาลัยจวมศาสตร์นี้ให้มีฐานะเสมอเหมือนมหาวิทยาลัยที่ต่างประเทศในปี ๒๔๘๒ จะได้หรือไม่ ท่านของขบประมาณสภาอะไร ๆ ก็ให้ ถ้าเป็นอย่างนั้นเราก็ตกลง ก็คือว่าเราจะยอมรับหลักการของกฎหมาย

พล. ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
 กวางที่ท่านสมาชิกของใจในข้าพเจ้ายินดีเหลือเกิน ทอดยาวจะเรียนให้ทราบว่าดิฉันก็ที่จะรับตกลงอย่างที่จะให้มหาวิทยาลัยเจริญรุ่งเรืองขึ้นเป็นอันแน่นอนทีเดียว ถ้าได้รับการอุดหนุนจากท่านสมาชิกในเรื่องขบประมาณแล้วความจริงเมื่อถึงนั้นเราก็ได้พูดกันถึงเรื่อง ของมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองเหมือนกันว่าเราควร จะปรียปรองให้เหมือนกันมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ให้ดีขึ้น แต่เดี๋ยวนี้ฐานะของนักศึกษาซึ่งมีแตกต่างกันอยู่ด้วยบุคคลหลายประเภททั้งเข้าศึกษาอันอยู่ในนั้น ไม่เหมือนกันก็ว่าลงกรวดซึ่งผู้เป็นนสติในมหาวิทยาลัยต้องสำเร็จ จากเดิรมือของมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ แต่ว่านักศึกษาวิชาธรรมศาสตร์ฯ ยังมีนักศึกษา

หลุดประเภทที่ใดโดยมิอาจถามแล้วเขาไปเรียนได้ ซึ่งในต่างประเทศได้เรียน
 เป็นพระราชาธิบดีมีกิจมากยิ่งกว่านั้นวิชาอื่นด้วยหรือมาตราฐานของกร
 ศักดิ์ยานันตวรจะได้อายุบุคคลที่สำเร็จแล้วแล้วแต่คนศึกษาแล้วเขาจะ
 เข้ามหาวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยที่ต่างประเทศก็มีพร้อมทั้งที่เข้าให้เข้า
 ระเบียบเช่นนี้แล้ว มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการศึกษอนับกับหา
 วิทยาลัยอื่น ๆ ที่เขาก่อนนั้น มลพราชมนตรีเจ้าตั้งถาวรให้มีมหาวิทยาลัย
 หลากแห่งเหมือนกัน เพราะฉะนั้นจึงมีเรื่องว่าทางกระทรวงศึกษาธิการ
 ก็จะใคร่มีวิธีทำให้เสียที่เสียคนเสียเสียเสียเสียเสีย

๑๕.๕๓ น. *

พ.ท. นโยม จุลานนท์ (เพ็ชรบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นหนังสือ
 อภิปรายของ ส.ส. นโยม หาเรื่องกรมออกสภาวิชาผู้ ศาสตร์ ไปก่อนหา
 ลงกรณมานานแล้ว ข้าพเจ้าเองในฐานะที่เห็นคนกลางจริง ๆ และก็ได้
 พิจารณาฐานะการของข้าง นกมาประการกษัตริย์การ อภิปรายของท่าน
 สมาชิกในสภาฯ เท่าที่รัฐบาลไทยเสนอมานานเราก็ขี้เจตนาได้ว่าเจตนา
 นั้นปรารถนาดีเพียงต้องการ ผลผลิตกับผู้ประ ศาสตร์ เพื่อให้ประโยชน์ใน
 ทางการปกครองแก่กระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นที่ทราบกันมาคแล้วว่าเป็น
 เรื่องหนักอึ้งหนักใจของสภาฯ เป็นอย่างมาก ปัญหาสำคัญที่สภาฯ ได้
 อภิปรายกันมานับว่าพอจำได้คือว่าท่าน สมาชิกทั้งหลายคงไม่คิดขี้เจต
 นาของรัฐบาลนี้ แต่คิดว่าใคร่แย่งกันมาหลายชั่วโมงนี้ไม่ใช่พูดว่า
 เราจะผลิตคนผู้ประ ศาสตร์หรือไม่ ปัญหาสำคัญอยู่ที่ประ ศาสตร์ที่ว่า
 จะเอาไปใช้ที่ไหน ทางรัฐบาลยังคงจะไว้ใจให้พวกกระทรวง ท่าน
 สมาชิกหลายท่านเห็นต่างเห็นใจในทางนี้ เมื่อราชการ ทยอยกันขี้เจตนา

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอขอให้รัฐบาลลดบ่อน้ำมันว่าพระราชบัญญัติยกเลิก ทางรัฐบาลจะว่าอย่างไร

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : คำว่าจรรยาไต่ท้าวอะไร รัฐบาลก็ยืนยันมันว่าจะทำอย่างไร รัฐบาลเห็นว่าในการปรับขึ้นราคาใหม่จะสมควรแล้วและอีกปัจจัยทุกอย่างทุกมุมก็ไม่มาจะส่งผลกระทบต่อ วิชาพิจารณาเรื่องอยู่แล้วว่าการศึกษาเป็นของสำคัญแห่งชาติแล้วจะไปแก้ถึงมหาวิทยาลัยให้เสียอะไรอย่างไรได้ เพราะฉะนั้นจะขอยืนยันว่าจะปรับอย่างไรกันก็จะเสนอเช่นนี้ไม่มีกรณีอื่นอย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อรัฐบาลขอขึ้นเช่นนี้คงจะต้องปรึกษาที่ประชุมคือไปคิดควรจะให้รัฐบาลลงไปพิจารณาแล้วเสนอมาใหม่ ก็ไม่เห็นด้วยมีสองประเด็น ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะให้รัฐบาลลงร่างพระราชบัญญัติขอขึ้นไปพิจารณาแล้วเสนอมาใหม่ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น สมาชิกยกมือ ๓๒ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นฉันว่าให้พิจารณาในที่ประชุม

๑๕.๐๐ น.

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินิจโลก) : ขอยพระคุณที่ให้หลักที่วางตลาด คือว่าที่ประชุมเป็นที่ยอมรับที่สุดของชาติ แล้วขอพระราชบัญญัติที่จะสร้างมาตรฐานการศึกษาให้สูงขึ้น ถ้าวัดจะสร้างแผนการศึกษาขั้นต้นที่ศาลากลางมหาวิทยาลัย เพื่อมุ่งสู่การยกระดับให้สูงขึ้น ที่ประชุมของสภาไม่เห็นเห็นจะนำพิจารณาเช่นอย่างอื่น นอกจากร่างขึ้นของ

คิดแล้วจึงขอพระที่นั่งเสวยพระชาดกอยู่คนเดียวที่วังจริงแล้วคำนึงได้เองว่าจะ
 เข็มถาวรเข็มนาฬิกาของพวกพวกนี้ที่ขอยกขึ้นหนึ่งหนึ่งขึ้น และยกขึ้นข้าง
 รัฐบาลก็ให้กำหนดสัญญา ๒ ทน ๒ ครั้ง ท้ายครั้งมีคำว่าให้ใช้กระทำ
 เช่นนั้น เช่นนั้นแล้วจะมอบหมายของพวกนี้แล้วกันสมาชิกผู้หนึ่งคนหนึ่ง
 ทนเพื่อทราบความว่าความเข็มนาฬิกาของพวกนี้ ถ้าเราไม่ใช้ขดเหล็ก
 รัฐบาลกัน ก็ยังมีขดเหล็กของรัฐบาลกัน ขกประการหนึ่งคือการ
 ของชาติกับพระที่นั่ง ถ้าพระที่นั่งแล้วเหล็กขดก็ขึ้นขึ้นขึ้นใน
 เจริญขึ้นมีความเจริญก้าวหน้าของโลหที่ขดไปทุกประเทศที่ทำการฝึก-
 ฝนประชาชนของเข้ให้มีความเจริญในแง่และแขนงของวิชาที่ขึ้นความ
 ถิ่นต่างๆ ที่ขดขดขดขดขดขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้น
 เมื่กรัฐบาลมีน้ำใจขึ้นกว้างขวางมุ่งการโลหที่จะแยกวิชา การของมหา
 วิทยาลัยให้สูงขึ้นแล้ว เป็นโทษผลของสมาชิกสถานจะส่งหนักขึ้นขึ้น
 เพราะฉะนั้นขอสนับสนุนรัฐบาลนี้ นาน ๆ จะให้สนับสนุนสักครั้ง

นายสาคร กลิ่นสกา (พิจา) : ข้าพเจ้าได้ฟังเข็มนาฬิกา
 ตั้งแต่เข้าจนบัดนี้แล้วจึงขอเรียนไว้ว่า ที่รัฐบาลเสนอมานสมาชิกทุก
 คนก็คงจะเห็นพ้องด้วยความเจริญของประเทศชาติ ยังมีหนักหัวอย่าง
 เก็บไว้คือการเมืองมาแต่กรมชางหรือเครื่องเล่นตัวเข้ามาแซก เพราะฉะนั้น
 เพื่อว่าถ้าประนีประนอมไว้ข้างใจแก่สมาชิก ขอให้รัฐบาลสาขาวว่าแรงนั้นไม่
 มีการเมืองเข้ามาแทรกแซงหรือไม่มีส่วนตัวเข้ามาแซก อย่างนั้นแล้วข้าพเจ้า
 เห็นว่าสมาชิกทุกคนต้องช่วยคลักการนั้นๆ ข้าพเจ้าขอให้รัฐบาลรับรอง
 และปฏิญาณว่าทำช่วยข้อข้อจรวัดไม่มีการเมืองหรือส่วนตัวเข้ามาแทรกแซง

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
 ขอสรุปเอาว่าไม่มีการเมืองเข้ามาแทรก

๑๕.๐๔ น.

นายสนธิ รวีวรรณ (หนองคาย) : พระเด็นในข่าวที่ได้แจ้งกันมาว่า จะตั้งและยกผู้ศาสตราจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยขึ้นในการที่จะพิจารณาเรื่องพระราชบัญญัตินี้ ก็จะต้องพิจารณาว่าเป็นการสมควรที่จะมีหรือที่จะตั้งคณะกรรมการขึ้นในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การที่เราจะตั้งคณะกรรมการยกผู้ศาสตราจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น ถ้าเราพิจารณาหลักการตั้งกันแล้ว เห็นว่าเห็นของไม่มีเป็น เพราะว่ามีในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และกรมการเมืองที่มีวิทยากรเป็นครูและครูกฎหมายอีกอยู่แล้ว ที่ท่านสมาชิกคณะรัฐบุรุษ เหล่าท่านว่าคุณมาพาศงมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองยังหัดกันนี้ โทษเหตุทั้งหมดมหาวิทยาลัยนี้เป็นธรรมศาสตร์ของชาติ เมื่อก่อนหวังก็เพื่อความเจริญของชาติ ท่านควรจะปรับปรุงและถ่วงเสถียร เช่นว่าหลักสูตรมีที่ ไม่พอ ก็เพิ่มหลักสูตรเข้าไป อบรมไม่ก็เพิ่มการอบรมเข้าไป การที่จะโอนไปมหาวิทยาลัยรัฐ ลงกรณ์นั้นข้าพเจ้า.....

ประธานสภาผู้แทน : เพื่อกำความเข้าใจ ไม่ใช่เรื่องไหนเรื่องแยกอะไร เป็นแต่ว่าตั้งคณะผู้ศาสตราจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเปิดการสอนหลักสูตรให้ถึงชั้นปริญญา เวียงแยกเรื่อง โชนในทอนไม่มี

นายสนธิ รวีวรรณ (หนองคาย) : ในการที่จะไปตั้งอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็เมื่อในธรรมศาสตร์มีการสอนวิชาปกครองและกฎหมายซึ่งไปใช้ที่หน้าท้องนาอำเภอ ข้าหลวง อยู่แล้ว ก็ไม่เป็นการ จำเป็น อย่างไรที่จะต้อง ให้มีขึ้น เป็นการเปลืองเงิน ของรัฐเสีย ๆ เมื่อเห็นว่าธรรมศาสตร์และกรมการเมืองมีหลักสูตรไม่พอ ข้าพเจ้าก็

เห็นว่าควรจะมีการวิจัยป้องกันผู้ศรัทธาและท้าวเวรยรมกันใหม่ ในการที่
 จะให้มีการสอนในใจสิ่งทรงกรมมหาวิทยาลัยนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะไม่
 เอาเขาจารย์เทวดามาสอน คงจะเอาคนมาสอนให้เข้านคน ไม่ใช่สอนให้
 เก็บเทวดา ทว่าถาวรธรรมของธรรมศาสตร์คงไม่ดี ที่ต้องลึกลับมีการ
 คอวังมีชั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจแทนนักศึกษาที่ได้อาตมศึกษาอยู่ในสถาน
 ข้าพเจ้าทำใ้ทำงานศึกษาอบรมการปกครอง กัดคือจะเขียนถึงเรียน
 อบรมการปกครอง ข้าพเจ้าพร้อมจะคิดหาอยู่ก็มีในเวลา เพราะ
 ฉะนั้นท่านสมาชิกผู้มเกลยรักโดยทั่วไวยมาแล้วนั้นอยู่ที่ลือชื่อเคยพูดหรือ
 ลือท่อนต่างหาก ไม่ใช่อยู่ที่สำนักศึกษา หรือการศึกษา เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรที่ได้อาตมอยู่กับมหาวิทยาลัยฟ้าสงครามนี้ไม่ควร
 เป็นการเปลืองเงินทองแผ่นดินเปล่า ๆ

อีกประการหนึ่ง มีบางท่านสนับสนุนว่าการ โยนไปจัดตั้งชนใหม่
 เป็นการทำให้ประเทศชาติก้าวหน้า ข้าพเจ้าจึงแคลงใจอยู่มาก ข้าพเจ้า
 ถ้าหากการไม่ผลแล้ว ข้าพเจ้าคาดการณ์ว่าให้ยิ่งแยกกัน ทำให้
 ข้าพเจ้าจากกันชน เมื่ทำเช่นนั้นทำให้แตกกัน แทนที่จะทำให้บริวารท้าวชัย
 ธรรมศาสตร์กัน แต่ไปทำมหาวิทยาลัยอีกแห่งหนึ่งกชน เมื่เช่นนั้น
 ทำให้มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองลด สมรรถภาพ ให้คำหรือ
 น้อยลง ซ้อมเมตมการตก ก็ต้องมีการกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า
 จะให้ก้าวหน้า ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการตกให้ต่ำลง ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า
 เราปกครองประชาชนก็โดยจะไม่ให้ราษฎรผู้จักประชาชนไปก็ย ก็ตั้งมั่นว่า
 จะช่วยโอกาสทำการปกครองบ้านเมืองแต่ผู้เดียว แล้วก็ออกว่าราษฎรไม่มี
 ราษฎรไม่ นี่เป็นการถ้อโอกาส ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอแนะนำนักศึกษาเงิน
 งบประมาณทั้ง ๓ ล้านบาท มาอบรมสั่งเสริมประชาชนให้รู้ระบอบการ

ปกครอง เมื่อก่อนก็มีกิจการหนึ่ง ที่เรารู้ว่า ราษฎรไม่มีเงินเก็บออมซื้อ
สำหรับปกครองประเทศตัวเอง และเมื่อเรามีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
สภานิติบัญญัติเห็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่หลวงแล้ว ที่เราจะเสนอพ้องการ
ปกครองของเราให้ด้วยระบอบที่สมควรต่อการปกครองประเทศ แต่ก็เป็นถาวรแล้ว

ที่กระทรวงมหาดไทย เมื่อเวลานี้เขาพูดพูดไปเสียหน่อย เพราะไม่มี
เรื่องมา บบหรืออะไรจะพูดไปเลยก็เอ็งว่า ถ้าเรามีคนเข้าพวกแซง ๆ ก็
ได้มีบางทีเป็นได้บ้างแล้วในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นี่ นอกจากจะ
การที่คนกัน ก็ยังช่วยประการต่างๆ แล้ว เราไม่มีการยื่นกันกัน เช่นผู้
สำเร็จวิชาศาสตร์ ก็มีมณฑลอย่างนั้น มีสาขาอะไรสาขาหนึ่ง เรียกว่า
วิชาศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๆ ก็อันนั้นปริญญาโทวิชาศาสตร์
เมื่อสำเร็จปริญญาโทวิชาศาสตร์แล้ว ทำการปกครองอย่างละเอียดได้
แทนทั้งภายในและภายนอกประเทศ แต่แล้วเสร็จแล้วเจ้ากระทรวงมหาด
ไทย จะเพราะกระทรวงมหาดไทยไม่เอาใจใส่ ไม่สนับสนุน แล้วหันมา
ตามหาไปจับตาดูคนของตนในมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ ก็ทำให้มหา-
วิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๆ เสื่อมถอยลงหน่อยลง และอีกประการหนึ่งซึ่งที่
ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้กล่าวมาแล้วว่า เมื่อจัดตั้งกระทรวงใหม่ผู้สำเร็จ
จากมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ ๆ ก็ไม่มีโอกาสเข้าไปสมัครในกระ-
รวงที่เขาไปจับตาดูก็จะทำให้มหาวิทยาลัยอื่นล้มไปโดยทางซัดม ซอน
ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเพื่อจะรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงแก่ตัวกัน ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่า
ควรจะได้คงอยู่ เมื่อตั้งกระทรวงมหาดไทยก็ควรเปลี่ยนแปลงหลัก
สูตรหรือพระธรรมนูญศาสตร์ แต่ทำถาวรยิ่งขึ้นใหม่มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ ๆ เช่นนี้ขอโทษสัก และอีกประการหนึ่งมีหลายท่านที่
สนับสนุนว่าในการแก้ไขซึ่งกันก็ควรเปลี่ยนแปลงมาแต่แรกซึ่ง ข้าพเจ้าขอให้

เทศน์ว่า เสด็จมาทรงรถแข่งนั้น เมล็ดนั้นคือว่าพูดถึงเรื่องนายอ๋อง แล
เรื่องชาลครุฑ มีผลมรดกภาพเพอร์รี่คือหัวเรื่องนั้น ที่ท่านเรียกเอา
ธรรมศาสตร์ไปปกครองแล้วจะทำการปกครองต่อไปได้ เพราะเหตุว่า
การเมืองที่ไทยแปรผกผัน จึงขอคัดก็หัวพระยาปัญญิตินเกล้าให้ผ่าน
ไปให้

๒๒๖๒ ๒.

นายหัวราชธรรมนิเทศ (บ่คุมรถ) : ยี่สิบห้าแห่งมานาน
แล้วก็ขอข่าวระชนแสดง ความเข้าใจ กับนักหัวขบถที่พาเจ้าให้ศึกษาทั้งทั้ง
ข้าพเจ้าเคยเป็นทั้งตาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และธรรมศาสตร์ ฯ
ก็อยู่ที่สองแห่ง ก็ว่าโรงเรียนเก่าปกครองนั้นตั้งมีผลเดิมมาจากโรงเรียน
ข้าพเจ้าการพลเรือนของพระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง โรงเรียนนั้น
ได้สร้างไว้ให้แก่ประเทศเป็นคุณแก่ประเทศชาติมาหมาย ถ้าจะสืบประวัติ
แล้วจะเห็นได้ว่าผู้ที่สำเร็จวิชาจากโรงเรียนนั้นแล้วไปเป็นเทศน์ผู้ว่าราชการ
จังหวัดกันแทบจะไรต่าง ๆ มากมายทีเดียว และเทศน์โรงเรียนข้าพเจ้า
การพลเรือน จะได้หายไปก็เพราะว่าโรงเรียนข้าพเจ้าการพลเรือนเป็น
รากฐานของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนี่แหละ เมื่อฐานะตงโรงเรียน
ข้าพเจ้าการพลเรือนสูงขึ้นทางการก็ตั้งขึ้นขึ้นเป็นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยา
ลัยในครั้งรัชกาลที่ ๖ และเมื่อตั้งขึ้นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแล้วก็มี
แผนก เราเรียกว่าเพียงแผนก แผนกอักษรศาสตร์ แผนกวิทยาศาสตร์
แต่โรงเรียนข้าพเจ้าการพลเรือนนั้นก็มาเป็นแผนกหนึ่งของจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยด้วย เวลานี้เรียกกันว่าแผนกวิชาประวัติศาสตร์ คำว่า
ประวัติศาสตร์ แปลว่าเรื่องราวหรือยุคครอง คือหมายถึงเปลี่ยนการปกครองแล้ว
ทางราชการได้ย้ายโรงเรียนกฎหมายไปขึ้นจุฬาลงกรณ์เป็นคณะหนึ่งเรียก

ว่าคณะนิติศาสตร์ และเมื่อเวลานั้นทำลงกรมมหาวิทยาลัยก็มีคณะ
 อธิการศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์อยู่ แต่ส่วนแผนก
 รัฐประศาสนศาสตร์นั้นมีเรียน ๒ ปีหลัง หมายถึงจะเป็นคณะใดคณะหนึ่ง
 เพราะทางราชการก็มาฝากไว้แก่นิติศาสตร์ ค่ะตามีการตั้งมหาวิทยาลัย
 ขรรพศาสตร์และการเมืองขึ้นกับภาคนิติศาสตร์นี้ไปอยู่กับมหาวิทยาลัย
 วิชาธรรมศาสตร์และการเมือง และยังมีเชิญแผนกรัฐประศาสนศาสตร์นั้น
 ก็เสร็จปีที่ ๒ เป็นต้นว่า โรงเรียน กฎหมายไปอยู่กับมหาวิทยาลัยวิชา
 ธรรมศาสตร์และการเมือง แผนกรัฐประศาสนศาสตร์ก็หายไปเป็น
 ความตัวพักหนึ่ง จะเป็นตัวทางการเวลานั้นเรามีผู้ปกครองเพียงพอ เพราะ
 ว่าผู้ที่เล่าเรียนมาจาก โรงเรียนข้าราชการพลเรือนก็มีจำนวนมากพอดูอยู่
 และที่สำเร็จจากรัฐประศาสนศาสตร์ก็มีอยู่มาก ทางที่ทางราชการจะไม่
 คำนึงถึงในชั้น เล่าถึงวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองค้ำไป วิชา
 ธรรมศาสตร์และการเมืองทั้งชั้นแรก ๆ นั้น ก็มีแค่แผนกนิติศาสตร์แห่ง
 เดียวค้ำค บัญญาทางนิติศาสตร์บัณฑิต แล้วต่อมาเมื่อที่สำเร็จปริญญา
 ทางนิติศาสตร์บัณฑิตแล้ว ก็มีวิชาเลือกคือให้มีวิชาเลือกชั้น ต่อเลือก
 เรียนปริญญาโท ต่อจากปริญญาตรี เลือกเรียนปริญญาตรีมหาวิทยาลัย
 วิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองก็เค็มเศรษฐกิจศาสตร์เข้าไป เค็มรัฐศาสตร์
 เข้าไปและวิชาทางการทศเข้าไป เรียกว่าเป็นปริญญาโท เรียกว่าค้นคว้า
 และเห็นปริญญาที่เรียกว่าเรียนตามความสมัครใจ คือถอยชั้นนล นกนิติ
 ศาสตร์บัณฑิตก็พอชดมากมีจำนวนน้อย แต่เวลานี้ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เป็น
 วิชาที่เรียนตามชอบใจสมัคร เศรษฐศาสตร์เข้าไป รัฐศาสตร์เข้าไป
 คำว่า รัฐศาสตร์นี้ ไปรคั้งชื่อสิ่งแยกด้วยที่ผู้ ตั้งหลักสูตร นั้น ไม่ใช่รัฐ-
 ประศาสนศาสตร์ เพราะเรียนในหลักสูตรเป็นถาวรค้นคว้าเท่านั้นเองไม่ได้

มาถึงก็ไปปรนปรือเป็นนักปกครอง เพราะฉะนั้นก็มีนักศึกษามารัฐศาสตร์
ชั้นปริญญาโท จำนวนเท่าไรก็ไม่แน่นอน มีทั้งปริญญาชั้นตรีชั้นโทแล้ว
ปริญญาตรีมาแล้วเลือกเอา ก็ไม่ทราบวิชาที่เรียนนั้นวิชารัฐศาสตร์
เรียนหลักสูตรบ้านนอก เรียนหลักสูตรอิสระ เพื่อประกอบปริญญาตรี
สำหรับเข้ารับราชการตามกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ พระราชบัญญัติ
ข้าราชการพลเรือนก็เปิดโอกาสให้พวกที่เข้าปริญญาตรีเหล่านี้เข้ารับราชการ
ได้ในตำแหน่งต่าง ๆ ทุกกระทรวงทบวงกรม แต่ว่าถ้าใครมีรัฐศาสตร์
มาด้วยก็จะกระโดดเข้าสมัครมาด้วยก็เป็นปริญญาโท ใช้ทำราชการก็ได้
เงินเดือนมากกว่าชั้น ปริญญาตรีเรียนปกครองที่รัฐศาสตร์ชั้นตรีรัฐบาลก็
ตกลงแล้วว่ารัฐบาลจะผลิตปรนปรือให้เป็นนักปกครองที่แท้จริง ให้เรียน
ทั้งทางหลักสูตรและหลักสูตรกวดขันต่าง ๆ ก็ว่าถ้ามีความจำเป็นของโรงเรียน
ข้าราชการฝ่ายปกครอง ของ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
ทางรัฐศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองนั้นเป็น
ปริญญาโทและเรียนวิชาที่เลือกเรียนไม่ได้บังคับให้เรียน รัฐบาลจะคง
ชั้นนี้ไปชื่อว่ารัฐศาสตร์เข้าด้วยกันให้พวกเราสิ้นชั้นไป แต่ว่าชื่อที่
แท้จริงนั้นเรียกว่า “รัฐประศาสนศาสตร์” แต่เขาเอะ การเรียกชื่อ
นั้นไม่สำคัญ จะเรียกอย่างไรก็ได้ แต่รัฐบาลได้ตกลงแล้วว่าจะให้
ภาคเรียนทางปฏิบัติ ภาคฝึกฝนปรนปรือ เพื่อจะให้ได้บุคคลที่ชั้น
จำนวนมากชื่อนายอำเภอ ปลัดอำเภอแล้ว ความต้องการของทางการ
ก็มีอยู่ ไม่ใช่มีที่ตั้งแต่ยกต้น ผิดกับที่เราตั้งโรงเรียนฝ่ายปกครอง เวลา
นั้นหาปลัดอำเภอที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับราชการให้เหมาะสมควรหาคนเข็ด
ถึก รัฐศาสตร์ทั้งโรงเรียนฝ่ายปกครองขึ้นมาฝึกหัดกันแล้ว แต่นี่รัฐบาล
คงรัฐศาสตร์ชั้น แล้วฝึกฝนปรนปรือเสียด้วย ในทางความรู้อย่างที่
ปริญญาตรี แต่ในทางฝึกฝนปรนปรือก็อาจจะไม่จำเป็นก็ต้องเห็นนายอำเภอ

หรือกลัวจะเห็นการเปลี่ยนแปลงไปชั่วฉิวราว ข้าพเจ้าเห็นว่าที่รัฐบาลเห็นหลักการที่เห็น ก็เป็นการกว้าง ๆ พอ ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะไปแย่งมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองแต่อย่างใดเลย เพราะเหตุว่ามหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองนั้นเปลี่ยนแปลงให้เห็นชั่วราชการทั่วๆ ไปแล้วให้มีปริญญารัฐศาสตร์ปริญญา เศรษฐศาสตร์ปริญญา ก็เป็นการดีแล้ว ทำอย่างไรก็คงทำต่อไป แต่มีผู้วิตกว่าการตั้งรัฐศาสตร์จะเป็นการโค่น เพราะทางนักเขารับนักเขียนเขาก็เริ่มเรียนวิชาปกครองของแต่ส่วนรัฐศาสตร์นั้นจะต้องได้ปริญญาตรีก่อนแล้วเรียนปริญญาโท แต่เราไม่มีอะไรจะเรียนมากเท่าไร แต่ไม่เป็นกาว โคนกัน แต่มีผู้วิตกว่าถ้าในสมัยที่ชาติสภาจะแยกโรงเรียนฝึกฝนอบรมผู้ศึกษาแล้ว จะทำให้ผู้เรียนวิชาธรรมศาสตร์ด้อยไป เพราะเหตุว่าผู้ที่ไปอบรมต้องเป็นผู้ที่ได้อุปริญญาตรี เพราะฉะนั้นแทนที่ เขาจะยกขึ้น การส่งเสริมการตั้งขึ้น ไม่ใช่เป็นการลด แต่ว่าเป็นการทำเป็นกาวคนละหลัก วิชาธรรมศาสตร์เอาหลักวิชาปกครองหลักปฏิบัติหน้าที่ หลักอบรมอะไรเขามียกหลายอย่าง เพราะฉะนั้นไม่ใช่แย่งอะไรกันเลย เป็นกาวมุ่งกันไว้คนละแนว แนวนี้เป็นแนวระดับ รัฐศาสตร์ก็ได้ รัฐบัณฑิตก็ได้ ถ้าเศรษฐกิจเป็น เศรษฐศาสตร์บัณฑิต เหมือนทางโน้น เพราะว่าทางโน้นเป็นข้าราชการคองรัฐ วิชาหลาย ๆ อย่าง จะมีทั้งทางข้าเถื่อนและที่เขาคองการอบรมคนให้รู้จักปกครองได้จริง ๆ ก็เขาจะมีบ้าง แต่ที่ว่าล่งไรก็ดี ในกระทรวงมหาดไทยก็ไม่มีแต่แผนกข้าเถื่อนแผนกเดียว มีอีกหลายร้อยแผนกที่บรรจุจากมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ที่จะเข้าไปได้ แล้วก็ครูศาสตร์ที่รัฐบาลเสนอมาก็เหมือนกัน แม้แต่เมืองนอกเองทุก ๆ แห่งเขาก็ต้องการใครก็ได้ที่. เ. ละ. ไร. มา. แล้ว. ถ้าจะเป็นครูก็ต้องมาเรียนวิชานาน โดยเฉพาะ นี่เป็นของดีของการ. ยิ่งคนมีวิชาออกแล้วว่ามีครูสักคนหนึ่งเวลานั้น เขาก็จะ

คิดว่าโรงเรียนยังมีศักดิ์ศรี สักสิ่งหนึ่ง มีครูคนหนึ่งคิดว่าโรงเรียนที่
 เก่งศักดิ์ศักดิ์ แต่ความจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาที่ดีมีคุณภาพดี มี
 เกณฑ์แล้วทั่วโลก แล้วคิดว่าเขาเป็นปลัดอำเภอเขาเอาเอา ข้าพเจ้าก็
 เห็นว่าเขาน่าคนนี้ โดยเฉพาะเขาเข้ามาทางราชการจะให้การบริหาร
 บ้านเมืองของเราเข้าไปโดยเรียบร้อย มีสมรรถภาพรู้จักปกครองราษฎร
 คิดว่าถ้าราษฎรทั่วไปไปเวลาน่าจะปกครองด้วยกฎหมายอย่างเขายกก็เห็น
 จรมได้ ก็คือต้องเป็นพ่อเป็นแม่เป็นอะไร เพราะฉะนั้นคณะรัฐศาสตร์ของ
 ฟ้าลางคณะมหาวิทยาลัยจึงเข้านคณะที่เขาคิดกันแล้ว ก็ไม่ใช่เป็นการที่
 ตัดทิ้งแต่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อย่างไร กลายเป็นการส่งเสริมซึ่งกัน
 และกันด้วยซ้ำไป และแม้แต่ผู้รับใช้จากธรรมศาสตร์เป็นรัฐศาสตร์
 ตัดไปแล้ว ปลายทางกลายปลายทางทางโน้นอาจจะต้องเอียงกันก็ได้ อาจ
 จะรับรองคุณภาพอาจจะรับรองวิทยฐานะกันก็ได้ แต่แล้วกลับเป็นอันหนึ่ง
 กันแยกกันก็ไม่ใช่เหมือนกัน แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเวลาความจำเป็นของ
 บ้านเมืองที่จะให้มีปลัดอำเภอดี มีความจำเป็นเหลือเกิน และข้าพเจ้า
 เห็นว่าหลายหัวเมือง และเห็นว่าต้องมีนายอำเภอที่ไม่ใช่แต่เก่งวิชา
 อย่างเดียวต้องเก่งในทางปฏิบัติรู้จักคิดคั่งก็มีราษฎร รู้จักพระสงฆ์ของเจ้า
 เห็นออกเห็นใจในทุกชั้นของราษฎรด้วย สิ่งนี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามหา-
 วิทยาลัยฟ้าลางคณะจึงจะรับไปจัดทำ และการไปจัดทำนั้นเป็นการสนับสนุน
 สนุกกิจการที่มีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้ทำมาแล้วเหมือนกัน

นายเทียม ไชยนิรันดร์ (ฉาก) : พวกนี้มามากแล้ว ข้าพเจ้า
 ขอเสนอให้ส่งมติ
 มีสมาชิกรับรอง
 มีประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ส่งมติ มีผู้รับรองถูกต้องแล้ว

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : การสรุปข้ออภิปรายก็สรุปแล้ว
ทำไมท่านประธานจะต้องขอลงญาติ.....

ประธานสภาผู้แทน : ก็สรุป เจ้าของญาติก็ขอสรุป รัฐบาล
มีเจ้าของ ไม่ใช่ ท่านจะขอสรุป หรือว่า.....

พระมณเฑาะว์วิมลศาสตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม :
ที่จริงเรชชทำความเข้าใจในคดีเดียว ไม่ใช่ต้องการอะไร คืออย่างเข้าใจ
ผิดอยู่ ภาครัฐบาลได้คำร้องอยู่แล้วก่อนที่กระเด็นออกหมาย ฉะนั้น ก็ว่า
พยานฝ่ายเสียงภักฝ่าย ถึงในศาลานเราได้รับกันอยู่แล้วว่าควรจะมีแผนก
หรือคณะรัฐศาสตร์ขึ้น ที่สงสัยกันว่ากลับไปมีขึ้นที่ศาลากลาง รัฐ-
บาลอยากจะชดทำความเข้าใจว่า ก่อนที่คณะรัฐมนตรี จะได้ลงมติใน
เรื่องนี้เป็นประการใดนั้น ได้เชิญผู้แทนของ ๒ มหาวิทยาลัยเข้ามาปรึกษา
หารือฝ่ายมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ เลขาธิการได้มา ส่วนคณะก็
นั้นไม่มี มีอะไรหรือไม่ก็ไม่ทราบ เพราะได้แจ้งวันประชุมให้ทราบ
แล้ว รัฐบาลก็ได้ตามเลขาธิการ ของ มหาวิทยาลัย นี้ ว่าในการ ที่มี
ผู้ปรารถนาและรัฐบาลเห็นชอบด้วย ในการที่จะตั้งคณะรัฐศาสตร์ ขึ้นแห่ง
ใดแห่งหนึ่งในมหาวิทยาลัย ๒ แห่งนี้ ทางฝ่ายธรรมศาสตร์ เห็นเป็น
อย่างไร เลขาธิการ ธรรมศาสตร์ บอกว่า ยังไม่เตรียมพร้อมที่จะตั้ง ได้
ทางฝ่ายจุฬาลงกรณ์บอกว่าเตรียมพร้อมที่จะตั้งได้ ทางฝ่ายธรรมศาสตร์
ก็ไม่ขัดข้อง เพราะว่าใครรองเงารที่คง ๑๕-๑๖ ที่แล้วก็ยังไม่ได้ดำเนินการ
เหตุการณ์เป็นอย่างนี้ รัฐบาลจึงของขยประมาณมาให้จุฬาลงกรณ์เพราะเขา
เตรียมตั้งอยู่แล้ว จึงขอเรียนคือท่านสมาชิกสภาให้ทราบนี้ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง โรงเรียนกฎหมาย ได้คำริมาแล้วแต่รัฐบาล
ข้างๆ ไม่ใช่ความผิดของรัฐบาลนี้ แต่อีกอย่างหนึ่งโรงเรียนนี้ จะรับ

เฉพาะผู้ผ่านชั้นปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์มาแล้วเท่านั้น เพราะฉะนั้นการทวงโรงเรือนนี้ ไม่มีทางเลยที่จะทำให้มหาวิทยาลัยต้องล้ม คนที่มหาวิทยาลัยทางกฎหมายได้ขอตรงแล้วจะตั้งฝ่ายธรรมศาสตร์มาก่อนจึงจะทำได้ ถ้าทำที่ใดเรียนมานานไม่มีอะไรหลุด

ประธานสภาผู้แทน : จะได้ลงมติข้อใด รัฐบาลได้ขแรงแล้ว มีผู้เสนอให้ลงมติ

นายเนิน เกษสุวรรณ (กรรป) : ข้าพเจ้าขอให้ยึดถือปรัยที่ท่านผู้ใดยื่นคำในการทวงโรงเรือน เพราะว่ายังมีข้อข้องใจกันอยู่ในการที่จะทำรื้อรื้อรื้อทาง ดูจะเป็นการผิดกรรมไป ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดขบรับรอง

มีสมาชิกขบรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : ไม่มีช่วยหิ้วช่วยทางอะไรหรือที่ท่านหลายชั่วโมงแล้ว ๒๘ คนที่พูดมา ๒๘ ครั้ง ไม่มีช่วยหิ้วช่วยทางจะขอแยกออกแยกเด็ก

มีผู้ขอเสนอให้ยึดถือปรัย และมีผู้เสนอให้ยึดถือปรัยข้อไป มีผู้ขบรับรองทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าขอหมกจากที่ประชุม ท่านผู้ใดเห็นควรยึดถือปรัยข้อไปโปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรยึดถือปรัยลงมติได้แล้วโปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นกันว่าที่ประชุมลงมติให้ลงมติ ข้าพเจ้าขอขบรับรองที่ประชุม ท่านผู้ใดเห็นควรจะขบรับรองการแห่งร่างพระราชบัญญัติขึ้นไว้พิจารณาข้อไปโปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกทั้งหมด ๘๒ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ถอนชื่อ

มีสมาชิกยกมือ ๘๒ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นดีเห็นว่าประชุมกันหมดให้รับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัติแก้ไขพิหารณาชข้อ ๒

พลโท บัณฑิต เพชรน้อย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
สำหรับพระราชบัญญัติฉบับนี้ขอเสนอให้พิหารณา
ชวคเดียว

ประธานสภาผู้แทน : รัฐสภาขอเสนอให้พิหารณาชวคเดียว
ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่า
ประชุมกันหมดให้พิหารณาชร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ๓ วาระในคราว
ประชุมต่อไป

ข้อพิหารณาในวาระที่ ๒

เลขานุการรัฐสภา : ร่างพระราชบัญญัติพิหารณา
วิทยาลัย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑

โดยที่เห็นควรสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิหารณา
มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๕๕๒

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติฉบับนี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติพิหาร
ณาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาขึ้นต้นนี้

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติ
รพาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๖ และให้ใช้ความต่อไป
นี้แทน

“มาตรา ๖ คณะต่างๆ แห่งมหาวิทยาลัยนี้คือคณะพาณิชย
ศาสตร์ และการบัญชี คณะรัฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรม
ศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์และ
ครุศาสตร์”

มาตรา ๔

นายเพียร ราชธรรมนิเทศ (ปทุมธานี) : คณะรัฐศาสตร์
ข้าพเจ้าขอเสนอให้แก้เป็น “คณะรัฐประศาสนศาสตร์”

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้แก้คำว่ารัฐศาสตร์เป็น “รัฐ
ประศาสนศาสตร์” จะมีผู้ใดเห็นด้วยหรือไม่โปรดยกมือขึ้น ทาง
รัฐบาลไม่ขัดข้อง

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : การที่สภาจะพิจารณา
กฎหมายฉบับนี้เป็น ๓ วาระพิจารณารวดเคี้ยวนี้ ตั้งการให้วาระเร็ว
การที่จะมาแก้ด้วยคำจาก “รัฐศาสตร์” เป็น “รัฐประศาสนศาสตร์”
ให้ท้ายยักก็ไม่เห็นเป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองแก่ประการใด นอกจาก
จะทำให้ สับสนยุ่งเหยิงแล้ว ความจริงข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับกฎหมาย
ฉบับนี้ เมื่พิจารณาไปแล้วก็เคารพมติของประชุม การที่จะ
แก้เป็นประการใดนั้นไม่สำคัญ ความจริงเราต้องการแต่เพียงจุดหมาย
ที่ชัดเจนก็ปกครอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยจึงขอให้คงเดิมดีกว่า

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของระกันนั้นหรือไม

นายเพ็ญ ราชธรรมนิเทศ (ปทุมธานี) : ถ้าเป็นการยุ่งยาก
จะชื้ออะไรก็ได้ ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดข้อง

นายกว้าง ทองทวี (กาฬสินธุ์) : ละเพราะมาตรา ๖ คณะ
แห่งมหาวิทยาลัย คือคณะพาณิชย์ศาสตร์ และการบัญชี ถ้าเขาความ
และ เข้าด้วย เมื่อมาตรา ๒๙ ตอนท้ายนั้นเขียนพาณิชย์ศาสตร์ และ
เศรษฐศาสตร์ไป เพราะฉะนั้น และ คำนี้ควรตัดออกเพราะรวมกัน
ไม่ได้ คณะพาณิชย์ศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ ไม่ใช่ และการบัญชี ที่
เวลาไปให้ตัดข้อย่อยเลขกลายเป็นพาณิชย์ศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ ส่วน
การบัญชีเขียนปริญญากิต่างหาก ต้องใช้คำว่า และ นี้ควรตัดทิ้งก็
ควรใช้ว่าการพาณิชย์ศาสตร์และเศรษฐศาสตร์

ประธานสภาผู้แทน : ถัดคำตกไป เจ้าของ

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
ประเด็นของท่านจะเข้าใจ ที่จริงไม่ตก มีข้อของคณะแล้วก็ขอย่อยข้อของ
ปริญญา

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของร่างที่แจ่งว่าชื่อของคณะข้างล่าง
ชื่อของวิชา

นายเทพ โชติเมธิต (ศรีสะเกษ) : ข้าพเจ้าขอคัดค้านว่า และ
จากสภาคณะกรรมศาสตร์ คือมีและคุรุศาสตร์ข้างหลัง แล้ว ๒-๓
และขอคัดค้านว่าและออก

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
ไม่ขัดข้อง

หลวงจรรณพรพิศาล (ตราด) : ตามธรรมเนียมท่านฤๅถามว่า
เคยมีบัญญัติกัน เมื่อมีข้อความซึ่งไม่รักกัน หรือกันเป็นกัน ๆ วรรค ๆ
แล้ว มี และสักท้าวกันก็เขวเท่านั้น คณะต่าง ๆ แห่งมหาวิทยาลัยนี้ ก็
คณะพาณิชย์ศาสตร์ คณะการบัญชีนั้นจึงจะถูก คณะการบัญชีนั้น
ถือพระยักไว้ต่างหาก ไม่ควรจะมีและเรียกว่าคณะการบัญชี ก็คิดและ
ยกไป เขาคณะแทน

พล. ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
คำมีนคณะ หรือเรียกว่า Faculty คือคณะพาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี
อยู่คณะเดียวกัน เพราะฉะนั้นใช้คำว่าและรวมกันอยู่ไม่ใช่แยกกันความที่
สมาชิกเข้าใจ

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของร่างชี้แจงว่าชื่อของคณะว่า คณะ
พาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี ชื่อคณะอย่างนั้น

ขุนฤๅทศศิกษุมกร (นครราชสีมา) : มีคำอยู่นึกเขวข้างท้ายว่า
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์และครุศาสตร์ "และ"
ที่จริงไม่ต้งคิดก็คิดว่าไ้แบ่งเป็นคณะ คณะท้ายก็ตั้งชอว่า "และ" ด้วย
รวมกันสองอันคณะอักษรศาสตร์ ครุศาสตร์คณะเดียวกัน และคณะที่
ท่านสมาชิกชี้ ข้างเจ้าเห็นว่าไม่ต้งตั้ง

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีสะเกษ) : ข้างเจ้าขอถอน

นายกว้าง ทองทวี (กาฬสินธุ์) : ที่ท่านสมาชิกว่าคณะอักษร
ศาสตร์รวมกันเป็นคณะก็ยังไม่ถูก คุณอนทำเข้าใช้อักษร ค. ที่คิดมัน
ไม่ถูก

ประธานสภาผู้แทน : เป็นเจ้าของร่างเอง นั้นเป็นขอขงวิชาของเขา
อยู่แล้ว คำว่า "และ" และ "คณะ" รวมกัน วิชาแยกกัน อย่างนี้คิดใจ
หรือไม

นายกวาง ทองทวี (ภาพสินธุ์) : แต่ว่าเมื่อก่อนจะยอมให้ตัด
หรือมี เจ้าของถนนไปแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของถนนไปแล้ว ขอให้คืนไป เข็มอันว่า
ตามที่เขาเขียนไว้

เลขาธิการรัฐสภา : ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑๙ แห่งพระราช
บัญญัติจัดตั้งกรมมหาวิทยาลัย และให้ใช้ความต่อไปในแทน มาตรา
๒๑๙ ให้มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาสำหรับวิชาต่อไปนี้ ครุศาสตร์
ใช้กำกับว่า ค.

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : สำหรับครุศาสตร์ให้
ใช้กำกับว่า “ค” ค. ตัวเดียวหรืออย่างไร ถ้าหากว่ามี ค. ตัวเดียว
ข้าพเจ้าขอแก้เป็น คว. หรือ คค. ให้เพราะพริ้งสักหน่อย

ประธานสภาผู้แทน : เขาอย่างไร คค. หรือ ค. หรือจะแปร
ญัตติว่า เป็น ค.ค.

พล.โท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
คค.เดิมใช้ ค. ถัดอยู่แล้ว ถ้าเปลี่ยนใหม่ก็ต้องเปลี่ยนกันหมด คว.ใช้
ของเดิมนั่นเอง

ประธานสภาผู้แทน : คุณบุญเที่ยง ว่าอย่างไร

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : คค.เดิมใช้มาอย่างไร
ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าเดิม ค. จะเพราะพริ้งกว่า ขอทึนยืน แล้วแต่สภา

ประธานสภาผู้แทน : ก็ต้องโหวต

พระยาโทถวนนิคมมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ใส่เป็น คค. ก็จะต้องแก้กันอย่างอื่นอีกด้วย รัฐศาสตร์ก็เป็น ร. ถ้าแก้แล้ว
ระค.ก็แก้ไปหมด กระผมขอเวียนเท่านั้น

ประธานสภาผู้แทน : ทางรัฐฯ กลยณัณว่าถ้าแก้ก็ตั้งแก้
หลายอย่างที่ไม่ใช้ละเพราะแก้ตัวหนึ่งก็ตัวเดียว ระยัณัณหรือไม

นายบุญแห่ง ทองสวัสดิ์ (ถ้าง) : เพื่อป้องกันความใจ
ชอตถน

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าขอแก้คำว่า
“ ครุศาสตร์ ” ที่ใช้ช้อยว่า ค. ให้เป็น ค.ร. ที่กว่า มีละนั้นระเกศความ
ทลลอย่างที่ท่านสมาชิกลงเพราะละนั้นเพื่อเหมาะสมใช้ “ ค.ร. ” ไปเลย
“ ครุ ” แปลว่าหนัก

ประธานสภาผู้แทน : ที่ท่านขอแปรญัตติในคำว่า “ ค ” เป็น
“ ค.ร. ” ข้าพเจ้าก็ไม่มีผู้รับรอง

นายเพียร ราชธรรมนิเทศ (ปทุมธานี) : ฌรรับรอง เพราะว่า
เป็นคำดล้า ความค้วเดียวไม่ใ้ ตั้ง “ ค.ร. ”

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้แปรญัตติและมีผู้รับรอง ทางเจ้าของ
ร่างจะว้อย่างไร

พล. ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ:
เอวอย่างเคิม ยัณัณอย่างเคิม

ประธานสภาผู้แทน : ทางเจ้าของร่างยัณัณ....

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าชดยัณัณ ไม่เช่นนั้น
รู้สึกว่่าน่าแก้ยกเล็ชเิน ในฐานะที่ข้าพเจ้าเคยเป็นกรรมา ไม่ผิด

ประธานสภาผู้แทน : ที่กว่าท่านยัณัณ โดยอ้างเหตุผลว่าผิด
ผิดควรถูกเพราะละนั้นต้องโหวต ข้าพเจ้าขอปรึกษาที่ประชุม ใครเห็นควร
แก้ ค. เป็น ค.ร. โปรดยกมือชน

สมาชิกลงมือ ๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : ใครเห็นควรคงตามวังเดิม ไปรคยณลธัน
สมาชิกรัฐมี ๑๑๙ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าคงไว้ตามวังเดิม

ขุนคลังทูลศึกษา (นครราชสีมา) : คำว่า "ครูศาสตร์"
ที่จริงต้องเป็น "ครูศาสตร์" ทิวังว่าท่านประธานและท่านที่เคยเป็นครุยา
อาจารย์คงจะทราบก็ เพราะในคำนี้ว่า "ครู" หมายถึง "ครู" คำว่า
"ครู" ที่จริงเป็น "ครู" แปลว่าครูหรือหนักข้าพเจ้จะยากจะให้ตรงกับคำ
ศัพท์จริง ๆ คณะครูศาสตร์นี้แต่ตั้งเดิมเป็นแผนกครุศึกษา ในบททวิศึกษา
ลยัฯ ฟ้าลงกรณีเข้เรียกว่าแผนกครุศึกษา ไม่ใช่ "ครู" อย่างนั้นเข้าใจ
ว่าอาจจะมีผิด คำว่า "ครู" อย่างนี้เป็น "ครู" ที่กันนั้นก็

ประธานสภาผู้แทน : คือท่านขอแก้ "ครูศาสตร์" เป็น "ครู
ศาสตร์" ใช่ไหม

ขุนคลังทูลศึกษา (นครราชสีมา) : ขอแก้ "ครูศาสตร์"
เป็น "ครูศาสตร์"

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าว่าตามภาษาบาลีเดิม "ครู" ไม่ใช่
"ครู" แต่ท่านขอแก้อย่างนี้ เจ้าของว่างจะว่าอย่างไร

พล.ท. มักร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
คำนี้เป็นคำในพระราชบัญญัติเดิมเหมือนกัน มีคำว่าครูศาสตร์เหมือนกัน
ครุก็ครุก็เหมือนกัน ท่านประธานคงจะเข้าใจได้โปรดขัง

นายเพ็ญ ราชธรรมนเทศ (ปทุมธานี) : ตามศัพท์ถูกต้องแล้ว
แต่ไม่อ่านครุอ่านครู

ประธานสภาผู้แทน : ว่าอย่างไรท่านขุน

ขุนคลังทูลศึกษา (นครราชสีมา) : สมขอขึ้นขัง

ประธานสภาผู้แทน : ผลต้องตามที่ขอร้อง ครูเขาเรียนแต่
เพราะในเส้นสถฤกษ์ใช้กันใช้ทำนงจึงรวมหาครู เรียกให้ตามคำร
อ่าใครที่มีผู้ลงชื่อ

ขุนคงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา) : ถ้าท่านข้างเอาคำทวี
คำราไฟญโท ข้าพเจ้าขอเถียงอีกว่าตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๐ ถอยหลังลงไป
จะมีแผนกหนึ่งในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเรียกว่าแผนกครูศึกษา อันนั้น
เป็นประวัติไม่เชื่อกฎามศุลหลวงอ้ง ๆ ด้กัใด เหมือนอย่างนั้นคำนั้นก็ไม่มี
อย่างท่านว่า แต่ที่จริงคุณนั้น แต่จะเอาอย่างไว้ก็ตามแต่ในเขตานุกรมมี
เข้ที่กัไว้

ประธานสภาผู้แทน : เห็นคั้นว่าท่านยื่นยื่นข้าพเจ้าขอหม
ท่านผู้ใดเห็นควรแก้ครุเป็น ครู ไปรคยกมชชน

สมาชิกยกมือ ๕ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรวงไว้ตามเดิม ไปรค
ยกมือชน

สมาชิกยกมือ ๑๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันวางไว้ตามร่างเดิม

เลขาธิการรัฐสภา : ต่อไปพาณิชย์ศาสตร์และเศรษฐศาสตร์
ใช้ถัถษรปะ พศ. รัฐศาสตร์ใช้ถัถษรย่อ ร.

นายยงยุทธ ฟังฟ (อุบลราชธานี) : พาณิชยศาสตร์และ
เศรษฐศาสตร์ใช้ถัถษรย่อว่า พศ. นี้ ข้าพเจ้าสงสัยว่ามาตรา ๖ คณะ
พาณิชยศาสตร์และการบัญชีไม่มีเศรษฐศาสตร์ด้วย เพราะฉะนั้น
พาณิชยศาสตร์ควรจะใช่ พ. ตัวเดียว ถ้าจะมีเศรษฐศาสตร์ก็ควรจะ
อย่างอื่นไม่ควรเป็น พศ. อีกคั้น ข้าพเจ้าเห็นอย่างนั้น

พล.ท. บัณฑุ พงษ์เทพ (อุบลราชธานี) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
เป็นวิชาที่เรียนด้วยกัน เพราะฉะนั้นต้องรวมกันเข้า พศ. รวมอยู่ด้วยกัน
กันเรียนวิชา ก็เรียนกันไม่ใช่แยกเรียน อย่างวิชาบัญชีจึงได้มีตัวอักษร
ตัวหนึ่ง

นายขยงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) : ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ควรใส่
เครื่องหมายศาสตร์คว้ควรใส่พาณิชย์ศาสตร์โดย ๆ

ประธานสภาผู้แทน : ท่านเห็นควรแก้ข้างไรซึ่งใหม่

นายขยงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) : ถ้าจะมีว่าพาณิชย์ศาสตร์
รวมมีเศรษฐกิจรวมอยู่ด้วยงั้นแม้พาณิชย์ศาสตร์ ไม่มีเศรษฐกิจ
รวมอยู่ด้วยก็ขอแต่เพียงว่าใช้พ. ณิชยศาสตร์ด้วยก็พอให้ใช้ชื่อย่อ พ.
ช.่างเดียว

พระยาไพฑูริโกภินทร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ใช้อักษร พ. ด้ยจะตรงกับพาณิชย์ศาสตร์ซึ่งใช้ พศ.

ประธานสภาผู้แทน : คณะเมืองนี้คณะขยงยุทธ ๆ ทวงชนมากให้
ทางฝ่ายเจ้าของญัตตินั้นแล้วคณะขยงยุทธ ๆ ก็ขอแต่เป็นว่า พศ. เช่น พ.
แต่ทางนี้กระทรวงศึกษาธิการซึ่งระเบียบบัญชี คือตามปกติข้อพิจารณา
ถ้าว่ากันถึงหลักการที่ทางนั้นมีคณะศาสตร์วิชาศาสตร์หลักใหญ่อยู่ที่
นั้น ส่วนเรื่องทั้งหมดนั้นเรื่องเก่า เป็นเรื่องเก่าทั้งหมดแต่ว่าคิดมาพอ
เกี่ยวกับหลักการมีวิชาศาสตร์วิชาศาสตร์เป็นอย่างนั้น

นายขยงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) : มีมาเดิมแล้ว ผม
เห็นว่าแม้พาณิชย์ศาสตร์มีเศรษฐกิจรวมแล้วก็ไม่ควรใส่ คว้ควรใส่
พาณิชย์ศาสตร์อย่างก็ควรแก้ตามเสียงที่อันนั้นใหม่ก็ควรแก้เสียเลย
เมื่อไม่ถูกต้องแล้วก็ควรแก้เสียผงเห็นเป็นอย่างนั้น

ประธานสภาผู้แทน : คดีไม่ใช่อย่างนั้นหลักการคนนั้นเขาไม่ได้
แก้ เขาเลิกอันเก่ามาเขาขอเพิ่มครูศาสตร์กับรัฐศาสตร์ เพราะฉะนั้น
วิชาที่เราพิจารณาแต่แก้ไขกันนั้นก็ ๒ อันนั่นเอง ส่วนนอกจากนั้นถ้า
จะแก้ก็ทำใหม่จนเรื่องหนึ่งต่างหาก เพราะฉะนั้นหลักการถือว่าหลักการ
การสองอย่างจะแก้กันอย่างอื่นได้อย่างไร เรื่องเป็นอย่างนี้

นายอุทัย พึ่งภพ (อุบลราชธานี) : เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็
ไม่คิดใจชดเชย

ประธานสภาผู้แทน : ขอใจ

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องที่
จะร่างร่วกเกี่ยวกับกล่าวไว้ในสถานแล้ว ที่ประธานว่ามีคะแนนเพียง
มากตามแล้วเรื่องควางค่าไม่ควรแก้เป็นร่างอย่างรัฐยาถกแล้วและเอา
หลักการมาตั้งข้อสงสัยไม่ได้ ว่า่างมาช่วยกันแก้กันได้อีกกันแก้ ใ้ช้อย่าง
รัฐศาสตร์แห่งแล้วว่า พ. ไปตรงกับแพทย์ศาสตร์ข้าราชการซึ่งก็มาว่า
กันโดยพูดได้ เรื่องด้อยค่าก็พูดได้ สมว่าอย่างนี้

นายเพชร ราชธรรมนิเทศ (ปทุมธานี) : ข้าพเจ้าขอท้วงที่
ท่านรัฐมนตรีหญิงซึ่งแจ้งเมื่อกัน ท่านรัฐมนตรีผู้นี้ถ้าจะมิจะเข้าใจ
ในเรื่องพาณิชย์ศาสตร์ เศรษฐศาสตร์นั้นเวียนหัวถกกันด้วยกันไป คือ
เวียนคอมเมอสิลแล้วก็ต้งเวียนอีกชนในมิลส์ด้วย เพราะฉะนั้นพาณิชย์
ศาสตร์และเศรษฐศาสตร์นั้นต้องไปด้วยกัน พาณิชยศาสตร์แล้วก็
เศรษฐศาสตร์ ไม่ใช่เขาได้มา พ.ศ. แล้วไปพ้องกับแพทย์

พระยาโทณวนิกมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ข้าพเจ้าเข้าใจดี ข้าพเจ้าเคยเห็นอาวร้ายเหมือนกัน แต่ที่แก้กันอย่างนี้
ก็กลัวว่าจะช้กับถกแก้เขาทำมาแล้ว เพราะเขาทำอยู่แล้ว การแก้กัน
นั้นเสียเงินเสียทองด้วย

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเหลือเกิน
ในกรทที่ท่านประธาน ฯ ทวงเมื่อครั้นว่า ทพคณนั้นเฉพาะครศาสตร์
รัฐศาสตร์ แล้วอย่างอื่นเขยงอยู่ทำไม เดิมมากต้องพิจารณา นี่เป็น
ตัวถูกหมายทั้งหมด ทุก ๆ ตัว เพราะฉะนั้นผมขอเรียนถามอีกว่า ข้อ
ไปจะพิจารณาตัวเดิมหรือไม่ ไม่อย่างนั้นให้รัฐไว้เสียให้หมดเมื่อจะให้พูด
แต่ว่าครศาสตร์และรัฐศาสตร์ทำไมจึงเขยงอันนั้นมาแล้วทำไมไม่พิจารณา
ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ถูกต้อง จึงขอเรียนถาม

ประธานสภาผู้แทน : ตามธรรมเนียมสมาชิกผู้สนใจในหน้าที่ของ
ตัวเมื่อเขาเสนอร่างพระราชบัญญัติอันใดมา สมาชิกต้องค้นคว้าก็จริง
ว่าเขาเป็นอย่างไรพระราชบัญญัติที่ร้อยยกพันประชุมมาครั้งไหน เพราะ
เหตุอะไรอย่างนี้ ต้องสยสวค้นคว้ากัน โดยท่านเองแล้ว เพราะฉะนั้น
จะมีหลักการอย่างนี้ คือถ้าหากว่าหลักการกว้าง ๆ แก้ไขเพิ่มเติมพระราช
บัญญัติอันนั้นรู้จักกันทุกตัว แต่หลักการที่อยู่ในครั้งหลักการที่พูดกัน
แล้วพูดกันอีก ก็พูดกันในสองอันนี้ว่า ควรจะรับหลักการหรือไม่ควรจะรับ
หลักการ ก็พูดกันอย่างนี้ ก็หลักการเย็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็สนใจต่อท่าน
ว่าหลักการอยู่เท่านี้แล้วนั้นมาเดิมไม่ใช่ข้อแก้ไขทั้งหมด หลักการสองอัน
จึงพูดให้ฟังอย่างนี้

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่า
ตัวอักษรอื่น ๆ พิจารณาไม่ได้ มาพิจารณานั้นเฉพาะแต่คำว่าครศาสตร์
และรัฐศาสตร์ก็แล้วกันทำไมท่านเลขาธิการรัฐสภาจึงมาอ่าน พาณิชย
ศาสตร์อะไรกัน ทำให้พวกข้าพเจ้าเข้าไปขอ เพราะฉะนั้นขอเรียนว่า
อีกทีว่าจะอนุญาตให้พิจารณาหรือไม่ ถ้าไม่อนุญาตก็ให้ผ่านพ้นไป ไม่
ต้องมาถกเถียงกันอีก

ประธานสภาผู้แทน : ก็ชี้แจงให้ฟังแล้ว ขัดถ้ามั่นมาถ้างั้น
ถ้าท่านจะพิจารณา ข้าพเจ้าก็ถือหลักการอย่างเคร่งครัด ก็พิจารณาไม่ได้
ที่ท่านนั้น ถ้าไม่ระมัดระวังมาว่าให้ฟังทั้งหมดก็ข่ม ข้านแถมกับข้านลัดก็
ท่านไป ถ้าไม่ระมัดระวังมาขยันก็ตรงนั้นตรงนี้ ก็ข้ามแล้วก็ได้เสียเวลา
ร้อยกันไป

นายเทพ โสตันจิต (ศรีพระเกษ) : ทางที่ข้าพเจ้าจะเข้าไปจัด
หรือบางที่ท่านจะดักก็ไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าเข้าใจว่า แม้หลักการที่
แต่ครั้งศาลหลวงหรือผู้ตัดสิน ฟ้องศาลหลวง เช่น ขู่ ก็ควรมาแต่ในพระราช
บัญญัติก็พอจะเข้ามาแก้ไข ถ้าไม่ระมัดระวังไม่ได้ แต่รวมแก้ไข แต่ท่าน
สัดหรือข้าพเจ้าจะเลิกข้อให้ที่ประชุมวันจี่

ประธานสภาผู้แทน : ก็มีผู้แสดงความเห็นเสนอว่า จะแก้กัน
หรือแก้ไขได้ ให้ที่ประชุมวันจี่ ถ้ามติของที่ประชุมมีความเห็น
อย่างนั้น นอกจากที่ตกลงกันไว้ในขั้นต้นก็ตามใจ เพราะฉะนั้นขอตาม
ที่ประชุมเคยจนเพื่อไม่ให้เสียเวลาว่าจะพิจารณาเพราะหลักการกำหนด
ไว้หรือว่าจะเปลี่ยนแปลงทุก ๆ คณะที่เขียนมา ข้าพเจ้าขอปรึกษาที่
ประชุมว่าท่านผู้ใดเห็นว่าควรพิจารณาแต่เฉพาะในหลักการ ข้อได้โปรด
ศกมยต้น

มีสมาชิกยกมือ ๗ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าพิจารณาทุกตัวอักษร
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๒ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ก็เห็นว่าเฉพาะในหลักการ ๗ ที่พิจารณา
ทุกตัวอักษร ๑๒ เป็นอันว่าพิจารณาทุกตัวอักษร

เลขที่การรัฐสภา : วิชาการบัญชีใช้อักษรย่อ บ.ช. วิทยา-
ศาสตร์ใช้อักษรย่อ ว.ท. วิศวกรรมศาสตร์ใช้อักษรย่อ ว.ส.

นายขยงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) : วิทยาศาสตร์ใช้ ว.ท.
ข้าพเจ้าขอเป็น ว.ส.

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้ขอแปรญัตติในคำว่าวิทยาศาสตร์
ใช้อักษรย่อว่า ว.ท. เป็น ว.ส. ใช้ใหม่

นายขยงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) : ขอถอน

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าขอแก้คำว่า วิศว-
กรรมศาสตร์ใช้อักษรย่อว่า ว.ส. นั้น ควรจะมาใช้ว่า ว.ก.

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้ขอแก้วิศวกรรมศาสตร์ใช้อักษร
ย่อว่า ว.ค. เป็น ว.ก.

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
นี่ของเก่าที่เขานำมาเท่านั้นเอง และถ้าพูดถึงการย่อแล้วโดยมากเขาก็
เอาคำหน้าของคำเช่นว่าวิศวกรรมศาสตร์ข้าพเจ้าใจว่าหลักเป็นอย่างนั้น
วิศวกรรม ใช้ ว. ศาสตร์ก็เอา ศ. ซึ่งของเก่าก็มีอยู่แล้ว

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าขอประธานไทยที่
ระบองก็ทำกันที่งานรัฐมนตรีก็น่าจะ การที่จะใช้อักษรย่อนี้ควรใช้
อักษรหน้าตัวหนึ่ง ตัวหลังตัวหนึ่ง แล้วทำไมวิทยาศาสตร์ทำไมใช้ วท.
ไม่ใช้ว่า ว.ศ. ว.ก. นั่นถกแล้ววิศวกรรมศาสตร์

ประธานสภาผู้แทน : นึกดูเน้นว่า เห็นจะเห็นอย่างนี้กระมัง ที่
ท่านรัฐมนตรีขี้แจ่ง คอเขาอักษรข้างหน้ามาเรียงเช่น วิทยาศาสตร์
เอา วท. เพราะฉะนั้นที่ท่านค้านมานั้นไม่ตรงกับที่ท่านตั้งการว่าใหม่

นายเนิน เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าไม่คิดใจของตน

เลขานุการรัฐสภา : สดาลัยถาวรรมศาสตร์ ใช้ถักยรัด สด.
ถักยรัดศาสตร์

นายสาคร กลิ่นผลา (พังงา) : เมื่อก่อนถักยรัดถาวรรม
ศาสตร์ข้าพเจ้าขอแก้เป็น ส.ศ. เพราะว่าเมื่อก่อนถักยรัดถาวรรมศาสตร์ ท่านให้
ทวิท้ายตรงกัน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านขอแก้อย่างไร ขอแก้เป็น ส.ศ. ใช่ไหม

นายสาคร กลิ่นผลา (พังงา) : ขอแก้เป็น ส.ศ.

ประธานสภาผู้แทน : ถักยรัด สด. มันก็หลักเกี่ยวข้องกับเมื่อก่อน
เพราะสดาลัยถาวรรมศาสตร์ สด. หลักเกี่ยวข้องกับ

นายสาคร กลิ่นผลา (พังงา) : ให้มันตรงกับศาสตร์ คือ
สดาลัยถาวรรมศาสตร์

ประธานสภาผู้แทน : ก็คุณต้องการเอา ศ. มาต่อ ส. หรือ

นายสาคร กลิ่นผลา (พังงา) : ใช่

ประธานสภาผู้แทน : ถักยรัดอื่นเขาไม่มีถักยรัด

นายสาคร กลิ่นผลา (พังงา) : วิชาถาวรรมศาสตร์ วก. น
สดาลัยถาวรรมศาสตร์ ขอแก้เป็น ส.ศ.

ประธานสภาผู้แทน : วก. วิชา ขยับหน้า เหมือนอย่างที่ว่า
วิทยาศาสตร์เอาตัวหน้า สด. ก็เอาตัวหน้า

นายสาคร กลิ่นผลา (พังงา) : เพื่อบุให้ถูกต้อง ข้าพเจ้าขอถอน

เลขานุการรัฐสภา : ถักยรัดศาสตร์ ใช้ถักยรัด “อ”

ประธานสภาผู้แทน : ทมคกรวประมุขปรีทษาในวาระที่ ๒
สำหรับร่างพระราชบัญญัตินี้แล้ว เพราะฉะนั้นขอปรีทษาในวาระที่ ๓
ต่อไป ท่านผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติให้ใช้กฏหมายมากได้ ขอได้
โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกถกมือ ๓๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่สมควรจะใช้กฏ
หมาย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกถกมือ ๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอนว่าที่ประชุมนี้สมควรให้ใช้กฏ
หมายได้ระเบียงวาระต่อไป ขอเสนอว่างพระราชบัญญัติควบคุมการ
ประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๙๑ ของขุนคกงุทษศึกษากร
แต่ว่าขุนคกงุทษศึกษากรได้เสนญัตติมาว่า ขอให้เลื่อนการพิจารณา
ญัตตินี้ไปในพิจารณาในวันที่ ๕ สิงหาคม ท่านจะขแรงหรือไม

ขุนคกงุทษศึกษากร (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอเปลี่ยนแปลง
ระเบียงวาระประชุมสภาผู้แทนครั้งที่ ๑๗ สามัญ ชุดที่ ๑ วายการที่ ๖
ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๙๑
ของขุนคกงุทษศึกษากร และนายชัยวัฒน์ อินทรพันธ์ ไปประชุมปรีทษา
พิจารณาในระเบียงวาระสภาผู้แทนในวันพฤหัสบดีที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๙๑
จากกระทูถถามเป็นรายการร่างพระราชบัญญัติที่วางมาในวันพฤหัสที่
๒๙ กรกฎาคม ๒๔๙๑ ทั้งนี้เพราะเหตุว่านายชัยวัฒน์ อินทรพันธ์ ผู้ร่วม
กับข้าพเจ้าเป็นเจ้าของเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีการทำเป็นไป
ต่างจังหวัดในการเขยมราษฎรยังไม่ถกกัน จึงมีอจาจะประชุมในวันนี้ได้
และยัดกันก็เห็นเวลาเกิน ๑๖ น. แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกในทางที่คดีกว่า

ท่านสมเด็จพระเอกาทศรถกับแล้ว เพราะวาระนั้นข้าพเจ้าขอความกรุณาต่อเสนา
นั้นว่า ขอไปรักให้เสนาญาติของข้าพเจ้าไปศึกษาในวัดพุทธหัตถ์ศักดิ์
ต่อจากพระเชษฐวาระที่ตามทางทรงรณมาน

ประธานสภาฯ แทน : ด.มณูศักดิ์เขียนมานมประเด็นที่ทรงตั้ง
พด้อย ๒ ประเด็น ประเด็นหนึ่งขอเสนอระเบียบการจะไปเพื่อพิจารณาใน
วันที่ ๕ สิงหาคม ค.ศ.คราวหน้า แปลว่าขอเสนอญาติไป อีกประเด็นหนึ่ง
ถามว่าเมื่อถึงวันนั้นแล้ว ให้เสนาญาติขึ้นพิจารณาในเรื่องแรกนี้ด้วยมี
เป็นอย่างไร ในวันที่ ๕ นั้นทางข้าพเจ้าได้ขอพระเชษฐวาระที่ตามทาง
ไปแล้ว ที่มีการเปลี่ยนแปลงระเบียบการ ตามปรกติเราเคยทำแต่เพราะวันจะเอา
ข้างหน้าไปข้างหลังข้างหลังไปข้างหน้าก็ยังไม่แน่นอน เคยมีญาติกันมา
ทั้งนั้นแล้วแต่เสนาพิจารณาว่าควรจะเป็นอย่างไรดีกว่า

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ตามข้อบังคับที่ประชุมไม่มี
ใครเห็นเป็นอันว่าที่ประชุมอนุมัติ ไม่ควรใช้ข้าวไป ก็ถึงที่ประชุม
อนุมัติเสร็จเรื่องไปแล้ว ขอให้ข้าวไปเลย

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วยที่ว่า
ไม่มีผู้ค้าน อย่างประธานว่าข้าพเจ้ากำลังจะพูดก็พอประธานขึ้นพูดก็
วันนั้นพิจารณาเพียงว่าควรจะได้หรือไม่ ส่วนจะเข้าระเบียบวาระภายหลัง
กรณีหรืออย่าให้เข้าสู่อีกแล้วแต่เหตุผล ตามธรรมเนียมไม่เคยเห็นใครเลย
เมื่อเจ้าชองร้องมา แต่ว่าขืนกันท่านผู้เสนอมาเล่น แต่ปกติประหลาดอยู่แล้ว
เงื่อนไขหน้าพระราชบัญญัติต่างๆ พระราชบัญญัติก็ขอเอาเข้าระเบียบ
วาระเป็นการด่วนแล้วมาเสนอจากวาระที่ แล้วเช่นนี้เห็นการ
เอาเปรียบแก่ผู้ที่มีร่างพระราชบัญญัติในวันนั้น ควรพิจารณาแต่ข้อเดียว
ว่าพระราชบัญญัตินั้นควรจะได้หรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : เก่งน้อย เหนียว ญัตติต้นเต็นธมวา ๓ คนออกคน
ไม่อยู่ นำเห็นใจ แต่ขอปรับชำระค่าธรรมเนียมให้เลื่อนหรือไม่เลื่อนขอมติ
พิเศษ ผู้ใดเห็นว่าควรจะให้เลื่อนไปได้ ขอดลงจน

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : เห็นชอบว่าที่ประชุมอนุมัติให้เลื่อนไป
เพราะกรณีนี้สมควรยกขึ้นก่อน คำนวณไว้ก็ตั้งพิจารณาแล้ววันนั้น
ก็ควรจะต้องนำระเบียบพิจารณาเพราะระเบียบพิจารณาเพราะวัน เมื่อญัตติเกี่ยวกับวางตั้งไป
แล้วเป็นอย่างนั้น

นายใหญ่ สวัสดิภาพ (นครสวรรค์) : เรืองหนี ข้าพเจ้าคิดว่า
ไม่ต้องพูด ขี้บ๊องก็บ๊องอยู่ ระเบียบวางระเบียบต่างก็มีเหมือนกัน นี่คำสั่งเจ้า
ความเร่งรัดว่า อย่าเพิ่งไปเล่าๆ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ต้องตั้งวิหิตขึ้นอะไร คำสั่งมา
ก็รีบร่งกันไป ไม่น่าจะมุ่งไปเล่าๆ

ประธานสภาผู้แทน : เรืองจะพิจารณาเรื่องอะไรต่ออะไรขอ
ขอลงมือออก และขอพิจารณาทนงฮางมีขดกักทวง ประเทศจะว่ากัน
วันหลังถ้าตกลงกันแล้ว เห็นอันว่าเลื่อนไป ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราช
บัญญัติกำหนดโทษทหารหรือ ตำรวจ และผู้ที่แต่งเครื่องแบบทหารหรือ
ตำรวจไปกระทำความผิด พุทธศักราช ๒๔๘๘ ซึ่งสภาส่งให้คณะ
กรรมาธิการไปพิจารณาแล้วหรือยังก็ถกเถียงกันที่คณะกรรมาธิการพิจารณา
เสร็จแล้ว ขอเสนอให้สภาปรับหลักการต่อไป ขอเชิญกรรมาธิการเข้า
ประจำที่

กรรมาธิการให้เข้านั่งประจำที่

(สำเนา)

บันทึกความเห็นของคณะกรรมการวิสามัญ
ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติกำหนดโทษทหารหรือตำรวจ
และผู้ซึ่งแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจไปกระทำความผิด

พ.ศ. ๒๔๕๑

ตามที่ประชุมสภาผู้แทนได้ส่งมติให้ส่งร่างพระราชบัญญัติกำหนดโทษทหารหรือตำรวจและผู้ซึ่งแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจไปกระทำความผิด พ.ศ. ๒๔๕๑ ให้คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาก่อนรับหลักการนั้น คณะกรรมการได้ทำการพิจารณาพร้อมด้วยผู้แทนรัฐสภาแล้ว และเห็นชอบด้วยหลักการของผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จึงเห็นว่า ควรรับหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไว้

ทั้งนี้ กรรมการคณะขอให้ชี้แจงได้ว่า หากจะให้เป็นไปตามหลักการของร่างพระราชบัญญัติกำหนดโทษทหารหรือตำรวจและผู้ซึ่งแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจไปกระทำความผิด พ.ศ. ๒๔๕๑ ซึ่ง ร.ท. สมพันธ์ ชินระฆวนะ เป็นผู้เสนอแล้ว ควรจะให้บัญญัติบทมาตราของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ดังต่อไปนี้พร้อมกันด้วย

(ลงชื่อ) ร.ท. สมพันธ์ ชินระฆวนะ

(ร.ท. สมพันธ์ ชินระฆวนะ)

เลขานุการ

ร่าง

พระราชบัญญัติเพิ่มโทษสำหรับความผิดบางอย่างเกี่ยวกับ
ทหารและตำรวจ พ.ศ. ๒๔๙๑ .....

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช
คณะรัฐมนตรี ในหน้าที่คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

.....
.....
.....
.....

ให้ไว้ ณ วันที่ .....

เขียนที่ ..... ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มโทษแก่ผู้แต่งกายด้วย เครื่องแบบ
ทหาร หรือตำรวจ โดยไม่มีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือแต่งกาย
ให้เป็นที่น่าเชื่อว่าตนเป็นทหารหรือตำรวจ และเพิ่มโทษแก่ทหารหรือ
ตำรวจในเมื่อกระทำความผิดร้ายแรงบางอย่างให้หนักขึ้น

พระมหากษัตริย์ โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระ
บรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติฉบับนี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเพิ่มโทษ
สำหรับความผิดบางอย่างเกี่ยวกับทหารและตำรวจ พ.ศ. ๒๔๙๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ บรรดากฎหมาย กฎ
และข้อบังคับอื่น ๆ ซึ่งขัด หรือแย้ง กับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้
พระราชบัญญัตินี้บังคับ

มาตรา ๔ ผู้ใดแต่งกายด้วยเครื่องแบบทหาร หรือตำรวจ โดย
ไม่มีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือแต่งกายให้เสมือนว่าคนเป็น
ทหารหรือตำรวจ หรือผู้ใดเป็นทหารหรือตำรวจแต่งเครื่องแบบ หรือมี
ชื่อตาม กระทำความผิดซึ่งมิได้ระบุไว้ในกฎหมายลักษณะอาชญาตามมาตร
าที่กล่าวมาข้างนี้ ต้องระวางโทษเพิ่มขึ้นจากโทษที่บัญญัติไว้ในมาตรา
นั้น ๆ ตามเกณฑ์ต่อไปนี้

ก. ในกรณี

๑. ความผิดฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย ตามมาตรา ๒๕๘

๒. ความผิดฐานกระทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง ความมาตรา
๒๖๘ ถึง มาตรา ๒๗๗

๓. ความผิดฐานลักทรัพย์ ตามมาตรา ๒๘๘ ถึง มาตรา
๒๙๒

๔. ความผิดฐานกระโชก ตามมาตรา ๓๐๓

๕. ความผิดฐานฉ้อโกง ตามมาตรา ๓๐๕ ถึงมาตรา ๓๑๒

๖. ความผิดฐานขโมย ตามมาตรา ๓๒๗ ถึงมาตรา ๓๓๐
ให้เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งในสาม

ข. ในกรณี

๑. ความผิดฐานล้มคอกกันเป็นขังยี่ แล่งเข็นต๋อง โจ้วผู้ร้าย
ตามมาตรา ๑๗๗ ถึง มาตรา ๑๘๒
๒. ความผิดฐานก่อการจลาจล ตามมาตรา ๑๘๓ หรือ
มาตรา ๑๘๔
๓. ความผิดฐานกระทำความทารุณแก่ผู้เกี่ยวข้องแก่ตำรวจ
ตามมาตรา ๒๔๑ หรือ มาตรา ๒๔๒
๔. ความผิดฐานข่มขืนทำชำเรา ตามมาตรา ๒๔๓ ถึง
มาตรา ๒๔๗
๕. ทวิ. ความผิดฐานประทุษร้ายแก่ชีวิตตามมาตรา ๒๕๓
๕. ความผิดฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย ตามมาตรา ๒๕๕
ถึง มาตรา ๒๕๘
๖. ความผิดฐานลักทรัพย์ ตามมาตรา ๒๕๓ ถึง มาตรา
๒๕๖
๗. ความผิดฐานฉ้อโกง ตามมาตรา ๒๕๗
๘. ความผิดฐานชิงทรัพย์ ตามมาตรา ๒๕๘ หรือ มาตรา
๒๕๙ ให้เพิ่มชำนอกกตงตง

ค. ในกรณี

๑. ความผิดฐานประทุษร้ายแก่ชีวิต ตามมาตรา ๒๕๓
ถึง มาตรา ๒๕๖
๒. ความผิดฐานชิงทรัพย์ ตามมาตรา ๓๐๐
๓. ความผิดฐานปล้นทรัพย์ ตามมาตรา ๓๐๑

๔. ความมีศรัทธา สติ ตามมาตรา ๓๐๒ ให้เพิ่มขึ้นเป็น
ทศกัณ

มาตรา ๕ ในการเพิ่มโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ห้ามมิให้นำ
บทบัญญัติใน มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๖ แห่งกฎหมายลักษณะอาญา
มาใช้บังคับ

ถ้าโทษที่เพิ่มตามพระราชบัญญัตินี้ มีกำหนดโทษ จำคุกเกินกว่า
๒๐ ปี ให้เพิ่มเป็นจำคุกตลอดชีวิต ถ้าโทษที่ไต่ระบุไว้ในกฎหมาย
ลักษณะอาญา เป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต ก็คงเพิ่มเป็นโทษถึงประหาร
ชีวิตได้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ.

.....
.....

ประธานสภาผู้แทน : ในชั้นแรกกรรมาธิการมิอะไรที่จะแจ้งข้าง
หรือไม่มีเมื่อไม่มีข้อเสนอลงให้ประชุมรับรองรายงานของคณะกรรมาธิการ
ต่อไป

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ตามพระราชบัญญัติ
เพิ่มโทษสำหรับความผิดของทหารและตำรวจและพลเรือน ที่แต่งเครื่อง
แบบทหารและตำรวจจนใกล้เคียงแล้ว ตามที่คณะกรรมาธิการได้เสนอ
เข้ามาบ้างอย่างหนึ่งยังสงสัยและเห็นว่าเป็นการไม่สมควร อีกประการ
หนึ่ง ตามความรู้สึกเท่าที่มีความเห็นว่าพระ ราชบัญญัติฉบับนี้
กรรมาธิการทำมายังไม่ถูกต้องแก่กฎหมายอาญานัก ในเบื้องต้นกระผมขอ

ถวายเรียนว่าความผิดในการเสียนเสียยศสิทธิ์สภาพที่กำหนดไว้คราว ๒๕๐
ถึง ๒๗๗ ซึ่งทำให้เสียนเสียยศสิทธิ์สภาพ ถ้ากำหนดคงแต่คืนถึงสุดท้าย
แล้วทำให้คำร้องและทราวจำไว้ด้วยความเคลือบร้อนเย็นอย่างมากทีเดียว เรา
ข่มขู่กันแล้วว่าคำร้องเห็นฝ่ายปกครอง ชวกรปราม จักรกมุขซึ่งผู้ที่มีความ
ความผิด แต่ว่าในบางโอกาสทำการข่มขู่พลาทไป.....

ประธานสภาผู้แทน : เทียบคุณเสรีฯ กับในชั้นอื่นชั้นนี้ว่า
เราจะมีตรวจรายงานของคณะกรรมการเกี่ยวกับการเสียดอกเงินหนึ่ง ที่ประชุม
รับรองรายงานแล้วต่อไปจะพิจารณาขั้นวิธีหลักการ ทนกับรับรองราย
งานของคณะกรรมการคุณพอใจหรือไม่

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ทักกรรมการระ
ชั้แรงนั้นกระผมยังไม่ศึกษา ทักในแง่หลักการและเหตุผลในพระราช
บัญญัติ

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าศึกษาในเรื่องหลักการและเหตุผลที่ว่า
กันตอนหลัง ชั้นนี้ควรรับรองรายงานของคณะกรรมการเสียดอกเงิน

ชนคงฤทธิพิภพกร (นครราชสีมา) : สำหรัยร่างพระราช
บัญญัติซึ่งคณะกรรมการได้ไปยกร่างพิจารณาแล้ว ข้าพเจ้ายังศึกษา
อย่างนี้ คิดตามร่างพระราชบัญญัติต้นมหลักการว่า จะให้มีการลงโทษ
ทหารและตำรวจที่แต่งเครื่องแบบไปกระทำความผิด แต่ข้าพเจ้ายังมี
ความข้องใจยิ่งกว่านั้นว่า ผู้ที่แต่งเครื่องแบบไปกระทำความผิดและการ
แต่งเครื่องแบบนั้นเขาเห็นเหตุทำให้ผู้ถือไรกรรมเกิดความเข้าใจว่าเป็น
เจ้าหน้าที่ และผิดสำคัญร้ายแรงไม่แพ้ว่าการแต่งเครื่องแบบทหาร
หรือตำรวจไปก็ถูก กล่าวคือการแต่งเครื่องแบบข้าราชการพลเรือน เช่น
แต่งเครื่องแบบตรวจการ สมมุติว่า.....

ประธานสภาผู้แทน : คุณศศิใจสงสัยศรีใจในคนนั้น

ขุนคงฤทธิศักยกร (นครราชสีมา) : ที่ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้นก็
เพราะเห็นว่าเพียงแต่หลักการที่ยอมรับว่า จะลงโทษ ผู้ที่แต่งเครื่องแบบทหาร
หรือตำรวจทำความผิดข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่พอ ควรจะมากกว่านั้น แล้ว
ข้าพเจ้าเห็นว่าความที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงนี้ คณะกรรมาธิการจะให้แก้ไข
ได้หรือไม่ ขอให้เพิ่มหลักการยิ่งกว่านั้นจะได้อีกหรือไม่หรือจะให้ข้าพเจ้าไป
กล่าวต่อคนไหน ก็ควรจะว่าหลักการนี้ว่าด้วยทหารและตำรวจข้าพเจ้า
สงสัย ถ้าหากว่าไม่ให้ข้าพเจ้าพูดอีกการสนับไม่สิ้นไร แต่ขอให้พูดใน
หลักการได้หรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : ท่านศศิใจในหลักการ ไม่ใช่ศศิใจใน
รายงานที่คณะกรรมาธิการเสนอมาน

ขุนคงฤทธิศักยกร (นครราชสีมา) : คือในรายงานที่คณะ
กรรมาธิการเสนอมานี้ มีแต่เครื่องแบบ ๒ ประเภทเท่านั้น ข้าพเจ้าจึง
คิดว่าทำไมคณะกรรมาธิการจึงระมัดระวังเครื่องแบบ ๒ อย่างไม่กระทำความ
ผิด ไม่ระมัดระวังเครื่องแบบอย่างอื่นไปกระทำความผิดได้เหมือนกัน
จะให้กล่าวต่อคนไหน.....

ประธานสภาผู้แทน : หลักการเดิมที่สถานีมีขยให้คณะกรรมา
ธิการได้พิจารณาก่อนรับหลักการ ขยับขยับก่อนรับหลักการ ดังที่เขา
รายงาน ปัญหาเฉพาะหน้าก็มีว่า เราจะรับหรือรายงานกรรมาธิการ
หรือไม่

ขุนคงฤทธิศักยกร (นครราชสีมา) : ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้า
ขอจะกล่าวในคนหลักการได้หรือไม่ ถ้าได้ก็จะขอ

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อท่านศศิใจรายงานที่พูดในชั้นหลักการ

ขุนหลวงพินธุสภากกร (นภรรยาสามี) : เพราะฉะนั้นในขณะนี้
ข้าพเจ้าขอขมาไว้ก่อน

นายสวัสดิ์ สาระหาถิน (ภานูจนตรี) : เท้าที่ท่านสมาชิกรู้
หนังสือส่งข้าพเจ้าคือว่า แวดวงนี้จะทำให้ยาวไปอีก เสด็จเซฟทะเลเพราะ
ทหารและตำรวจ ส่วนอื่น ๆ ถ้าหากว่า เติบโตใจส่งสักก็ควรจะร่างพระราช
บัญญัติใหม่ ถ้าปล่อยให้พลบ่งนั้นแรงคงไม่สิ้นสัก

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าเพราะอย่างนั้นจึงบอกทั้งนี้ ข้าพเจ้า
จะมีการทวงรายงานกัน เมื่อไม่มี ใครก็ทวงก็จะให้ที่ประชุมนี้หรือ
รายงานเสียชนหนึ่งก่อน

นายพิน สุพรรณสาร รัฐมนตรี : วิจัยรายงานนั้นข้าพเจ้าก็
คงรับรองแต่ข้าพเจ้าส่งเสียอยู่อย่างหนึ่ง คงถามกรมการธิการเห็น
เรื่องส่วนตัวแต่แรงความเข้าใจของข้าพเจ้าขอให้สมาชิกรู้หลายได้
ไปรุดคุกมาตรา ๕ วรรคที่ ๓ ผู้ใดเห็นทหารหรือตำรวจแต่งเครื่องแบบ
หรือไม้ก้ำม นี้ขอจะถามว่าถึงความถึงข้าราชการพลเรือนในเวลา
ใหม่ด้วยหรือไม่

ร.ท. สมพันธ์ ขันธะชวนะ (กรมการธิการ) : สำหวัในข้อ
ความนี้ทางคณะกรรมการก็ได้ถกเถียงกันเป็นเวลานาน แล้วผลสรุป
ท้ายท่านผู้ช่วยชาญทางกฎหมายคือ ท่านพิชาญ ๆ บอกว่าไม่เกี่ยว ซึ่ง
ก็ข้าราชการพลเรือนของกระทรวงกลาโหม

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ผมมีข้อข้องใจใน
รายงานของกรมการธิการ คือกรมการธิการได้รายงานมาแต่ก็ว่าร่างพระ
ราชบัญญัติขึ้นมาใหม่ทันตั้งแต่มาตราต้นถึงมาตรา ๕ ผมสงสัยก็คือใน
ร่างของกรมการธิการนี้ไม่มีข้อขกเว้นในการห้ามไม่ให้มีการเพิ่มโทษแก่ผู้

ที่กระทำคามมิตฐานประมาณอย่างหนึ่ง ผู้ที่กระทำกรรมผิดโดยเกี่ยว
แก่การวิถจริตโดยสามารถยังได้บ้างหนึ่ง ความผิดที่กระทำคามชัย
ขณวันมาตรา ๕๓-๕๕ ตามพระราชบัญญัติประมวลกฎหมายอาญาข้อ
นี้ยังกันจำเข็นหรือทำสมรรถเกินแก่เหตุอย่างนี้ในพระราชบัญญัติซึ่งคณะ
กรรมชกการร่างมานี้ไม่มีถารหัดมี ให้ศาลเพิ่มโทษไว้ เพราะฉะนั้นผู้
ที่กระทำโดยยังกันก็กั จำเข็นก็กั ยัวโทษะก็กัหรือกระทำโดยวิถจริต
แต่ไม่ถึงขั้นศาลสง โทษอย่างนี้ ถ้าบุคคลเหล่านั้นได้กระทำคามมิตแล้ว
ศาลจะตั้งเพิ่มโทษตามพระราชบัญญัติที่กรรมชกการเสนอมาก็เป็นการ
รุนแรง เพราะฉะนั้นขอถามกรรมชกการว่าไม่มีหรืออย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : คืออย่างนี้ ตามปกติไม่จำเข็นหรือตั้งเอา
อย่างที่กรรมชกการทำทุกตัวอักษร เราดูรายงานของเขา ส่วนราย
ละเอียดขอแปรญัตติที่หลังในชั้นต่อไปก็ได้ให้เข้ากับหลักการ เมื่อกไป
ที่เล็กไป แต่เมื่อซังใจเช่นที่กรรมชกการมีอะไรจะซังแจ่งที่คนเสื่อ ๆ ทั้ง

หลวงอรณพพิศาล (ตราด) : ในเรื่องที่ทำโดยวิถจริต
ก็กั กระทำโดยจำเข็นก็กัทางกฎหมายอาญาขณวันโทษอยู่แล้ว กฎหมาย
โทษที่โทษคนฆ่าหรือคนวิถจริตห้ามคามมิตมี เป็นกฎหมาย
เพิ่มโทษเท่านั้นไม่ใช่กฎหมายขณวันโทษเพราะฉะนั้นจะผิดหลักการและ
ความมุ่งหมายของกฎหมายจึงไม่มีไว้

นายสวัสดิ์ สารสาติน (กาญจนบุรี) : ข้าพเจ้ายังสงสัยใน
หลักการที่คณะกรรมชกการได้พิจารณา คือว่าในพระราชบัญญัตินี้ ได้พูด
ถึงว่าให้ตั้งโทษแก่ทหารหรือตำรวจ แต่ที่อธิบายจะลงโทษแก่บุคคล
ที่มั่งคั่งหรือแบบทหารและตำรวจด้วย ข้าพเจ้าเกิดสงสัยว่าทหารกระทำ
ผิดเช่นศาลเห็นหรือประชาชนทำผิดจะเอาไปขึ้นศาลไหน ถ้าหากว่าเกิด

เข่าซิมคัลเลทหารพร (ศาลพลเรือน) กฎหมายฉบับนี้จะใช้ศาลใหม่กัน
ขอให้พิจารณาด้วย

พ.ต.ท. พัฒน์ นวลวัฒนานนท์ (กรรมการ) : อันนี้ก็ไม่น่าจะ
มาถามกรรมการ กรรมการพิจารณาสารบางอย่างเท่านั้นที่จรชน
ศาลใหม่ ไม่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ อยู่ใน พระราชบัญญัติวิธีพิจารณา
ความอาชญา กรรมการชอ ทยทศตยวองนถเอนทนรทชชงควเย

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าได้ฟัง
กรรมการชี้แจงท่านหนึ่งพูดถึงเรื่องคำจำกัดความเพราะว่ากฎหมายฉบับ
นี้ในรายงานกรรมการมีเรื่อง ยกลงฟังคำสั่งการกระทำผิดเกี่ยวกับทหาร
เดิมข้าพเจ้าไม่เข้าใจแต่ได้ฟังกรรมการท่านหนึ่งชี้แจงว่าทหารไม่เกี่ยวกับ
ข้าราชการ ในกระทรวงกลาโหมก็เกิดความเข้าใจขึ้นมาว่ากรรมการ
ระคิดโดยบทบัญญัติของกฎหมายจะไปจำกัดคำว่าทหารเอาเองไม่ได้
นอกจากกำหนดไว้โดยกฎหมาย กฎหมายโดยรูปหลักการวิเคราะห์ศัพท์
ว่าจะอะไรเช่นทหารหรือกฎหมายอะไรก็ตามต้องมีคำวิเคราะห์ศัพท์ เจกนา
ที่กรรมการว่าทหารไม่ใช่ข้าราชการกระทรวงกลาโหม ถ้ากฎหมาย
ทหารแล้วถึงรูปทหารไว้หลายประเภทเช่นทหารกองหนุนกองเกิน และผู้
ว่างดีเคย โคนเกณฑ์ ถ้ายังจำกัดทหารลงหนักด้วยก็ไม่ได้ทหารกองเกิน
กองหนุนไม่มีผู้บังคับบัญชา ทหารกองเกินข้าพเจ้าก็เห็นรัฐมนตรีกระทรวง
กลาโหมไม่ใช่บังคับบัญชาอะไรถ้ามาเอาโทษข้าพเจ้าว่าไม่ตรงกับ
เรื่องเสียแล้วทกรวมการว่าชี้แจงอีกสักที

พ.ต.ท. พัฒน์ นวลวัฒนานนท์ (กรรมการ) : ที่จริงที่ท่าน
สมาชิกพูด ข้าพเจ้าในฐานะกรรมการเห็นด้วย เพราะฉะนั้นไม่ขัด

ทุกทั้งในต้นเล่มข้อศกข้อหนึ่ง กรมมาธิการไปร่างในการวางโครง
ใหญ่ ๆ มาเพื่อใส่ที่ประชุมสภาฯ ให้พิจารณาว่าสาระสำคัญควรรับหรือ
การหรือไม่ เรื่องเช่นอย่างนี้ กรมมาธิการไม่มีหน้าที่พิจารณา
สำคัญและบทบัญญัติอื่นใดที่ควรพิจารณาไว้ในร่างอันนี้ ควรที่จะ
คัดพิไรว่า ทหารเป็นใคร ตำรวจเป็นใคร ข้าพเจ้าคิดว่าอันนี้แปล
ดูก็เห็นได้ เพราะฉะนั้นสำหรับข้าพเจ้าที่กรมมาธิการเสนอมาคิดว่า
เพียงขอในการที่จะวินิจฉัย สำหรับหลักการรายละเอียดอันอื่น
ได้เองกัน

ประธานสภาผู้แทน : คืออย่างนี้ มีการพิจารณารายละเอียด
คือพิจารณาในเรื่องหลักการว่าควรรับหรือไม่ควรรับ ในชั้นนี้ขอ
ให้พิจารณาเพียงว่ารายงานที่กรมมาธิการเสนอมานี้ควรรับหรือไม่
ควรรับ

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ถูกแล้ว อย่างที่
ท่านประธานว่า แต่ว่าข้อซึ่งใจของข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับการลงโทษ กรม
มาธิการแล้วค่อยคล้าย ๆ กันว่าไม่มีภูมิรู้ในทางกฎหมายเลย แต่
ความจริงต้องมานั้นไม่ถูก ผมยกมือ ประธานโทษ ท่านประธานฯ
ควรจะให้คณะมนตรีให้ข้อควรเห็นข้ออย่างนี้ ตามพระราชบัญญัติ
อันแล้วว่าเราเพิ่มโทษ แต่การเพิ่มโทษซึ่งอาศัยกฎหมายอาญาเป็นหลัก
อันที่ฐาน ที่ท่านสมาชิกบอกว่า ความผิดฐานยังกันกฎหมายอาญา
ยกเว้นโทษไปแล้ว ความจริงไม่อย่างนี้ ผมขอกราบเรียนให้ทราบว่า
เรื่องความผิดฐานประมาทซึ่งตามกฎหมายอาญายกเว้นโทษ เป็นอันว่า
ทหารซึ่งรถไปชนเขาเข้า เป็นความผิดฐานประมาท ถ้าหากว่าศาล
ตัดสินจำคุก ๓ เดือน จะต้องเพิ่มโทษตามกฎหมายอันเป็น ๖ เดือนอย่างนี้

เช่นกัน เพราะเหตุว่าความผิดฐานประมาทตามกฎหมายอาญาเขาให้
อำนาจศาลที่จะกำหนดโทษเท่าไรก็ได้ แต่ว่ากฎหมายชั้นนี้มีผลทำให้
อำนาจศาลนั้นแก้ไขเพิ่มโทษ คล้ายนั้นกฎหมายชั้นวันถัดแล้ว แต่ว่า
การชั่งกันจำขึ้นโดยเกินกว่าเหตุศาลเอาโทษ กฎหมายยังบังคับให้เอา
โทษ ที่กฎหมายยังบังคับให้เอาโทษอย่างนั้นแล้ว การที่เราระงับโทษ
จำเป็นบางครั้งบางคราวซึ่งมีโทษซึ่งสิ่งที่ระงับยังได้ ศาลเอาโทษนั้นข้อ
ลง แต่ว่ากฎหมายละเว้นกฎหมายเพิ่มโทษอีก เช่นทหารขบถไปชน
เขา ก็ถูกเพิ่มโทษ ขว้างหินไปถล่มกระชามเขาก็ถูกเพิ่มโทษ แล้วกระทำ
โดยถูกขังโทษซึ่งเป็นการกบฏไม่ได้ ทหารก็เช่นกันการที่จะสู้ ตาม
กฎหมายเขาทวงเงินให้ แต่กรรมวิธีการไม่มีการแก้ไขเลย

ประธานสภาผู้แทน : คืออย่างนี้คุณเสวี นั้นเป็นรายละเอียดที่
คุณจะแปรญัตติเอาอย่างไรก็ได้ ไม่จำเป็นต้องถึงเอาตามกรรมวิธีการ
มาอย่างหมด คำนแรกก็ข้อเสนอขึ้น ๒ คัน คันแรกก็ให้รับผู้คุมที่เขา
เสนอมาอันแรก ก็คือไม่รับผู้ คุมก็พิจารณาในคืนวันหลังการ เมื่อสภา
รับหลักการก็แปรญัตติเอา

นายเสวี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ความจริงผมทราบ
ได้ก็อย่างที่ท่านประธาน อธิบายมาเมื่อกัน แต่ว่ากรรมวิธีการอธิบาย
กฎหมายคล้าย ๆ กันว่าผมไม่มีความรู้ทั้งกฎหมายอะไรเลย ผมก็จำเป็น
ต้องอ่านคณะกรรมวิธีการเล่น ๆ

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าได้ฟังกรรมวิธีการ
ชี้แจง และความคิดเห็นตรงก็ข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอแก้ไข
รายงานกรรมวิธีการที่รายงานต่อสภานี้ ในคืนแรกทีเดียว ข้อความที่
ระบุนั้นมีอย่างนี้ กับที่ของคณะกรรมวิธีการวิสามัญในการพิจารณา

ว่าพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชทินนยาภิไธยฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
 “ประจําการ” และผู้ซึ่งแต่งตั้งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจไปกระทำความผิด
 คือเพิ่มประจําการลงไป และขอความบรรเทาโทษ ๒ ในเนื้อเรื่องก็ตาม ที่
 ที่ สภาผู้แทนราษฎรมีมติให้ส่งร่างพระราชบัญญัติกำหนดโทษทหารหรือ
 ตำรวจประจำการและผู้ซึ่งแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจไปกระทำความ
 ผิด ให้กับคณะหนึ่ง พรรคไทย ชนง กรรมวิธีการนั้นขอให้ตัดสินแก้ว่า
 หากจะให้เป็นไปตามหลักการของร่างพระราชบัญญัติกำหนดโทษทหาร
 หรือตำรวจและผู้ซึ่งแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจไปกระทำความผิด คือ
 เพิ่มประจําการลงไป เพราะความผิดตรงกันแล้ว สภานี้ก็จะรับอย่าง
 เมื่อบริษัทอื่นแล้ว มันก็จะเห็นว่าเรากำลังโทษแก่ผู้ประจำการ ไม่ใช่
 เปลี่ยนแก้ลงไปทางอื่น ถ้าหากว่ากรรมวิธีการเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า
 พอใจหรือถ้าจะมีเหตุผลอื่น ๆ มา ข้าพเจ้าจะให้ถอนเสียเพื่อไม่ให้เสีย
 เวลา

พ.ต.ท. พิชัย นิลวัฒนานนท์ กรรมการ : ทางกรรมวิธีการ
 ไม่ขัดข้องที่จะเติม เพราะตรงกับความจริง

ประธานสภาผู้แทน : กรรมวิธีการไม่ขัดข้อง

นายสวัสดิ์ สารสาธิน (กาญจนบุรี) : ท่านกรรมการว่า
 ได้ตรวจพิจารณาพระราชบัญญัตินี้ด้วยความเรียบร้อยครบถ้วนแล้ว ข้า-
 พเจ้าสงสัยว่าความข้อที่ท่านเขียนข้างบนว่า อันที่เห็นของคณะ
 กรรมการวิสามัญในการพิจารณาพระราชบัญญัติกำหนดโทษทหาร
 หรือตำรวจและผู้ซึ่งแต่งเครื่องแบบทหาร และตำรวจไปกระทำความผิด
 พ.ศ. ๒๔๘๑ มันไม่ตรงกับข้อร่างพระราชบัญญัติให้ เป็น ทำไม่จึง
 เป็นอย่างนั้น จึงขอให้กรรมการอธิบาย

พ.ท.ท. พัดณี นิลนิคมยานนท์ กรมราชการ : คัดกรรมราชการ
ไม่ผูกพันในเรื่องชื่อ กรมราชการผูกพันในสาระสำคัญของพระราช
บัญญัติระเบียบเท่านั้น แม้แต่พระราชบัญญัติที่ปรับหลักการแล้ว ใน
เรื่องชื่อก็ไม่แก้ไขเพียงเคยมีเคยยุ

ขุนคลังทศศึกษากร (นครราชสีมา) : เมื่อคณะกรรมการได้
รับแก้คำที่ท่านสมาชิกผู้มั่งเจียรติเสนอเมื่อ ก็ทำให้ข้าพเจ้าสงสัยว่า
ว่าพระราชบัญญัติที่มั่นคงความมุ่งหมายจะมีผลหรือลงโทษหรือเพิกถอนหรือ
คำตรวจชำระที่แต่งตั้งเครื่องแยกไปกระทำคามผิดเท่านั้นหรือ ส่วนคน
อื่นที่แต่งเครื่องแยกไปกระทำคามผิดเพราะไม่เอาโทษกระนั้นหรือ

ร.ท. สมพันธ์ ชันชะชวณะ กรมราชการ : ในหลักการที่ทาง
กรมราชการเสนอมา เรายึดความมุ่งหวังโดยแน่ชัดอยู่แล้วว่าเป็นพระราช
บัญญัติที่จะเพิ่มโทษทหารหรือตำรวจ หรือว่ามีโทษเอาเครื่องแยกของ
ทหารหรือตำรวจไปใช้ก็มีความผิด มิได้เกี่ยวข้องไปตั้งเครื่องแยกอื่น ๆ แยก
จากที่กล่าวนี้

ขุนคลังทศศึกษากร (นครราชสีมา) : ทรงแทนถามเมื่อถาม
ข้าพเจ้าหมายความว่าทหารหรือตำรวจของทนายหรือคนอื่นที่มีใช้ ทหารหรือ
ตำรวจที่ตั้งเครื่องแยกทหารหรือตำรวจไปกระทำคามผิด จะได้รับคาม
คุ้มครองตามพระราชบัญญัติหรือไม่ ข้าพเจ้าถามดังนั้น ไม่ก็ถาม
อย่างอื่นหรือ

หลวงอรรถพรพิศาล กรมราชการ : ถ้าท่านยังสงสัยก็คาม
มาตรา ๔ ก็ได้ จะได้เห็นคำว่าเมือลงโทษไว้ ซึ่งตรงกับหลักการเดิม

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ถ้อย่างนั้น กรมราชการ
คนหนึ่งจะมีรายอย่างผู้แทนนครสวรรค์ก็ไม่ถูก เพราะเข้ยอมอย่างนั้นถูกแล้ว

คือความเห็นของกรมราชการที่คิดอยู่แล้วไม่ใช้รับแขก ถ้ามาแยกข้าง
ผู้แทนนครสวรรค์บ้างก็คิด ประจำการหรือไม่ประจำการก็ตรงตามพระราช
บัญญัติกันแล้ว

พ.ต.ท. พันธุ์ แก้วฉานนามที่ กรมราชการ : ท่านสมาชิกถาวร
จะเข้าใจผิด ความจริงกรมราชการหมายณะเพระตอนนั้น ลงโทษทหาร
หรือตำรวจประจำการตอนหนึ่ง แล้วอีกตอนหนึ่งลงโทษพลเรือนทั่วไปซึ่ง
หมายถึงทหารหรือตำรวจด้วย เพราะฉะนั้น ที่เคมนี้ ไม่ได้เต็มทุกรุ่นทั้ง
เพราะฉะนั้นกรมราชการโดยท่านสมาชิกนครสวรรค์ ไม่ผิด

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (ถ้าห่าง) : คือว่าทางกรมราชการ
ท่านไม่ยึดระเบียบดี ถ้ากรมราชการยอมรับว่า ถ้าทหารหรือตำรวจประจำ
การแล้ว วรรคหลังก็จะต้องมีอีก คือทหารหรือตำรวจที่ไม่ประจำการก็
ไม่ต้องโทษตามกฎหมายนี้ แต่ในเวลาจับคนคนหมดที่มีว่าทหารหรือตำรวจ
ประจำการ หรือคนข้างนอกทั้งหมด ตามร่างเดิมก็คิดอยู่แล้ว ถ้ากรมราช
การรับผิดเสียไม่แก่อย่างผู้แทนนครสวรรค์แล้วทั้งหมดจริง

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าฟังดีไม่ค่อยตรง
กับที่ข้าพเจ้าขอแก้ เจตนาของข้าพเจ้าก็กรมราชการเพิ่มเติมอะไรไม่ต่างกัน
คือทหารหรือตำรวจก็ไม่ประจำการ แต่ผู้ที่แต่งเครื่องแบบจะเป็นใคร
ก็ได้ เช่นผู้หญิงหรือเป็นผู้ชายก็ได้ เช่นทหารหรือไม่เช่นทหารก็ได้ ไม่ใช่
เช่นนั้น เหตุที่ข้าพเจ้าต้องการให้รายงานของกรมราชการหมายณะอย่าง
นั้น เพราะว่ากฎหมายรักราชการทหาร การที่บุคคลมีอายุ ๑๗ ปีต้อง
เป็นทหารแล้วก็เป็นกองหนุนหรือกองเกิน ก็คือว่าพวกเราทุก ๆ คนที่นั้ง
อยู่ในที่นี้ ถ้าจะแก้กฎหมายชองฎีกาไม่ตั้งแก้ใคร ๆ ก็เป็นทหาร นอกจาก
ผู้หญิง เพราะทหารหญิงไม่มีกฎหมายว่าด้วย ถ้าจะแก้เรื่องทหารก็ไม่

ตั้งเส้นกั้นไว้กับเราไม่มีทั้งถาวรเพราะเราคนที่ไม่ได้เป็นทหารประจำการไว้ใน
ข้างนั้น แต่ว่าคนแต่ใครต้องแยกทหารประจำวงหรือใคร ๆ เป็นได้แค่เพียงนั้น
ถ้าถาวรมาจัดการแต่ก็อย่างนั้น วิถีเร่งตกนถั่งหรือใคร ๆ จะแปรญัตติหรือหลักการก็
แยกเจ้า เพราะว่าถ้าถ้าทหารเหล่า ๆ แยกหรือใครก็ไม่ได้อีก คนไทยก็เช่น
ทหารทั้งนั้น ก็แยกกันตามเวลาอยู่หรือแยกกันไม่ได้ก็แยกกันตามทหาร คน
ทั้งหมดก็เช่นคนไทยเช่นทหารทั้งนั้น เรื่องก็ไม่ตรงกัน เพราะฉะนั้นคิดว่า
เมื่อได้เรียนเช่นนี้แล้วไปใช้ก็ เรื่องก็เช่นนี้

นายบุญแห่งทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ถ้าย่างนั้นก็ไม่มีครั้ง
หลักการที่เราจะไป เรื่องของคนทหารประจำการหรือไม่ประจำการ แต่
หลักการมีอย่างนั้น จะแยกหลักการเหมือนอย่างผู้แทน นครสวรรค์ว่า
ไม่ตั้งแก่.....

ประธานสภาผู้แทน : คิดว่าเราไม่ได้รับหลักการ ก็เขาสนใจ
เรื่อง ๆ หนึ่งแล้วรวมมาให้ถาวรมาจัดการไปพิจารณาแก่คนรับหลักการ ใน
ชั้นนี้ก็เพียงว่ารายงานของถาวรมาจัดการตั้งเสนอมานะวิธีหรือไม่มี เขา
ก็ไปทำใหม่ เป็นอย่างตนเอง เข้าใจก็อยู่แล้วเอาไว้พูดกันในชั้น
รับหลักการก็คิดว่า เราจะได้พูดกันในคืนนี้ ๆ

พลเรือตรี หลวงพลสินธวานันท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
กลาโหม : ผู้แทนขอให้เดิมข้อความทหารประจำการ อยากจะเรียนถาม
ว่าพลทหารเกณฑ์จะอย่างไร

นายใหญ่ สวัสดิ์ชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าคิดว่าทหาร
ประจำการเอาไว้หรือถาวร คือคนที่อยู่ในทั้งกับบัญชีของทางราชการ
ข้าพเจ้าไม่มีความประสงค์จะอื่น แต่ทางถาวรมาจัดการคงหวังดีไม่ตรง
กันนั้นจะเห็นด้วยหรือไม่ แต่เจตนาข้าพเจ้าต้องการเอาทหารที่อยู่ใน

ยังคงมีสัญญาของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น เพราะเมกมขม ทหารเกณฑ์ไม่มี
ขึ้นไม่เหมือนกับที่เหมือนพลเรือน หรือทหารที่ปลดแล้วไม่มีขม ข้าพเจ้าเอา
เท่านั้น

พล.ร.ต. หลวงพลสินธวานันท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
กลาโหม : จะลาพลทหารเกณฑ์ด้วยไม้เท้า เพราะทหารเกณฑ์ ๒ ปี ไม่ใช่
ทหารประจำการ เรียกว่าทหารกองประจำการ ถ้าเดิมต้องเก็บให้หมด
ทหารและนาทียกกองประจำการ ทหารพวกนี้ไม่โดนปลดทำอะไรไม่ได้

พ.ต.ท. พัฒน์ นิสิตนานนท์ กรรมการบริหาร : ที่จริงน่าจะเข้าใจ
แล้ว เมื่อกลับมาซื้อบัตรประจำการ ข้าพเจ้าในฐานะกรรมการขอ
เจอนชแจงอย่างนี้ เมื่อก่อนได้แก่ชื่อของพระราชบัญญัติ เราเก็บขึ้นที่ก
รายงานการประชุม ส.ส. นครสวรรค์ ของกันที่รายงาน ไม่ใช่แต่ชื่อ
กรรมการขอเมรบ์เกี่ยวกับกิจการประชุม ไม่ได้แก่ชื่อ แก่ชื่อไม่ได้ ความ
จะแก่ชื่อไว้ว่า เมื่อรับหลักการไว้แล้ว ส่วนประจำการเพียงพอหรือไม่นั้น
ข้าพเจ้ามีความหมายต่อไปตรงกับ ส.ส. นครสวรรค์ คืออยู่ในความ
ควบคุมของกระทรวงกลาโหม ตามขั้วเดิมส่วนมากทหารไม่อยู่ในข่าย
กฎหมายนั้น แต่ขั้วความเหมาะสมเพียงใดข้าพเจ้าเสียใจจริงใจไม่
ขึ้นที่กมา

ประธานสภาผู้แทน : รายงานกรรมการเห็นจะไปไว้ที่ระมัย
นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตรธานี) : ยังไม่หมดสัญญา คือ
ผู้แทนนครสวรรค์ที่กังวลว่าจะขาดให้แก่วางาน กรรมการก็ไม่ขัดข้อง
ความจริงผู้แทนนครสวรรค์ก็กักรวมใจคอยกันไม่ก่อพวกกันในขณะ
นี้ คือเราพูดเลยไป กฎหมายนั้นมีความมุ่งหมายว่าเราต้องการระงับโทษ
ผู้แต่แต่เครื่องเมฆทหารหรือตำรวจไปกระทำผิด ก็หมายความว่าลงโทษ

ผู้เขียนทวารและไม่ใช้ทวารแต่งเครื่องแบบทวาร ทวารแต่งเครื่องแบบ หรือไม่แต่งก็ตั่งไทย พลเรือนรวมทั้งทวารกองเกินหวิดไม่ประจำการก็ตาม ทวารไม่ประจำการที่ปลัดศกตัวก็เช่นพลเรือนชวรมกษา เม็ดแต่งเครื่องแบบตัวก็ตั่งไทย ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ต้องแก้ไขอะไรในชั้นนี้

นายน้ำ จิตรสันทร (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าได้ฟังท่านกรรมาธิการและท่านผู้แทนราษฎรอธิบายกัน รู้สึกว่าสับสน ความจริงที่ปรากฏชัดเจน ในร่างพระราชบัญญัติเพิ่ม โทษสำหรับความผิดทางออย่างเกี่ยวกับทวารและตำรวจมีความสำคัญดังนี้ ว่าโดยที่เป็นการสมควรเพิ่มโทษแก่ผู้ท้มตั่งกายด้วยเครื่องแบบทวารหรือตำรวจโดยไม่มีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือแต่งกายให้เข่นท่านาเชื่อว่าตนเข่นทวารหรือตำรวจมีความประโยชน์คนชดเจนอยู่แล้วประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง มีความเพิ่มเติมตอนท้ายว่า และเพิ่มโทษแก่ทวารหรือตำรวจในเมื่อไปกระทำความผิดร้ายแรงบางอย่างให้หนักถึงขั้นกล่าวคือทวารที่เข่นอยู่แล้วแต่งตัวทวารและตำรวจไปกระทำความผิดในเรื่องต่าง ๆ ดังที่ปรากฏทั้งทางตรงและทางอ้อมชดเจนอยู่แล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะมีปัญหาอะไรที่ระให้สับสนกันเลย ท่านประธานและท่านผู้แทนอันมีเกียรติเวลาของราษฎรที่ตั่งการคำอธิบายของท่านและกฎหมายที่กตกไปใช้ให้ระชาก่อนอยู่แล้ว ขอได้ฟังสังวรในเรื่องที่อธิบายนั้นซึ่งเข่นประโยชน์แก่ชาติ

ขุนคงฤทธิศกษามาคร (นครราชสีมา) : จำขึ้นจริง ๆ ข้าพเจ้าต้องแถลง ข้าพเจ้ารู้สึกประโยชน์ของชาติเหมือนกัน คือในร่างทวารนั้นการที่จะกล่าวต่อไปก็คือนายทวารนถกมหลายอย่าง คือนายทวารนถก

พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมกัญญาเสนาฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
ในเสนาบดีมาช่วยทูลเกล้าฯ ถวายว่า รัชชูปการของพระองค์ท่านมีอยู่แล้ว
เพราะฉะนั้นข้าพระพุทธเจ้าจะไม่ไปใส่ทำไม้ พระเจ้ากรมหมื่นเจ้าจอมสุคนธ์
หมายถึงทูลเกล้าฯ ความจริงเช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่ากรมหมื่นเจ้า
กรมหมื่นเจ้าจอมสุคนธ์ ท่านที่ท่านผู้แทนเสนอไว้ข้างนอกแล้ว ส่วนข้างในที่ถวาย
กระเบื้องเป็นแต่ว่างพระราชบัญญัติ เช่นว่าข้างไรก็ดีจึงได้ไป ขอให้
กรมหมื่นเจ้าจอมสุคนธ์

พ.ต.ท. พิพัฒน์ นิลวัฒนานนท์ กรมราชเลขา : กรมราชเลขาไม่มี
อะไรที่จะชี้แจง ที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ ทรงตั้งแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีการพูดต่อไป ถัดจากที่ประชุม
จึงทรงรายงานของคณะกรมราชเลขา คือชี้แจงเสนอให้พิจารณาในวาระ
รัชชูปการต่อไป ว่าควรจะมีรัชชูปการหรือไม่รัชชูปการ เช่นนี้ว่า
กรมราชเลขาหมื่นเจ้า

ร.ท. สมพันธ์ ชินชะวณิช (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติเพิ่มโทษสำหรับความผิดอย่างที่เกี่ยวข้องกับทหารและ
ตำรวจ โดยย่อ ๆ

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มโทษแก่ผู้แต่งกายด้วยเครื่องแบบทหาร
หรือตำรวจโดยที่ไม่มีอำนาจสวมด้วยกฎหมาย หรือแต่งกายให้ผู้อื่นมา
เช่นว่าตนเป็นทหารหรือตำรวจ และเพิ่มโทษแก่ทหารหรือตำรวจในเมื่อ
กระทำความผิดร้ายแรงบางอย่างให้หนักขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่าพระราชบัญญัติเพิ่มโทษ
สำหรับความผิดทางอาญาเกี่ยวกับทหารหรือตำรวจ

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้.....

ประธานสภาผู้แทน : ให้คุณเสนอหลักการต่อที่ประชุม สมจะ
ให้ที่ประชุมพิจารณาหลักการว่า จะรับหรือไม่ ในฐานะที่ผู้เห็น
เจ้าของร่างเดิม ให้คุณเสนออีกครั้งหนึ่ง

ร.ท. สมพันธ์ ชันชะชวนะ (นครราชสีมา) : โดยหลักการที่
ผมได้เสนอแล้วเมื่อก่อน โดยมีความประสงค์จะเพิ่มโทษแก่ตำรวจหรือ
ทหาร หรือผู้ที่ใช้เครื่องแบบทหารหรือตำรวจให้หนักยิ่งขึ้น ซึ่งที่เสนอ
มานี้

นายถวิล ทองทวี (กาฬสินธุ์) : หลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้ สถานที่ควบคุมกันจนแล้ว ก็เห็นเวลานานที่เราได้เคยกัน
จนถึงที่ประชุมแห่งสภาว่าอนุมัติให้ตั้งกรมวิชาการไปพิจารณา ข้าพเจ้า
ก็คิดว่า การได้เคยในหลักการด้วยเหตุผลของฝ่ายสภา นี้ได้พิจารณา
ครั้งก่อนก็ดูเหมือนเช่นสิ่งที่เข้าใจกันนี้ จนถึงกับว่าฝ่ายรัฐสภาได้ยอมรับว่า
ถ้าตั้งกรมวิชาการก่อนหรือหลักการก็เป็นพอใจ และสภาก็ยอมรับอย่าง
นั้น จนถึงกับโหวตลงมติกัน ยืนยันสภาได้มีมติให้กรมวิชาการวิสามัญไป
พิจารณาหลักการของท่านผู้เสนอนั้น และสุดท้ายที่ประชุมก็ได้มีรอง
รายงานของกรมวิชาการว่าหลักการของท่านผู้เสนอนั้นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว
ต้องเหมาะสมกับกาลเทศะแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเหตุผลในครั้งก่อนซึ่งเรา
พูดกันจนหมดไฟหมดพลังก็ควรจะได้พิจารณาให้ คณะนั้นก็คิดว่าไม่มี
กันหรือถ หรือท่านผู้ใดจะมีมติที่จะพละไรก็พูดได้สำหรับข้าพเจ้าก็
ว่าเราควรประหยั้เวลาเพราะเราพูดกันจนสิ้นไฟสิ้นพลังเมื่อท่านเจ้าของ

ร่างกึ่งหลังไปอ่านมาตรา ๑ มาตรา ๒ ละไว้ คือสถานที่หลักการได้
ทันที คิดว่าเราไว้ใจกรมราชการแล้ว ใครรับรองมาถูกต้องแล้ว ถ้า
สมมติว่าเกิดไม่รับหลักการ เราคนผิดของเราเอง ข้าพเจ้าเห็นว่าเรา
จะผิดผิดของเราเอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเราควรรับหลักการได้
เลยทีเดียว

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีระเกษ) : ขอเสนอให้ลงมติ ใคร
เห็นด้วยไปตรวจรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ลงมติ มีผู้รับรองถูกต้อง
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นแย้งอย่างอื่น ถือว่าครบประชุมลงมติให้ลงมติได้
ขอปรึกษาที่ประชุมต่อไป ท่านผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งพระราช
บัญญัติขึ้นไว้พิจารณาต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมอนุมัติรับหลักการร่าง
พระราชบัญญัติขึ้นไว้พิจารณาต่อไป กรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

ร.ท. สมพันธ์ ชันชะชวณะ (นครราชสีมา) : ขอเสนอกรรมา
ธิการวิสามัญมีจำนวน ๘ นาย

พลเรือตรี หลวงพลสินชวาณัติก รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง

กลาโหม : ทางรัฐบาลไม่ขัดข้อง และขอเสนอ ๘ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของวังเสนอกรรมาธิการวิสามัญมี
จำนวน ๔ คน เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้อง ถัดมาที่ประชุมอนุมัติให้ม.ค.ฉะ
กรรมาธิการวิสามัญ ๔ นายพิจารณาร่างพระราชบัญญัติระเบียบ
บริหารราชการแผ่นดิน ๔ คน ขอให้รัฐบาลเสนอลงชื่อก่อน เมื่อไม่มีผู้ใดขัด
ข้อง เป็นอันว่าที่ประชุมไม่ขัดข้อง

พลเรือตรี หลวงพลสินธวาทิตย์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
กลาโหม : ขอเสนอ ๑. นายเทพ โชติพันธุ์ ๒. พ.อ. ชัมพร ศรีชัยนันต์
๓. พ.อ. จำเนียร วาสนสัมพันธ์ ๔. นายเสงี่ยม กาญจนชัยเสถียร รอง
เจ้ากรมพระธรรมนูญ

นายชน ระวีวรรณ (ทองคายน) : ขอเสนอ นายบุญคุ้ม จันทร์
ศรีสุริยวงศ์

มีสมาชิกบริวาร

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ขอเสนอ ร.ท. สมพันธ์
ชินชะชวนะ

มีสมาชิกบริวาร

นายช่ออัน อ้าพล (สมุทรสงคราม) : ขอเสนอ พ.ท. พโยม
จุลานนท์

มีสมาชิกบริวาร

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : ขอเสนอ นายช่ออัน ข้าพล
มีสมาชิกบริวาร

ขุนคงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา) : ขอเสนอ พ.ต.ต. หลวง
เจริญคำรเวการ

มีสมาชิกที่ทรง

ประธานสภาผู้แทน : ครบจำนวนแล้วจะเสนอตัวไปขอพรรคใหม่
เสนอไม่ได้พักเสียก่อน ตั้งพักเดี๋ยวนี้ ถ้าที่ประชุมจะให้หยุดเดี๋ยวนี้
หยุด จะตั้งขอตัวจะขอปรึกษาว่าจะหยุดกันหรือจะปรึกษาคณะให้

นายสาคร กลิ่นผลา (พังกา) : หยุดแค่นี้

มีสมาชิกที่ทรง

ประธานสภาผู้แทน : นักรบจำนวนแล้ว และที่ประชุมไม่ขัด
ขัดที่จะหยุดแค่นี้ เห็นอันที่ประชุมอนุมัติให้หยุดกันนี้ ขอให้เลิก
พิจารณารายชื่อ

เลขานุการรัฐสภา : รายชื่อมีดังนี้ ๑. นายเทพ โชติกันชิต
๒. พ.อ. อัมพร ศรีไชยกันต์ ๓. พ.อ. จำเนียร วาสนสัมพันธ์
๔. นายเสงี่ยม กาญจนย์เสถียร ๕. นายบุญคุ้ม จันทร์ศรีวิบูลย์
๖. ร.ท. สมพันธ์ ชันระชวันะ ๗. พ.ท. พโยม ภูล้านนท์ ๘. นายช่ออิน
ข้าพล ๙. พ.ต.ท. หลวงเจริญคำวาท

ประธานสภาผู้แทน : แปรญัตติ ๕ วัน

ร.ท. สมพันธ์ ชันระชวันะ (นศรราชสีมา) : ขอแปรญัตติ
ภายใน ๙ วัน

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของแปรญัตติ ๙ วัน

นายถ้ำ จิตรเสนาคร (นศรธรรมราช) : วันเดียวก็พอ ผม
คิดว่าที่เสนอก่อน ๙ วันนั้นวันเดียวก็พอแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอ ๙ วันและผู้เสนอ ๑ วัน

นายสาคร กลิ่นผลา (พังกา) : ข้าพเจ้าขอเสนอ ๕ วัน

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอ ๙ วัน มีผู้เสนอ ๑ วัน และมีผู้
เสนอ ๕ วัน

ร.ท. สมพันธ์ จันทะวงษา (นครราชสีมา) : ข้างเจ้าชกถนน

ประธานสภาผู้แทน : ๙ วันขอถนนแล้วเหลือ ๑ วันกับ ๕ วัน

นายกฯ จ้างคนตบ (นครราชสีมา) : ข้างเจ้าชกถนน
เหลือ ๕ วัน

ประธานสภาผู้แทน : ๑ วันขอถนนเหลือ ๕ วันไม่ต้องไปขอ
ในการพิจารณาเรื่องมีคำสั่งการแปรญัตติ ๕ วัน ดังข้างนี้ เพื่อความ
สะดวกในการแปรญัตติจะขอมความเข้าใจเรื่องเวลาอย่างไว้ก่อนแล้วแต่ที่ประชุม
ชุม การแปรญัตติในร่างพระราชบัญญัติฉบับเดิมเป็น ๒ ร่างด้วยกันคือ
ร่างเก่า ร่างใหม่ สืบข้อในการแปรญัตติที่กล่าวทั้งสองร่าง แต่เคยขอ
การแปรญัตติถึงขอมาตรา ของวรรค ขกตอนอะไรอย่างนั้นก็เพื่อ
ความสะดวกจะร่างใหม่เพื่อตรงกัน ก็กรรมมาธิการพิจารณาสะดวกที่
สุดแล้วแต่ที่ประชุม

นายบุญแท้ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ขอเสนอร่างของกรรม
มาธิการร่างมา

ประธานสภาผู้แทน : คณะผู้ดูแลขอให้ร่างใหม่คือร่างที่คณะ
กรรมมาธิการร่างเสนอ มีคนมีผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่น การแปรญัตติ
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่กล่าวที่กรรมมาธิการเสนอมานี้เป็นหลักทั้งนี้
ก็เพื่อความตรงกันขึ้นมากแล้วขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา

ประเสริฐ ภัทมะสุนันท์	ผู้ตรวจรายงาน
ประสิทธิ์ ศิริสุชาท	„
สุทิน จิตรวถัก	„
อารวิทย์ สุขบุญ	„
ศิริ มนต์ไตรเวศย์	„
พิพัฒน์ เอกะไวทิต	„
โสมเมลา ถิพลากร	„
โชค คุปตะวาทิน	„
อุทม พลอยสัจวาสน์	„
เล็ก จารุณีฐ	„
ประภัสร์ จินคามัย	„

เจริญ บัณฑโร
เลขาธิการรัฐสภา

เกษม บุญศรี
ประธานสภาผู้แทน

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร